

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ
และมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน : กรณีศึกษาของนักเรียนชายโรงเรียน
ในจังหวัดนนทบุรี

ปริญญาณิพนธ์
ของ
แสงทิพ อัครวิริยะกิจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ตุลาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ
และมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน : กรณีศึกษาของนักเรียนชายโรงเรียน
ในจังหวัดนนทบุรี

บทคัดย่อ
ของ
แสงทิพ อัสววิริยะกิจ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ตุลาคม 2547

แสงทิพ อัครวิริยะกิจ. (2547). พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน : กรณีศึกษาของนักเรียนชายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส, รศ.ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากกับกลุ่มที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย 2) เพื่อเปรียบเทียบ พฤติกรรม การคุกคามทางเพศผู้อื่นระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากกับกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองน้อย 3) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อและการควบคุมตนเองที่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 200 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น แบบสอบถามปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ จากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน อินเทอร์เน็ต สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่ามัธยฐาน ค่าสถิติทดสอบ t (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Anova)

ผลการวิจัยที่ระดับนัยสำคัญ .05 พบว่า

1) โดยรวมนักเรียนชายที่รับสื่อโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน และอินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศมาก มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายที่รับสื่อโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน และอินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย แต่นักเรียนชายที่รับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากและน้อย มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกัน 2) นักเรียนชายที่มีการควบคุมตนเองมากและน้อยมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกัน 3) ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศกับการควบคุมตนเองมีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชาย โดยพบว่าในกลุ่มนักเรียนชายที่มีการควบคุมตนเองน้อย ผู้ที่มีปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากจะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่าผู้ที่มีปริมาณรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย ในขณะที่ในกลุ่มนักเรียนชายที่มีการควบคุมตนเองมากผู้ที่มีปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมาก จะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกับผู้ที่มีปริมาณรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย ส่วน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับ

สื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ และอินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศกับการ
ควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชาย

SEXUAL HARASSMENT IN YOUNG MALES, WHO ARE EXPOSED TO
SEXUAL- EXPRESSIVE MEDIA AND THOSE WITH DIFFERENT
LEVELS OF SELF CONTROL : A CASE STUDY
OF HIGH SCHOOL MALE STUDENTS
IN NONTHABURI PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
SANGTHIP ASSAWAWIRIYAKIT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Arts degree in Development Psychology
At Srinakarinwirot University
October 2004

Sangthip Assawawiriyakit. (2004). *Sexual Harassment in young males, who are exposed to sexual-expressive media and those with different levels of self control : a case study of high school male students in Nonthaburi province*. Bangkok : Graduated School, Srinakarinwirot University. Advisor Committee : Dr. Niyada Chittcharat, Asst. Prof. Dr. Duangduen Satraphat.

The objectives of this research were 1) to examine sexual harassment behavior of Mathayom 3 students being exposed to the relatively great sexual stimulation from the media, as compared to those being exposed to less sexual stimulation, 2) to examine sexual harassment behavior of Mathayom 3 students with more self-control ability, as compared to those with less self-control ability, and 3) to examine the interaction effects of media perception and self-control ability on sexual harassment behavior. The sample for this research included 200 male students in Mathayom 3 of Nonthaburi secondary school during the year 2547. The instruments for collecting data were (a) questionnaire on sexual harassment, and (b) a questionnaire on media perception involving sexual expression from various sources, i.e. television, radio, newspaper, movies, magazines, comic books and internets. The statistical methods and procedures for analyzing the data were percentage, mean, standard deviation, t-test, and two-way analysis of variance.

The findings indicated that students consuming more media, i.e. television, radio, movies, magazines, comic books and internets (except newspapers) which contained intensive sexual stimulation or implication, were found to have sexual harassment more often than those consuming less of the same sorts of media. However, there was no significant difference in sexual harassment behavior of the male students with respect to their self-control ability. The findings also indicated that there were significant interaction effects of pornographic comic books and self-control ability of students on their sexual harassment behavior; the students with poor self-control ability and regularly experiencing pornographic comic books tended to exhibit more sexual harassment than those experiencing comic books containing less sexual implication, where as the students with high self-control ability and regularly experiencing pornographic comic books tended to exhibit about the same sexual harassment as those experiencing comic books containing less sexual implication. There was no interaction effect of self-control ability and other media perception (i.e. television, radio,

newspapers, movies, magazines, and internets) on sexual harassment of the students in this study.

ปริญญานิพนธ์

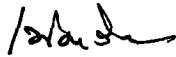
เรื่อง

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ
และมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน : กรณีศึกษาของนักเรียนชายโรงเรียน
ในจังหวัดนนทบุรี

ของ

นางสาวแสงทิพ อัสววิริยะกิจ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญสิริ จีระเดชากุล)

วันที่ 13 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

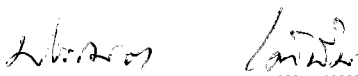
.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประณต คำจิม)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเมตตาอย่างสูงจนทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้บรรลุผล ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้ กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ดร.ราชันย์ บุญธิมา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประณต คำฉิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และที่สำคัญที่สุดขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาจิตวิทยา พัฒนาการทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ตลอดระยะเวลาจนกระทั่งสำเร็จการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ปรีชาวรรณ นาคเนียม ที่ให้ความอนุเคราะห์ และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบคุณคุณธีรศักดิ์ รตินุกุลกิจ ที่ให้การสนับสนุนที่ดีมาตลอด ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ นิสิตปริญญาโทในภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ และทุกคนที่คอยช่วยเหลือ และให้กำลังใจเสมอมา

ที่สุดนี้ ขอกราบน้อมรำลึกถึงพระคุณ คุณพ่อสุขุม คุณแม่กาญจณี อัสวาวีระกิจ และสมาชิกทุกคนในครอบครัว ที่คอยให้การส่งเสริมสนับสนุน ให้ความรัก ให้กำลังใจด้วยดีมาโดยตลอด ผลแห่งความดีทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากงานวิจัยในครั้งนี้ ขอมอบให้แก่ คุณพ่อ-คุณแม่ ผู้มีพระคุณทุกท่าน และบูรพคณาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

การศึกษาค้นคว้าเพื่อทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เรียนรู้คุณค่าของเวลา โอกาส ความอดทน ตลอดจนน้ำใจและความเอื้ออาทรที่ได้รับจากทุกท่านที่กล่าวถึง สิ่งเหล่านี้จะทรงคุณค่า และอยู่ในความระลึกถึงของผู้วิจัยตลอดไป

แสงทิพ อัสวาวีระกิจ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
/ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
/ ความสำคัญของการศึกษา	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
นิยามปฏิบัติการ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ	11
ความหมายการคุกคามทางเพศ	12
รูปแบบของการคุกคามทางเพศ	14
ลักษณะพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ	17
ผลกระทบจากพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ	19
สาเหตุและสภาพปัญหาของการคุกคามทางเพศ	20
งานวิจัยเกี่ยวกับการถูกคุกคามทางเพศ	23
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ	24
ความหมายและประเภทของสื่อ	24
บทบาทและความสำคัญของสื่อ	26
อิทธิพลของสื่อที่มีต่อสังคมและพฤติกรรมของเด็ก	28
อิทธิพลของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศที่มีต่อพฤติกรรม	
การคุกคามทางเพศ	29
ทฤษฎีสื่อมวลชน	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมการคุกคาม	
ทางเพศ	37
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง	39
ความหมายของการควบคุมตนเอง	39
ทฤษฎีเกี่ยวกับการคุกคามตนเอง	39
การควบคุมตนเองกับการคุกคามทางเพศ	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า	50
สมมติฐานในการวิจัย	50
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	51
การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ	57
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย	65
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	75
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	75
สมมติฐานในการวิจัย	75
วิธีดำเนินการวิจัย	75
การวิเคราะห์ข้อมูล	76
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	76
อภิปรายผล	79
ข้อเสนอแนะ	83
บรรณานุกรม	85
ภาคผนวก	91
ประวัติย่อผู้วิจัย	109

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	60
2 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับสื่อ	62
3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน	65
4 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ	66
5 ค่าสถิติพื้นฐานตัวแปรการควบคุมตนเอง	66
6 เปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นระหว่างกลุ่มนักเรียนชาย มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ มากกับกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝง การแสดงออกทางเพศน้อย	67
7 เปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นระหว่างกลุ่มนักเรียนชาย มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการคุกคามตนเองมากและกลุ่มนักเรียนชาย มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการคุกคามตนเองน้อย	70
8 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการ คุกคามตนเองที่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียน ชายมัธยมศึกษาปีที่ 3	71
9 เปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศเป็นรายคู่ ตามกลุ่มการรับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมาก-น้อย และการควบคุม ตนเองมาก-น้อย	74

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงกรอบแนวคิด (Conceptual Framework) ในการศึกษาครั้งนี้	50

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เด็กไทยจำนวนมากติดการดูโทรทัศน์ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตกใจไม่น้อยที่มีผลวิจัย (ทิพวรรณ จันดาทอง. 2546 : ออนไลน์) ออกมาว่า เด็กไทยใช้เวลาดูโทรทัศน์โดยเฉลี่ยโดยแยกเป็นวันธรรมดา 5 ชั่วโมง ต่อวัน และวันหยุด 9.47 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งมากกว่าเวลาทำงานของคนทำงานโดยทั่วไป เด็กจำนวนไม่น้อยที่ติดโทรทัศน์ ช่วงเวลา 9 ชั่วโมงที่เด็กดูรายการต่างๆ ซึ่งจะสลับสับเปลี่ยนกันอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นการ์ตูน ละคร และรายการวาไรตี้ เกมโชว์ รวมไปถึงโฆษณา ถ้าผู้ใหญ่ได้ลองพิจารณาดูให้ดีแล้ว ก็จะพบว่ามีการแสดงออกทางเพศแฝงมากับรายการโทรทัศน์ประเภทต่างๆ อยู่ในปริมาณไม่น้อยเลยทีเดียว ในปัจจุบันสื่อต่างๆ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร อินเทอร์เน็ต ได้แข่งกันเสนอภาพและเนื้อหาที่มีความล่อแหลมทางเพศกันอย่างแพร่หลายเพื่อเป็นจุดขายและมีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

จากการสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพลในเรื่อง ผลกระทบของสื่อที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศของเด็กอายุ 3 -12 ปี พบว่า พ่อแม่ ผู้ปกครอง ยังมีความคิดเห็นในเรื่องของความเหมาะสมของรายการประเภทต่างๆ ที่แฝงการแสดงออกทางเพศว่า ไม่เหมาะสมร้อยละ 52.5 เหมาะสม ร้อยละ 60.6 ที่เหลือไม่มีความเห็น เหตุผลที่คิดว่าไม่เหมาะสม เพราะเด็กสามารถเลียนแบบรายการที่น่าเสนอได้ เด็กจะจดจำและทำตามการนำเสนอของบางรายการนั้นเกินขอบเขต เช่น โป๊ อนาคต ล่อแหลม (ทิพวรรณ จันดาทอง. 2546 : ออนไลน์) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้เป็นสาเหตุส่วนหนึ่งของการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศให้กับผู้รับสื่อเป็นจำนวนไม่น้อย

นายแพทย์สุกมล วิชาวิพลกุล จิตแพทย์ ชี้ว่าลักษณะโดยทั่วไปของหลักในการนำเสนอรายการต่างๆ ที่แฝงการแสดงออกทางเพศของสื่อนั้นมีอยู่ด้วยกัน 3 กรณี คือ 1) เพื่อเร้าอารมณ์ทางเพศ 2) เพื่อให้มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติทางเพศ ทำให้ทัศนคติของวัยรุ่นเปลี่ยนไป ซึ่งรายการประเภทนี้มีมากที่สุด และ 3) เพื่อให้นำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ อย่างเช่น สื่อที่ให้ความรู้ในเรื่องเพศศึกษา ซึ่งรายการที่มีประโยชน์อย่างนี้ยังมีน้อยมากในประเทศไทย (ทิพวรรณ จันดาทอง. 2546 : ออนไลน์)

ดร.อัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว นักวิชาการทางด้านนิเทศศาสตร์กล่าวว่า สื่อทุกชนิดเป็นมายา เพราะสื่อสามารถติดต่อการนำเสนอสิ่งต่างๆ ได้ ทฤษฎีโดยทั่วไปของการนำเสนอของสื่อมวลชนมีอยู่ 2 ทฤษฎี คือ 1.ทฤษฎี Stimulation - สื่อที่ก้าวร้าวหรือล่อแหลมในเรื่องเพศ จะช่วยกระตุ้นสัญชาตญาณดิบของมนุษย์พลุ่งพล่าน 2.ทฤษฎี Catharsis - สื่อเป็นช่องทางหนึ่งที่ช่วยระบายสัญชาตญาณทั้งหลาย ไม่ว่าเรื่องเพศหรือความก้าวร้าว ยกตัวอย่างเช่น ภาพยนตร์ที่มีความรุนแรง อาจส่งผลกระทบต่อผู้รับสื่อให้มีพฤติกรรมเลียนแบบขึ้น ซึ่งตามทฤษฎี ถือว่าเป็น

การคลายเครียด และช่วยระบายความก้าวร้าวที่ฝังอยู่ในจิตใจคนได้ (ทิพวรรณ จันดาทอง. 2546 : ออนไลน์)

สภาพสังคมที่เป็นอยู่เด็กได้รับกระตุ้นให้เรียนรู้เรื่องเพศสัมพันธ์มากขึ้นยิ่งเด็กวัยรุ่นในยุคปัจจุบัน มีความกล้าแสดงออกอย่างเปิดเผย และมีระดับความรุนแรงของการออกนอกกรอบประเพณีและวัฒนธรรมค่อนข้างสูง ซึ่งเด็กวัยรุ่นเป็นช่วงอายุแห่งการเรียนรู้และหาเอกลักษณ์ของตน การเลียนแบบเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่วัยรุ่นใช้เพื่อให้เกิดการยอมรับและดึงดูดความสนใจ

ดังนั้น การบริโภคสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศอย่างสม่ำเสมอจึงเป็นสิ่งกระตุ้นให้วัยรุ่นหญิงรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่จะแต่งกายเน้นสัดส่วนตามแฟชั่นรวมถึงการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างเปิดเผย ขาดการรักษานวลสงวนตัว ในขณะที่เดียวกันสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศก็เป็นแรงกระตุ้นให้วัยรุ่นชายเกิดความต้องการทางเพศ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมคือไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ปัญหาการคุกคามทางเพศย่อมตามมาและทวีระดับรุนแรงมากขึ้น

จากสถิติคดีอาญา จากศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่มีผู้เสียหายเป็นผู้หญิงและเด็ก ปี 2542 พบว่า ในข้อหาทำร้ายร่างกาย ตลอดปีมีผู้หญิงถูกกระทำรวม 4,000 คน เป็นเด็ก 72 คน รวมแล้ว 4,072 คน ในข้อหาข่มขืนกระทำชำเรา มีหญิงตกเป็นเหยื่อ 2,126 คน เป็นเด็กผู้หญิง 786 คน รวมแล้ว 2,912 คน คดีข่มขืนแล้วฆ่าเป็นผู้หญิง 2 คน คดีอนาจารเป็นผู้หญิง 1,938 คน เป็นเด็ก 614 คน รวมแล้ว 2,552 คน สถิติดังกล่าวประเมินได้ว่า มีผู้หญิงถูกคุกคามทางเพศ แล้วได้แจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ เฉลี่ย ชั่วโมงละ 1 คน พร้อมทั้งยังมีเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 15 ปี ถูกข่มขืนและกระทำชำเราเฉลี่ยวันละ 2 คน (มติชน. 2543 : ออนไลน์)

ส่วนข้อมูลจากศาลชั้นต้น ทว่าราชอาณาจักรในคดีทางเพศ พบว่าเรื่องข่มขืนกระทำชำเราและทำอนาจาร ในปี 2542 มีถึง 4,074 ราย มากกว่าปีที่แล้วเกือบ 1,000 ราย ส่วนคดีทางเพศเกี่ยวกับมาตรา 282-287 มีทั้งหมด 1,766 ราย ทำให้พบว่าคดีทางเพศที่ขึ้นศาลชั้นต้นเฉลี่ย 22 คดี ต่อวัน (มติชน. 2543 : ออนไลน์)

มูลนิธิคุ้มครองเด็ก เผยสถิติเด็กถูกคุกคามทางเพศปี 2545 พบถูกคุกคามทางเพศ 234 คน แยกเหยื่อที่เป็นผู้หญิง 205 คน และเป็นเด็กผู้ชาย 28 คน อายุเด็กที่ถูกคุกคามทางเพศต่ำสุดคือ 9 เดือน เด็กที่อายุต่ำกว่า 4 ปี ถูกคุกคามทางเพศ 10 คน อายุ 5-6 ปี 16 คน อายุ 7-9 ปี 35 คน อายุ 10-12 ปี 59 คน และอายุ 13-16 ปี 115 คน ในจำนวนเด็กที่ถูกคุกคามทางเพศในรอบปีนี้ พบว่าถูกคุกคามทางเพศยาวนานที่สุด 10 ปี และเด็กที่ถูกคุกคามทางเพศบางคนถูกรุมจากผู้กระทำผิดมากที่สุด 12 คน และผู้กระทำความผิด 1 คน คุกคามทางเพศกับเด็กมากที่สุดถึง 7 คน โดยผู้กระทำความผิดอายุมากที่สุด 62 ปี และอายุต่ำที่สุดเพียง 10 ปี ก็ก่อคดีคุกคามทางเพศกับเด็กอายุน้อยกว่า (คมชัดลึก. 2546 : ออนไลน์)

สาเหตุของปัญหาการคุกคามทางเพศ อีกประการหนึ่งเกิดจาก ความสัมพันธ์เชิงอำนาจแบบหญิงชายที่มีอีกฝ่ายอยู่เหนือกว่า ถูกฝังด้วยค่านิยมและอุดมการณ์แบบปิตาธิปไตย เชื่อในความเป็นใหญ่ของเพศชาย ทำให้เกิดอันตรายกับผู้หญิง ความแตกต่างทางสรีระทางเพศ ยิ่งตอกย้ำความอ่อนแอของเพศหญิง เป็นต้นว่า การถูกคุกคามทางเพศในรูปแบบบทบาททางสังคมโดยผู้ชายและบุคคลอื่นในสังคมจะมองว่าปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น ปัญหาที่ผู้หญิงถูกข่มขืน ปัญหาการหย่าร้าง ภาวะการอยู่เป็นโสด เป็นเพราะผู้หญิงเป็นต้นเหตุให้เกิดการกระทำนี้ขึ้นเอง หรือผู้หญิงเป็นผู้บกพร่อง นางมาลีรัตน์ แก้วก่า ที่ปรึกษาคณะกรรมธิการกิจการสตรี เด็ก เยาวชนและผู้สูงอายุวุฒิสภา กล่าวว่า สิ่งที่สื่อออกมาในโฆษณา ละคร กลายเป็นการตอกย้ำเรื่องความสัมพันธ์เชิงอำนาจ โดยยกตัวอย่างละคร “ทับตะวัน” เป็นการตอกย้ำผู้หญิงเป็นเครื่องเล่นของผู้ชาย (ผู้จัดการออนไลน์. 2546 : ออนไลน์)

หากพิจารณาถึงปัญหาในมุมมองว่าจะสรุปได้ว่า สาเหตุของปัญหาการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้นเกิดจากสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ 1. สาเหตุภายนอก ได้แก่ สิ่งแวดล้อมที่ช่วยกระตุ้นอารมณ์ สถานะเรณรมย์ในรูปแบบต่างๆ และความหลังไหลของวัฒนธรรมตะวันตก ฯลฯ 2. สาเหตุภายใน ได้แก่ บุคคลมีพฤติกรรมต่อต้านเองที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม เช่น ขาดการควบคุมตนเอง ปลอ่ยให้ตนเองตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งชั่วๆ เป็นทาสของอารมณ์ ขาดการคิดไตร่ตรองอย่างมีเหตุผลในการกระทำของตนเอง และไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจในการประพฤติปฏิบัติ

การแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจึงต้องแก้ไขปรับปรุงทั้งสภาพแวดล้อมทางสังคมและตัวบุคคล ซึ่งสาเหตุจากตัวบุคคลหรือกล่าวได้ว่าการควบคุมตนเองของบุคคลถือเป็นสิ่งสำคัญ เพราะหากบุคคลได้เรียนรู้ที่จะคิดไตร่ตรอง พิจารณาการกระทำด้วยเหตุผลและตั้งอยู่บนรากฐานของความจริง จะเป็นแนวทางหนึ่งที่ทำให้บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนได้ และจะส่งผลให้บุคคลรู้จักเลือกตัดสินใจ รู้จักระมัดระวังใจชนขวายหาวิธีการในการจัดปัญหาของตนเอง รู้จักอดทนเมื่อต้องเผชิญกับความยากลำบาก และปฏิบัติตนได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งลักษณะดังกล่าว เป็นลักษณะของบุคคลที่มีการควบคุมตนเอง (นงนุช โรจนเลิศ. 2533 : 1-2)

จากหลักการควบคุมพฤติกรรมด้วยความคิดตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ได้มีผู้ประยุคนำหลักการไปใช้กำหนดขั้นตอนสำหรับฝึกการควบคุมตนเอง เพื่อบำบัดและปรับพฤติกรรมของเด็ก พบว่า การควบคุมตนเอง สามารถป้องกันหรือกำจัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้น้อยลงหรือหมดไป รวมถึงเป็นพื้นฐานในการสร้างพฤติกรรม จิตลักษณะและบุคลิกภาพที่ดีงามที่ยังขาดอยู่ให้มีมากขึ้น (นงนุช โรจนเลิศ. 2533 : 5)

ปัจจุบันนี้พ่อแม่สูญเสียอำนาจปกครอง เนื่องด้วยครอบครัวยุคใหม่เป็นดินแดนของพ่อแม่ที่ต้องดูแลเป็นผู้นำลูก แต่ถูกสื่อเข้ายึดครองทำหน้าที่แทนในการแสดงหรือนำเสนอโลกแก่ลูก สื่อปัจจุบันแสดงให้เห็นโลกในด้านที่โหดร้าย ยั่ววน มั่วเมา ผศ.ดร.กิตติ กันภัย และ ดร.วิลาสินี พิพิธกุล จากคณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว) วิจัยเรื่อง “เพศและการสื่อสารในสังคมไทย” วิเคราะห์ปรากฏการณ์เรื่องเพศในสังคม

ไทยจากหน้าหนังสือพิมพ์ ที่นำเสนอตั้งแต่ปี 2540-2545 พบว่าประเด็นความรุนแรงทางเพศได้รับการเสนอมากที่สุด รองลงมาสื่อมักนำเสนอเรื่องเพศสรีระ ทำให้เกิดการสื่อเรื่องเพศในเชิงการมณเฑศวรควบคู่ไปด้วย เพราะเกี่ยวข้องกับกามารมณเฑศวรและขนาดของอวัยวะ สำหรับการแก้ปัญหา ลำพังองค์กรต่างๆ ของรัฐไม่สามารถแก้ได้ทั้งหมด สังคมต้องเข้ามาช่วยเนื่องจากสิ่งแวดล้อมภายนอกเป็นสิ่งที่ชักจูง โดยเฉพาะสื่อต่างๆ ด้วยเหตุที่สื่อมีอิทธิพลต่อมนุษย์ในหลายๆ ด้าน ทั้งสิ่งที่เป็นคนและเป็นโทษต่อชีวิต

ดังนั้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงอิทธิพลของสื่อที่แผ่การแสดงออกทางเพศ และจิตลักษณะการควบคุมตนเองที่มีต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของเด็กนักเรียนชายโดยเลือกศึกษากับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนจังหวัดนนทบุรี เนื่องจากเด็กวัยนี้ผ่านช่วงวัยรุ่นตอนต้นมาแล้วในระดับหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายดูเป็นหนุ่มอย่างเด่นชัดและมีฮอร์โมนเพศค่อนข้างสูง สนใจเพศตรงข้ามและมีความต้องการทางเพศค่อนข้างสูง และอีกนัยหนึ่งนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่จะมีกลุ่มเพื่อนที่สนิทกันมากและรวมถึงการเป็นรุ่นพี่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทำให้มีความกล้าแสดงออกสูง ส่วนสาเหตุในการเลือกศึกษาโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีนี้เนื่องจากเป็นโรงเรียนขนาดกลาง มีมาตรฐานและลักษณะคล้ายกับโรงเรียนสหศึกษาทั่วไปในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยคาดหวังว่าผลจากการวิจัยจะช่วยชี้ให้เห็นสาเหตุของปัญหาและเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาได้มากขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แผ่การแสดงออกทางเพศมากกับกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แผ่การแสดงออกทางเพศน้อย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากและกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อและการควบคุมตนเอง ที่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความสำคัญของการศึกษา

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้ ช่วยให้ทราบว่าปริมาณการรับสื่อและการควบคุมตนเองที่แตกต่างกันนั้น มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างไร และเพื่อให้คนในสังคมผู้มีอำนาจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับทั้งรัฐและเอกชนได้เห็นถึงสาเหตุ

สำคัญประการหนึ่งของปัญหาการคุกคามทางเพศ และสามารถใช้เป็นแนวทางและแก้ไขปัญหาการคุกคามทางเพศได้อีกทาง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 254 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น

1.1 ปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ แบ่งตามประเภทของสื่อ

1.1.1 มาก

1.1.2 น้อย

1.2 การควบคุมตนเอง

1.2.1 สูง

1.2.2 ต่ำ

2. ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สื่อ หมายถึง สารความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร ข้อเท็จจริง ที่ถูกถ่ายทอดไปสู่ประชาชน โดยผ่านช่องทางต่างๆ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ หนังสือการ์ตูน นิตยสาร อินเทอร์เน็ต

2. สื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ หมายถึง สารความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร ข้อเท็จจริง ที่มีเนื้อหา รูปภาพ ถ้อยคำ ภาษาพูด ภาษากายและเรื่องราวเกี่ยวกับทางเพศ ยั่วเย้าอารมณ์ ความรู้สึกทางเพศ ความสัมพันธ์ทางเพศและการเล่าโลม ในระดับที่เปิดเผยแบบไม่โจ่งแจ้ง ยกตัวอย่างเช่น ภาพตัวแสดงที่แต่งกายยั่วเย้าหรือเปิดเผยเนื้อหนัง การแสดงออกทางหน้าตา บุคลิกภาพ ที่สื่อถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องทางเพศของตัวแสดง การใช้ข้อความที่เกี่ยวข้องกับเพศผ่าน บทสนทนาหรือตัวหนังสือ ที่ถูกถ่ายทอดไปสู่ประชาชนโดยผ่านช่องทางต่างๆ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ หนังสือการ์ตูน นิตยสาร อินเทอร์เน็ต

3. ประเภทของสื่อ หมายถึง ประเภทของสื่อที่แบ่งตามช่องทางที่สื่อถูกส่งเผยแพร่ออกไป ในงานวิจัยนี้จะแบ่งออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้ คือ

3.1 สื่อโทรทัศน์ หมายถึง สื่อที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปถึงประชาชนได้ด้วยการเห็นทั้งภาพและได้ยินทั้งเสียงพร้อมกัน ในงานวิจัยนี้ โทรทัศน์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ คือ นำเสนอเรื่องเพศ สรีระ การใช้ตัวแสดงหรือผู้นำเสนอที่แต่งกายล่อแหลมเน้นสัดส่วน เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับความรักหรือความสัมพันธ์ที่มีเรื่องราวทางเพศเกี่ยวข้อง ใช้ถ้อยวาจาที่สื่อไปถึงเรื่องเพศ ซึ่งนำเสนอในรูปแบบของละคร มิวสิควิดีโอ โฆษณา รายการวาไรตี้ต่างๆ

3.2 สื่อวิทยุ หมายถึง สื่อที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปถึงประชาชนได้ด้วยการส่งกระจายเสียงไปตามคลื่นของสถานีวิทยุ ในงานวิจัยนี้ รายการวิทยุที่แฝงการแสดงออกทางเพศก็คือ นำเสนอเรื่องทะเลาะ เรื่องเพศสรีระ การสื่อเรื่องเพศซึ่งเกี่ยวข้องกับเชิงกามารมณ์และขนาดอวัยวะ การใช้คำเสียงยั่ววน ใช้คำพูดสองแง่ที่สื่อไปถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับเพศหรือการใช้เสียงสร้างสถานการณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ส่วนใหญ่มาในรูปแบบสปอร์ตโฆษณา หรือบทสนทนาของผู้จัดรายการวิทยุ

3.3 สื่อหนังสือพิมพ์ หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ที่เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปถึงประชาชนได้ด้วยลายลักษณ์อักษร สามารถนำไปใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ เนื่องจากเก็บไว้ได้นาน ในงานวิจัยนี้ หนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ คือ การนำเสนอเรื่องเพศสรีระอย่างละเอียดเปิดเผย การสื่อเรื่องเพศในเชิงกามารมณ์และขนาดของอวัยวะ การเผยแพร่ภาพบุคคลที่แต่งกายล่อแหลมเผยสัดส่วน แสดงออกทางภาษากายที่ยั่ววน หรือการเสนอที่ใช้ถ้อยคำที่สื่อเกี่ยวกับเพศอย่างไม่โจ่งแจ้ง ซึ่งมาในรูปแบบของการรายงานข่าว ภาพประกอบข่าวในคอลัมน์บันเทิงหรือการโฆษณา

3.4 สื่อภาพยนตร์ หมายถึง สื่อที่ให้ความบันเทิงและเข้าถึงความรู้สึกของผู้ชม และเรื่องราวนั้นก็สร้างมาจากบทประพันธ์ ดำเนินและประวัติศาสตร์ ทำให้ประชาชนเข้าใจเรื่องราวได้ง่ายขึ้น เพราะได้ยินทั้งเสียงและได้เห็นทั้งภาพที่เป็นธรรมชาติ ในงานวิจัยนี้ ภาพยนตร์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ หมายถึง การนำเสนอเรื่องเพศสรีระ การใช้ตัวแสดงหรือผู้นำเสนอที่แต่งกายล่อแหลมเน้นสัดส่วน เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับความรักหรือความสัมพันธ์ที่มีเรื่องราวทางเพศเกี่ยวข้อง ใช้ถ้อยวาจาหรือมีบทเล่าโลม แสดงออกทางภาษากายที่สื่อไปถึงเรื่องเพศ

3.5 สื่อนิตยสาร หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ที่เป็นการเสนอภาพและตัวอักษร เสนอบทความ หรือคอลัมน์ที่ตอบสนองความต้องการของผู้อ่านแตกต่างกันไปตามกลุ่มและความสนใจรวมถึงเพศและวัย นิตยสารที่แฝงการแสดงออกทางเพศ หมายถึง การนำเสนอบทความเรื่องเพศสรีระ การใช้ตัวแบบที่แต่งกายล่อแหลมเน้นสัดส่วน เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับความรักหรือความสัมพันธ์ที่มีเรื่องราวทางเพศเกี่ยวข้อง ใช้ถ้อยคำหรือการแสดงออกทางภาษากายที่สื่อไปถึงเรื่องเพศ

3.6 สื่อหนังสือการ์ตูน หมายถึง สื่อสิ่งพิมพ์ที่ให้ความบันเทิง โดยใช้ภาพวาดลายเส้นแสดงเรื่องราวและมีถ้อยคำประกอบเพื่ออธิบายและดำเนินเรื่องราวในภาพ ในงานวิจัยชิ้นนี้ หนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศ หมายถึง การนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเพศสรีระ การใช้ภาพวาดการ์ตูนที่แต่งกายล่อแหลมเน้นสัดส่วน เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับความรักหรือความสัมพันธ์ที่มีเรื่องราวทางเพศเกี่ยวข้อง ใช้ถ้อยวาจา คำแสดงเสียงประกอบ หรือแสดงออกทางภาษากายที่สื่อไปถึงเรื่องเพศ

3.7 สื่ออินเทอร์เน็ต หมายถึง ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ที่เป็นแหล่งที่บรรจุข้อมูลไว้มากมายมหาศาล ข้อมูลเหล่านี้สามารถผ่านมาตามสายหรือทางอากาศในรูปของคลื่นวิทยุให้เราดูทางหน้าจอคอมพิวเตอร์ได้ ข้อมูลทั้งหมดแสดงเป็นภาพและเสียงได้สามารถไหลผ่านถึงกันได้หมดคล้ายกับใยแมงมุม ในงานวิจัยนี้ หมายถึง เป็นช่องทางที่แสดงออกมาในรูปแบบภาพเสียง และลายลักษณ์อักษร เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศหรือภาพหวิวหยาและโป๊เปลือย รวมทั้งใช้ถ้อยคำหรือแสดงภาษากายที่สื่อไปถึงเรื่องเพศ

นิยามปฏิบัติการ

1. พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นหมายถึงพฤติกรรมที่บุคคลแสดงอำนาจ เพื่อแสวงผลประโยชน์ในทางเพศจากผู้อื่น โดยพฤติกรรมนั้นจะแสดงออกไปในทางเพศบ้าง อย่างเจตนา ไม่ได้เป็นที่ต้องการหรือร้องขอ และผู้ถูกกระทำไม่ได้ตอบสนองพฤติกรรมนั้นด้วยพฤติกรรมเดียวกันหรือคล้ายกัน โดยการคุกคามทางเพศจะแสดงออกใน 3 รูปแบบดังนี้

1.1 การคุกคามทางวาจา (Verbal Harassment) ได้แก่ การพูดหยาบคายดูหมิ่น การเล่าเรื่องตลกลามก การวิจารณ์ที่แสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศหรือส่วนของร่างกายที่แสดงออกทางเพศ การตั้งสมญานามเรียกชื่อที่แสดงออกเกี่ยวกับเพศ การส่งเสียงรบกวนที่แสดงเกี่ยวกับเรื่องเพศ การข่มขู่ทำร้ายร่างกาย การให้ข้อเสนอพิเศษเป็นรางวัลเพื่อแลกกับการสนองตอบทางเพศเป็นการตอบแทน

1.2 การคุกคามทางกริยา (Non-Verbal Harassment) ได้แก่ การแสดงสีหน้าท่าทางเจ้าชู้ การแสดงท่าทางหรือการเคลื่อนไหวร่างกายที่สื่อถึงเจตนาแสวงผลประโยชน์ทางเพศ การใช้สายตา ได้แก่ การมองในส่วนองร่างกายที่เป็นบริเวณส่วนตัวและส่วนที่เกี่ยวกับเพศ ตัวอย่างเช่น หน้าอก สะโพก เรียวขา เป็นต้น การเขียนภาพที่แสดงสัญลักษณ์ทางเพศตามสถานที่ต่างๆ การส่งจดหมายข้อความ ภาพ การ์ด หรือคำกลอนที่สื่อไปในทางเพศหรือลามก

1.3 การคุกคามทางร่างกาย (Physical Harassment) ได้แก่ การทำร้ายร่างกาย การสัมผัสโดย การลูบคลำ การบีบคลึง การจับ การตีเบาๆ ในบริเวณร่างกายที่เป็นส่วนตัว เช่น ก้น หน้าอก ต้นแขน ต้นขา น่อง เป็นต้น

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นสามารถวัดได้จากเครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เพื่อวัดความถี่ของพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นทั้ง 3

รูปแบบดังกล่าว ลักษณะข้อวัดเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเคิร์ท (Likert Scale)

2. ปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ หมายถึง ปริมาณของข้อมูล ข่าวสาร ภาพ หรือเสียง ที่สื่อไปถึงการแสดงออกที่เกี่ยวข้องกับเพศที่กลุ่มตัวอย่างได้รับ โดยพิจารณาจากความถี่และความมากน้อยของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศในแต่ละประเภท ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ที่ให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้รายงานปริมาณความมากน้อย 2 ส่วน ส่วนแรกคือความถี่ที่ได้รับจากสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ (ข้อ 8) ส่วนที่สองคือเนื้อหาของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศที่ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ อารมณ์ทางเพศ (ในข้อ 9-15) ผู้วิจัยจะนำคะแนนความถี่ของการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศในแต่ละประเภทในข้อ 8 มากระจายเป็นนาฬิกา (โดยวิธีนำข้อมูลจำนวนระยะเวลาที่บริโภคมาคิดเป็นจำนวนนาฬิกา นำมาคูณกับค่าเฉลี่ยต่อวันและคูณกับจำนวนวันต่อสัปดาห์) จากนั้นนำค่าของแต่ละประเภทสื่อที่ได้มาถ่วงน้ำหนักกับคะแนนเฉลี่ยเนื้อหาของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศของสื่อประเภทเดียวกัน (ในข้อ 9-15) โดยวิธีการคูณ และผลที่ได้คือคะแนนปริมาณการรับสื่อ

ในงานวิจัยนี้จะแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมาก หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่ามัธยฐาน

กลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่ามัธยฐาน

3. การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะละเว้นการกระทำบางชนิด หรือความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทนเพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ ตลอดจนความสามารถในการจัดสภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในจิตใจ ความสามารถดังกล่าวประกอบด้วย

3.1 การใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล และคำพูดบอกตนเองในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ และการกระทำ

3.2 การประยุกต์วิธีการมาใช้แก้ปัญหาอย่างเป็นลำดับขั้นเช่น การวางแผนการให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินตัวเลือก การคาดหมายถึงสิ่งที่จะเกิดตามมา

3.3 ความสามารถที่จะยับยั้งการกระทำตามอำเภอใจตนเอง

3.4 การรับรู้ถึงประสิทธิภาพในผลการกระทำของตนเอง (Self Efficacy) เช่น สามารถสังเกตเห็นถึงคุณสมบัติและความสามารถของตนในการควบคุมสิ่งแวดล้อมหรือควบคุมผลการกระทำด้วยตนเอง

บุคคลที่มีการควบคุมตนเองมากจึงเป็นผู้มีความสามารถในการเลือกกระทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยความคิดอย่างมีเหตุผล สามารถประเมินทางเลือก รู้จักแสวงหาแนวทางในการแก้ปัญหา มีการวางแผนการดำเนินงานเพื่อเป้าหมายในอนาคต ตลอดจนรับรู้ถึงผลการกระทำของตนเอง สามารถให้รางวัลและลงโทษตนเองในผลการกระทำนั้น ในงานวิจัยนี้ กลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมาก หมายถึงผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ย

ในทางตรงข้าม บุคคลที่มีการควบคุมตนเองน้อย จะขาดความสามารถในการประเมินและเลือกกระทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยเหตุผล มักกระทำการสิ่งต่างๆ ตามอำเภอใจตนเอง โดยไม่คำนึงถึงผลของการกระทำนั้น ขาดทักษะในการแก้ปัญหา ไม่รู้จักวางแผนการดำเนินงานเพื่อเป้าหมายในอนาคต ตลอดจนไม่สามารถยับยั้งการกระทำหรือควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์เมื่ออยู่ในภาวะต้องเผชิญปัญหาหรือเกิดความขัดแย้งในจิตใจ ในงานวิจัยนี้ กลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย หมายถึง ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

การควบคุมตนเองสามารถวัดได้จากแบบสอบถามวัดการควบคุมตนเอง ของ รัชวัญ ภูเขาแก้ว (2544 : 105-107) ซึ่งแปลมาจากแบบวัดการควบคุมตนเอง (The Self-Control Schedule) ของโรเซนบัม มีลักษณะเป็นแบบลิเคิร์ต (Likert Scale Format) 5 อันดับ โดยมีค่าตั้งแต่ระดับที่ 1 ซึ่งบ่งบอกว่าไม่ใช่ลักษณะของฉันอย่างแน่นอน ถึงระดับที่ 5 ซึ่งบ่งบอกว่า เป็นลักษณะของฉันมากที่สุด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ
 - 1.1 ความหมายของการคุกคามทางเพศ
 - 1.1.1 ความหมายของการคุกคามทางเพศโดยทั่วไป
 - 1.1.2 ความหมายของการคุกคามทางเพศในเชิงกฎหมาย
 - 1.2 รูปแบบของการคุกคามทางเพศ
 - 1.2.1 แบ่งตามคู่กรณี
 - 1.2.2 แบ่งตามการกระทำ
 - 1.2.3 แบ่งตามลักษณะผู้กระทำการคุกคามทางเพศ
 - 1.3 ลักษณะพฤติกรรมของการคุกคามทางเพศ
 - 1.4 ผลกระทบจากพฤติกรรมของการคุกคามทางเพศ
 - 1.5 สาเหตุและสภาพปัญหาของการคุกคามทางเพศ
 - 1.5.1 ค่านิยมและทัศนคติของสังคมไทยต่อสตรี
 - 1.5.2 สภาพภายในตัวของผู้กระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่น
 - 1.5.3 สภาพภายในครอบครัวของผู้กระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่น
 - 1.5.4 สภาพสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย
 - 1.5.5 ความเสื่อมโทรมของสังคม
 - 1.5.6 สื่อมวลชน
 - 1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 1.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ
 - 2.1 ความหมายและประเภทของสื่อ
 - 2.1.1 การจัดแบ่งสื่อมวลชนโดยอาศัยลักษณะของตัวสื่อ
 - 2.1.2 การจัดแบ่งสื่อมวลชนโดยอาศัยประสาทสัมผัสของมนุษย์
 - 2.2 บทบาทและความสำคัญของสื่อ
 - 2.2.1 บทบาททางพุทธิปัญญา
 - 2.2.2 บทบาททางด้านจิตวิทยาสังคม
 - 2.3 อิทธิพลของสื่อที่มีต่อสังคมและพฤติกรรมของเด็ก
 - 2.4 อิทธิพลของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศที่มีต่อพฤติกรรมของการคุกคามทางเพศ

- 2.4.1 อิทธิพลของสื่อหนังสือพิมพ์
- 2.4.2 อิทธิพลของสื่อวิทยุ
- 2.4.3 อิทธิพลของสื่อภาพยนตร์
- 2.4.4 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์
- 2.4.5 อิทธิพลของสื่อนิตยสาร
- 2.4.6 อิทธิพลของสื่อการ์ตูน
- 2.4.7 อิทธิพลของสื่ออินเทอร์เน็ต
- 2.5 ทฤษฎีสื่อมวลชน
 - 2.5.1 ทฤษฎีการเลียนแบบ
 - 2.5.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลของความรุนแรง
 - 2.5.3 ทฤษฎีและผลของการสื่อสารต่อปัจเจกบุคคลและวัฒนธรรม
- 2.6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ
 - 2.6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ
- 3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 3.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง
 - 3.2 ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
 - 3.2.1 การควบคุมตนเองตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ ซิกมันด์ ฟรอยด์
 - 3.2.2 การควบคุมตนเองตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ของแบนดูรา
 - 3.2.3 การควบคุมตนเองตามแนวคิดของโรเซนบัม
 - 3.3 การควบคุมตนเองกับการคุกคามทางเพศ
 - 3.3.1 ความสำคัญของการควบคุมตนเองต่อการแสดงพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ
 - 3.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองและการแสดงพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า ในภาษาอังกฤษคำว่า “Sexual Harassment” นั้น ในภาษาไทยมีการใช้คำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน เช่น การคุกคามทางเพศ การล่วงเกินทางเพศ ซึ่งล้วนแล้วหมายถึงพฤติกรรมที่แสวงหาผลประโยชน์ในทางเพศจากผู้อื่น ดังนั้นเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยจะใช้คำว่า การคุกคามทางเพศในงานวิจัยฉบับนี้ และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1.1 ความหมายการคุกคามทางเพศ

1.1.1 ความหมายการคุกคามทางเพศโดยทั่วไป

สมานิติบัญญัติของสหรัฐอเมริกา (Tower. 1993) ให้ความหมายของการถูกคุกคามทางเพศ 2 ความหมายคือ

1. การจ้อง การใช้ การเกลี้ยกล่อม การชักชวนโดยใช้สิ่งล่อใจ การล่อลวง หรือการบังคับ ชูเชิญเพื่อให้มีการตอบสนองทางเพศของผู้ใหญ่

2. การข่มขืน การรุกรานทางเพศ การขายบริการ การที่ผู้ใหญ่แสวงหาผลประโยชน์ทางเพศกับเด็ก การร่วมประเวณีระหว่างชายหญิงที่มีบิดามารดาเดียวกัน (Incest) หรือภายใต้สภาพการณ์ที่เห็นว่าสุขภาพและความปลอดภัยของเด็กเสี่ยงหรือมีอันตราย

สถาบันแห่งชาติสำหรับเด็กที่ถูกทอดทิ้งและทารุณกรรมของสหรัฐ (Finkelhor & Korbin. 1988) ให้คำนิยามของการคุกคามทางเพศเด็กว่าคือ ประสบการณ์ทางเพศในวัยเด็กที่มีผลต่อศักยภาพการพัฒนาทางสุขภาพและจิตใจของเด็ก รวมถึงการกระทำใดๆ ต่อเด็กโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เด็กเป็นเครื่องมือ ตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้ใหญ่ โดยเด็กที่ยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะเข้าใจถึงการกระทำเหล่านั้น อาจเกิดโดยการบังคับข่มขู่ หรือหลอกล่อ ชักชวน ให้สิ่งตอบแทน

องค์การพยาบาลแห่งไอร์แลนด์ (Mrkvicka. 1994 : 123) ได้ให้คำนิยามของการคุกคามทางเพศว่า “เป็นพฤติกรรมที่ไม่ต้องการ ไม่ต้องการตอบสนอง และเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้เชื่อเชิญหรือพึงพอใจในท่าทีเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งแสดงออกโดยการคุกคาม ทำให้บุคคลที่ถูกคุกคามทางเพศรู้สึกถูกเหยียดหยาม ดูถูกศักดิ์ศรี และหนักใจต่อพฤติกรรมที่เกิดขึ้น”

ฟาเรย์ (พินศิริ นามสีฐาน. 2543 : 9; อ้างอิงจาก Jame Byeff Korn. 1933 : 1373) ได้ให้นิยามของการคุกคามทางเพศว่าเป็นพฤติกรรมของผู้ชายอันไม่ได้รับการเชื่อเชิญ โดยแสดงหรืออ้างสิทธิว่าผู้หญิงมีหน้าที่ทางเพศนอกเหนือไปจากหน้าที่การงานตามปกติ ซึ่งอาจจะแสดงในรูปแบบดังต่อไปนี้

1. การจ้องมอง การวิพากษ์วิจารณ์ การสัมผัส จับต้องร่างกายของผู้หญิง
2. การเรียกร้องให้ยอมรับพฤติกรรมทางเพศ (Sexual behavior)
3. การนัดหมาย (Dates) ซ้ำซากแต่เพียงฝ่ายเดียว
4. การเรียกร้องให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย (Sexual intercourse)
5. การข่มขืน

แมคคินนอน (วิมนา ธรรมปรีชา. 2533 : 14; อ้างอิงจาก Mackinnon. 1979 : 1) ได้ให้คำจำกัดความของการคุกคามทางเพศ ว่าเป็นการบังคับให้ผู้หญิงต้องยอมรับพฤติกรรมเรื่องเพศที่ไม่พึงปรารถนา ภายในบริบทของความสัมพันธ์ทางด้านอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน

ในความหมายของ “การไม่ได้เชื่อเชิญ หรือการไม่พอใจ” นั้น ทำให้ความหมายของการคุกคามทางเพศเด่นชัดขึ้น การที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ถือเป็นการล่วงละเมิด คุกคามต่อเหยื่อ ซึ่งตัวของเหยื่อได้พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เป็นที่พึงปรารถนา ก้าวร้าว น่ารังเกียจ คุกคามต่อสิทธิอันชอบธรรมของผู้หญิง หญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการคุกคามทางเพศจะถูกพบในทุกลักษณะชนิดของงาน อายุ สีผิว และสภาพฐานะทางเศรษฐกิจ การเรียน การศึกษา ตลอดจนด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ (Hu, Parson & Brown. 1996 : 300)

1.1.2 ความหมายของการคุกคามทางเพศในเชิงกฎหมาย

องค์การสหประชาชาติได้อธิบายเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศว่าหมายถึง พฤติกรรมที่ผู้ถูกระทำหรือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อถือว่าเป็นสิ่งที่ “ไม่พึงปรารถนา” (Unwelcome) และ “ไม่ต้องการ” (Unwanted) โดยการคุกคามดังกล่าวอาจจะเป็นในรูปของการแสดงออกทางวาจา กริยา ทำทาง การจับต้องร่างกาย และสิ่งแวดล้อม

The European Commission Code of Practice (พินิติร นามสีฐาน. 2543 : 10 ; อ้างอิงจาก Janet Dine and Bob Watt. 1994 : 345) ได้บัญญัติถึงการคุกคามทางเพศว่าเป็นการกระทำในลักษณะทางเพศ หรือการกระทำอื่นที่มีพื้นฐานมาจากเรื่องเพศที่กระทบต่อเกียรติยศศักดิ์ศรีของหญิงและชายในที่ทำงาน โดยรวมถึงการกระทำของหัวหน้างานและเพื่อนร่วมงานด้วย ทั้งนี้ เป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้หาก

1. การกระทำนั้นไม่เป็นที่พึงปรารถนา ไร้เหตุผล และเป็นการละเมิดต่อผู้ถูกระทำ
2. การปฏิเสธหรือการยอมรับของบุคคลต่อการกระทำเช่นนั้นของหัวหน้างาน หรือเพื่อนร่วมงาน ถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานการตัดสินใจไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยายในการเข้าฝึกงาน การจ้างงาน การจ้างงานอย่างต่อเนื่อง การเลื่อนขั้น เรื่องเงินเดือน หรือการตัดสินใจอื่นๆ อันเกี่ยวกับการจ้างงาน และ หรือ
3. การกระทำเช่นนั้นก่อให้เกิดบรรยากาศการทำงานที่มีลักษณะข่มขู่ไม่เป็นมิตร และมีลักษณะด่าด้อยต่อผู้รับ

The Equal Employment Opportunities Commission (EEOC) (พินิติร นามสีฐาน. 2543 : 10 ; อ้างอิงจาก Sexual Harassment. 1996 : ออนไลน์) ได้ให้คำนิยามการคุกคามทางเพศว่าเป็นการกระทำเพื่อผลประโยชน์ทางเพศที่ไม่น่ายินดี การเชื่อเชิญร้องขอเพื่อความพึงพอใจในทางเพศ และการกระทำอื่นๆด้วยทางกายและวาจาในทางเพศ โดยจะเป็นการคุกคามทางเพศ เมื่อ

1. การยอมรับพฤติกรรมเช่นนั้น ก่อให้เกิดเงื่อนไขเกี่ยวกับการจ้างงานของบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยตรงหรือโดยปริยาย
2. การยอมรับหรือการปฏิเสธพฤติกรรมดังกล่าวถูกนำมาใช้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจจ้างงาน ซึ่งมีผลกระทบต่อบุคคลนั้น

3. การกระทำดังกล่าวมีวัตถุประสงค์หรือมีผลกระทบต่องานของบุคคลโดยก่อให้เกิดสภาพการทำงานที่ไม่เป็นมิตรหรือมีบรรยากาศการทำงานเป็นที่น่ารังเกียจ

จากคำจำกัดความดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยสรุปว่า การคุกคามทางเพศ หมายถึง รูปแบบหนึ่งของความรุนแรงในการเลือกปฏิบัติทางเพศ โดยพฤติกรรมนั้นจะแสดงออกไปในทางเพศ ชั่วๆ อย่างเจตนา โดยพฤติกรรมนี้ไม่ได้เป็นที่ต้องการหรือร้องขอ และผู้ถูกระทำไม่ได้ตอบสนองพฤติกรรมนั้น ด้วยพฤติกรรมเดียวกันหรือคล้ายกัน เป็นการแสวงหาผลประโยชน์ในทางเพศโดยอาศัยอำนาจหรือสถานภาพเหนือกว่ามากระทำการคุกคามผู้อื่น ทั้งนี้ การคุกคามทางเพศเป็นการแสดงให้เห็นถึงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้กระทำและผู้ถูกระทำ ซึ่งผู้ถูกระทำต้องตกอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถและยากที่จะหลีกเลี่ยงได้ จึงจำต้องยอมต่อสถานการณ์ดังกล่าว เพราะหากไม่ยอมก็อาจจะต้องได้รับผลกระทบ

1.2 รูปแบบของคุกคามทางเพศ

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า รูปแบบของการคุกคามทางเพศ แบ่งได้ 3 แบบ ได้แก่ แบ่งตามคู่กรณี แบ่งตามการกระทำการคุกคามทางเพศ แบ่งตามลักษณะผู้กระทำการคุกคามทางเพศ ดังนี้

1.2.1 แบ่งตามคู่กรณี

แบ่งตามคู่กรณีได้ 4 แบบ คือ (วิมณา ธรรมปรีชา 2533 : 15 อ้างอิงจาก Beavais. 1986)

1. ชายคุกคามหญิง (Male Harass Female)
2. หญิงคุกคามชาย (Female Harass Male)
3. พวกรักต่างเพศคุกคามพวกรักร่วมเพศ (Heterosexual Harass Homosexual)
4. พวกรักร่วมเพศคุกคามพวกรักต่างเพศ (Homosexual Harass Heterosexual)

1.2.2 แบ่งตามการกระทำ

แบ่งตามการกระทำการคุกคามทางเพศจากดังนี้คือ (อุมาพร ตรังคสมบัติ. 2543 ; อ้างอิงมาจาก Tower. 1993)

การกระทำจากบุคคลภายในครอบครัว (Familial Abuse)

เป็นการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางสายโลหิต หรือไม่ว่าโดยสายโลหิตหรือโดยกฎหมายก็ตามเรียกว่า "Incest" โดยผู้คุกคามทางเพศเป็นบุคคลที่เหยื่อรู้จักและคุ้นเคยมาก่อน เช่น บิดา มารดา บิดาเลี้ยง ตลอดจนญาติ เพื่อนบ้าน ครู พบถึงร้อยละ 85 กรณีที่พบบ่อยที่สุดคือ บิดากับบุตรสาว

การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางสายโลหิต (Incest) เป็นสิ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ที่ผิดปกติในครอบครัว ในกรณีที่บิดาเป็นผู้กระทำ พบว่า มารดามีลักษณะอ่อนแอ และไม่คอยทำหน้าที่ของมารดา แต่ให้บุตรสาวทำแทน มารดามักไม่ค่อยอยู่บ้านทำแต่งงาน ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาไม่ดี และมีความขัดแย้งเรื้อรัง ในเด็กความสัมพันธ์กับมารดาไม่ดี

บิดาซึ่งถูกเลี้ยงดูมาอย่างไม่เหมาะสมในวัยเด็ก เช่นถูกเลี้ยงดูมาแบบปล่อยปละละเลย หรือถูกทุบตีทารุณ หรือถูกเลี้ยงดูมาอย่างมีปมด้อย เมื่อบุคลนั้นเข้าหาอบายมุขไม่ว่าจะเป็นสุรา ยาเสพติด และหากบุคลนั้นไม่มีความสำรวมทางเพศ เป็นบุคลที่มีความต้องการทางเพศและไม่ได้ดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูบุตรตั้งแต่ทารก ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ไม่ค่อยมั่นคงต่อบุตร เมื่อได้รับสิ่งเร้าทางเพศ ก็เป็นการง่ายที่ทำให้บุคลนั้นตัดสินใจจากความทางเพศกับบุตรสาว นอกจากนั้นมารดาบางคนก็ยินยอมให้บุตรสาวเป็นภรรยาสามีอีกคน (บิดาเลี้ยงของเด็ก) ทั้งนี้เพราะมารดากลัวการสูญเสียสถานภาพของตนเอง กลัวโดดเดี่ยวหากต้องแยกทางกับสามี มารดาเด็กเกือบทุกคนมักรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่า ไม่มีความมั่นคงในชีวิต

ไมเยอร์ (อภิตี พานทอง. 2542 : 28 ; อ้างอิงจาก Tower. 1993) อธิบายถึงรูปแบบการคุกคามทางเพศจากบุคคลในครอบครัว คือ

1. การรุกรานทางเพศ (Sexual Molestation) ผู้กระทำมีวิธีการต่างๆ ได้แก่ การสัมผัสโดยไม่มีเพศสัมพันธ์ การใช้ลิ้น Petting) การลูบไล้ การกอด (Fondling) การอวดอวัยวะเพศของตน (Exhibitionism) และการแอบมองอวัยวะเพศคนอื่น หรือแอบมองการมีเพศสัมพันธ์ของผู้อื่น (Voyeurism)

2. การข่มขืน (Sexual Assault) ได้แก่ การใช้มือ ใช้ปาก หรืออวัยวะเพศของผู้กระทำสัมผัสกับอวัยวะเพศของผู้ถูกระทำ การช่วยตนเอง (Masturbatory Activities) การอมอวัยวะเพศชาย (Fellatio) และการใช้ปากกระตุ้นอวัยวะเพศหญิง

3. การใช้กำลังข่มขู่ (Forceable) เป็นรูปแบบที่ได้รับอันตรายมากที่สุด ได้แก่การบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยใช้ความรุนแรง และข่มขู่เพื่อให้ผู้ถูกระทำยินยอม

เด็กส่วนใหญ่ที่ถูกคุกคามทางเพศนั้นถูกบิดามารดาทอดทิ้ง ไม่ค่อยได้ดูแลใส่ใจ ทำให้บิดามารดาไม่สามารถปกป้องเด็กได้ การหย่าร้างของบิดามารดา เมื่อมารดาแต่งงานใหม่ และต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ทำให้เด็กถูกคุกคามทางเพศโดยบิดาเลี้ยงในขณะที่มารดาไม่อยู่ การที่ผู้ใหญ่กับเด็กนอนด้วยกันก็มีส่วนของการถูกคุกคามทางเพศได้เช่นกัน (อุมาพร ตรังคสมบัติ 2542)

การกระทำจากบุคคลภายนอกครอบครัวหรือคนแปลกหน้า (Extrafamilial Abuse)

คือบุคคลที่เด็กไม่เคยรู้จักมาก่อน พบเพียง 40% เช่นคนขับรถ คนงานก่อสร้าง นายจ้าง เป็นต้น การถูกคุกคามทางเพศอาจเกิดขึ้นกับครอบครัวที่มีลักษณะความเสี่ยงได้แก่ ครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจตกต่ำ ครอบครัวที่แยกตัวโดดเดี่ยว ไม่ค่อยมีที่พึ่งพา หรือไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น มีการใช้ความรุนแรงกับเด็ก มีภาวะเครียด มีการใช้สารเสพติด โดยเฉพาะแอลกอฮอล์ มีความเป็นอยู่อย่างแออัด หรืออยู่รวมกันหลายครอบครัว มีความผิดปกติทางจิตบิดาหรือมารดาเคยถูกคุกคามทางเพศในวัยเด็ก

รูปแบบของการคุกคามทางเพศในโรงเรียน

การคุกคามทางเพศเกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่ว่าเพศหญิงหรือชาย แต่ส่วนใหญ่ที่สามารถพบเห็นได้ดังนั้น มักจะเกิดกับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย จากการสำรวจการคุกคามทางเพศในโรงเรียนในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า 95% เกิดจากการคุกคามทางเพศจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน และสามารถแบ่งรูปแบบของการคุกคามทางเพศในโรงเรียนเป็นหลายรูปแบบสรุปได้ดังนี้ (กันทวลีย์ ภูวนันท์. 2543 : 12 ; อ้างอิงจาก Shoop&Edwards. 1994 : 88-89)

1. Student to Student Sexual Harassment คือ การที่นักเรียนกระทำการคุกคามทางเพศกับเพื่อนนักเรียนด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็เพศชายกระทำกับเพศหญิง หรือเพศหญิงกระทำต่อเพศชาย เพศหญิงหรือเพศชายกระทำกับเพศเดียวกันเอง
2. Teacher to Student Sexual Harassment คือ การที่ครูกระทำการคุกคามทางเพศต่อนักเรียน
3. Sexual Harassment of Males คือ การคุกคามทางเพศของเพศชาย
4. Student to Teacher Sexual Harassment คือ การที่นักเรียนกระทำการคุกคามทางเพศต่อครู
5. Group Harassment การกระทำการคุกคามทางเพศเป็นกลุ่ม หรือบุคคลผู้เป็นผู้คุกคามมีมากกว่าหนึ่งคน
6. Harassment by Non-Employees การกระทำการคุกคามทางเพศจากบุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียน

1.2.3 แบ่งตามลักษณะของผู้กระทำการคุกคามทางเพศ

อาจจัดแบ่งผู้กระทำผิดได้ใน 2 ลักษณะ (อัมพล สุอำพัน. 2541 : 100) คือ

1. พวกที่ชอบใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ ผู้กระทำการคุกคามทางเพศลักษณะนี้ มักทำเพียงครั้งเดียว หรือกระทำจำนวนน้อยครั้ง ส่วนใหญ่มีการทำร้ายร่างกายร่วมด้วย เพื่อเป็นการขู่ให้เหยื่อยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย ผู้ถูกคุกคามทางเพศมักเป็นเด็กหญิงอายุระหว่าง 8-10 ปี แต่

อาจพบในเด็กเล็กได้ เด็กเหล่านี้มักมีอาการบาดเจ็บร่างกาย อาจถึงกับพิการ พบว่ามีผลกระทบต่องิตใจเด็กมาก

2. พวกที่ไม่ได้ใช้กำลังบังคับ มักมีลักษณะของการหลอกล่อ ชักชวนให้เหยื่อทำ เพื่อแลกกับสิ่งตอบแทนที่นำมาล่อเหยื่อ เช่น รางวัล เงิน หรือการมีความสัมพันธ์พิเศษ (เป็นคนโปรด) ของผู้ใหญ่ เป็นต้น

ลักษณะร่วมของผู้กระทำการคุกคามทางเพศ มักจะมีลักษณะคล้ายๆ กัน ได้แก่ มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำการคุกคามทางเพศและผู้ถูกระทำ ผู้กระทำการคุกคามทางเพศมีลักษณะที่ไม่ดี ดิตสารเสพติด ดื่มสุรา เป็นบุคคลที่ขาดความยับยั้งชั่งใจเก็บกดความรู้สึกทางเพศ ขาดความยับยั้งชั่งใจ มีศีลธรรม จริยธรรมต่ำ บางคนอาจมีบุคลิกภาพแบบอันธพาล ก้าวร้าว ชอบใช้ความรุนแรง ผู้กระทำการคุกคามทางเพศเหล่านี้ส่วนใหญ่ มีความสัมพันธ์ทางเพศแบบคนทั่วไป ที่มีลักษณะชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็กมีเป็นส่วนน้อย โดยทั่วไปผู้กระทำการคุกคามทางเพศ อาจจะดูไม่มีความผิดปกติแต่อย่างใด อาจดูภายนอกเป็นคนดี เคร่งครัดศีลธรรม แต่เมื่อทำความรู้จักให้มากขึ้นจะพบว่าเป็นคนไม่ยับยั้งชั่งใจ เก็บกดความรู้สึกทางเพศและขาดความยับยั้งชั่งใจ (อัมพล สุอำพัน. 2541 : 100)

1.3 ลักษณะพฤติกรรมคุกคามทางเพศ

มอเรน (ศรีทัย สิริพิทย์. 2541 : 10 ; อ้างอิงจาก Moran. n.d. : 239) ได้เสนอรูปแบบของการคุกคามทางเพศ ออกเป็น 3 รูปแบบคือ

1. การใช้วาจา เช่น การพูดหรือเล่าเรื่องลามก ส่อเสียด ดิเดียน เกี่ยวกับเรื่องเพศ หรืออาจใช้คำว่า “ที่รัก” หรือ “ที่รักของฉัน” แทนการเรียกชื่อ หรือโดยการขอ/ขอร้องให้มีเพศสัมพันธ์ด้วย

2. ไม่ใช้วาจา ได้แก่ การเขียนสื่อลามก การทำท่าทางหรือแสดงสัญลักษณ์ที่แสดงเกี่ยวกับเรื่องเพศโดยที่อีกฝ่ายไม่ต้องการเห็นหรือรับทราบ

3. การคุกคามทางกาย ได้แก่ การสัมผัสทางกาย ไม่ว่าจะเป็นการถูไถ ลูบไล้ การทำร้ายหรือแม้กระทั่งการข่มขืนกระทำชำเรา

แมคคินนอน (วิมนา ธรรมปรีชา 2533 : 15 ; อ้างอิงจาก Mackinon. 1979) ได้แบ่งรูปแบบพฤติกรรมคุกคามทางเพศ ออกเป็น 4 แบบคือ

1. การใช้วาจา เช่น การพูดหรือเล่าเรื่องเพศ การขอนัดและการพุดยกยอที่ปราศจากความหมาย

2. การสัมผัสทางกาย เช่น การแตะ การลูบหลัง การกอดรัดและการจูบ

3. การนัดหมายอันไม่เป็นที่ต้องการ

4. การร่วมประเวณีหรือการข่มขืนในขณะทำงาน

Working Women United Institute (WWUI) (วิมนา ธรรมปริชา. 2533 : 16) ได้เสนอรูปแบบของพฤติกรรมการคุกคามทางเพศเป็น 6 แบบ คือ

1. การยั่วยุหรือล่อลวง และการขำเลือกมองดูรูปร่างของผู้หญิงอย่างไม่รู้จักระมัดระวัง
2. การพยายามสัมผัสตัวของฝ่ายหญิงอยู่เสมอ
3. การขู่ผู้หญิงให้ยอมจำนนต่อการคาดคะเนหรือการเหินแสม
4. การจับตัวผู้หญิงซึ่งอยู่กันตามลำพังเพื่อความใกล้ชิดทางเพศ ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนใจของฝ่ายหญิง

5. การชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์ทางเพศโดยการฝ่าฝืนใจฝ่ายหญิง

จะเห็นได้ว่าความหมายของการคุกคามทางเพศ มีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันออกไป แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันก็คือ การแสดงพฤติกรรมที่สื่อความหมายในเรื่องเพศ โดยที่ฝ่ายที่ถูกคุกคามรู้สึกไม่พอใจและไม่ต้องการให้เกิดขึ้น ซึ่งก็มีทั้งการใช้วาจา การสัมผัสทางกาย หรือการแสดงสัญลักษณ์ที่แสดงความหมายในทางเพศ แม้บางรายอาจจะมีความรุนแรงน้อย แต่บางรายก็มีความรุนแรงมาก ซึ่งดูได้จากสาเหตุของปัญหา ความรุนแรงของปัญหา แนวทางแก้ไข และตัวของผู้ที่ถูกคุกคามเองว่ามีความวิตกกังวลหรือรบกวนมากเพียงใด ดังนั้นผู้วิจัยขอสรุปลักษณะการคุกคามทางเพศไว้ดังนี้

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นหมายถึง ถึงพฤติกรรมที่บุคคลแสดงอำนาจเพื่อแสวงผลประโยชน์ในทางเพศจากผู้อื่น โดยพฤติกรรมนั้นจะแสดงออกไปในทางเพศต่างๆ อย่างเจตนา ไม่ได้เป็นสิ่งที่ต้องการหรือร้องขอ และผู้ถูกกระทำไม่ได้ตอบสนองพฤติกรรมนั้นด้วยพฤติกรรมเดียวกันหรือคล้ายกัน โดยการคุกคามทางเพศจะแสดงออกใน 3 รูปแบบดังนี้

1. การคุกคามทางวาจา (Verbal Harassment) ได้แก่ การพูดหยาบคายดูหมิ่น การเล่าเรื่องตลกกลามก การวิจารณ์ที่แสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศหรือส่วนของร่างกายที่แสดงออกทางเพศ การตั้งสมญานามเรียกชื่อที่แสดงออกเกี่ยวกับเพศ การส่งเสียงรบกวนที่แสดงเกี่ยวกับเรื่องเพศ การข่มขู่ทำร้ายร่างกาย การให้ข้อเสนอพิเศษเป็นรางวัลเพื่อแลกกับการสนองตอบทางเพศเป็นการตอบแทน

2. การคุกคามทางกริยา (Non-Verbal Harassment) ได้แก่ การแสดงสีหน้าท่าทางเจ้าชู้ การแสดงท่าทางหรือการเคลื่อนไหวร่างกายที่สื่อถึงเจตนาแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ การใช้สายตา ได้แก่ การมองในส่วนองร่างกายที่เป็นบริเวณส่วนตัวและส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพศ ตัวอย่างเช่น หน้าอก สะโพก เรียวขา เป็นต้น การเขียนภาพที่แสดงสัญลักษณ์ทางเพศตามสถานที่ต่างๆ การส่งจดหมายข้อความ ภาพ การ์ตูน หรือคำกลอนที่สื่อไปในทางเพศหรือลามก

3. การคุกคามทางร่างกาย (Physical Harassment) ได้แก่ การทำร้ายร่างกาย การสัมผัสโดยไม่ยินยอม การลูบคลำ การบีบคลึง การจับ การตีเบาๆ ในบริเวณร่างกายที่เป็นส่วนตัว เช่น ก้น หน้าอก ต้นแขน ต้นขา น่อง เป็นต้น

1.4 ผลกระทบจากพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ

การคุกคามทางเพศจะมีผลกระทบอย่างมากมายต่อเหยื่อ/ผู้ถูกคุกคามทางเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำงาน เห็นได้จากการศึกษาของ US Merit Systems Protection Board จากการสุ่มตัวอย่างพบว่า ประมาณ 25% ของผู้หญิงมีการเปลี่ยนแปลงที่ทำงานเนื่องจากถูกคุกคามทางเพศ (Kaye et al. 1994 : 410) นอกจากนี้การคุกคามทางเพศยังมีผลต่อทางเศรษฐกิจและการศึกษาของผู้ถูกคุกคามอีกด้วย อาทิ ความสามารถในการศึกษา การทำงาน โอกาสก้าวหน้าในการทำงาน ความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล ตลอดจนความมั่นใจในการทำงานลดลง ซึ่งผลกระทบเหล่านี้ส่งผลทำให้คุณภาพชีวิตของผู้ถูกคุกคามลดลง นอกจากนี้ยังพบว่าประมาณ 90% เกิดความผันแปรทางด้านอารมณ์ (Charney. 1994 : 13-15) คือเกิดความเครียด มีอารมณ์โกรธ กลัว ซึมเศร้า อยากร้องไห้โดยไม่ทราบสาเหตุ มีความวิตกกังวล และรู้สึกต่ำต้อยคิดอยู่เสมอว่าทำไมเหตุการณ์เช่นนี้จึงเกิดกับตัวเอง นอกจากผลกระทบทางด้านจิตใจแล้ว ยังมีผลกระทบทางด้านร่างกายด้วยเช่น เบื่ออาหาร รับประทานอาหารไม่ค่อยได้ ซึ่งเกิดจากความวิตกกังวล (วิภาภรณ์ คงเจริญ. 2530 : 22-23) น้ำหนักลด ปวดศีรษะไม่ทราบสาเหตุ นอนไม่ค่อยหลับ พักผ่อนได้น้อย ไม่มีสมาธิ และอาจมีปัญหาทางด้านระบบทางเดินลมหายใจ และ/หรือระบบทางเดินปัสสาวะ ซึ่งอาการดังกล่าวจะเป็นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการทางเพศที่ถูกคุกคามและการปรับตัวของผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศเอง โดยอาการเริ่มแรกของผู้ถูกคุกคามทางเพศคือความสงสัยหรือรู้สึกสับสนว่าตัวเองผิดหรือไม่ในพฤติกรรมที่เกิดขึ้น และเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นได้อย่างไร ผู้ถูกคุกคามทางเพศอาจปฏิเสธว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่เป็นความจริง ซึ่งอาจเป็นเพราะตกใจมากเกินไปที่ถูกคุกคามทางเพศอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีความวิตกกังวลตลอดเวลา ผู้ถูกคุกคามทางเพศจะเกิดความรู้สึกในแง่ที่ไม่ดีต่อสถานบันการศึกษาที่เธอกำลังศึกษาอยู่เมื่อปัญหาไม่ได้รับการแก้ไข ก็จะทำให้ความวิตกกังวลเพิ่มพูนมากขึ้น ทำให้ผู้ถูกคุกคามทางเพศเกิดภาวะซึมเศร้า นอกจากนี้ความมั่นใจในตนเองยังถูกทำลายด้วยเมื่อถึงจุดวิกฤตนักเรียน/นักศึกษาจะสนใจในการเรียนลดลง และในที่สุดเมื่อไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ ผู้ถูกคุกคามทางเพศก็จะเกิดอาการทางจิตซึ่งต้องได้รับการแก้ไขและรักษาจากจิตแพทย์และผู้เชี่ยวชาญต่อไป (Charney. 1994 : 13-15)

จากการศึกษาของนักวิเคราะห์พฤติกรรมหลายๆ ท่าน พบว่าการสงสัยในตนเอง (Self Doubt) เป็นปรากฏการณ์ที่พบได้มากที่สุดสำหรับผู้ที่ถูกคุกคามทางเพศ (Charney. 1994 : 15-16) แต่ก็มียุบบางส่วนซึ่งเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่รู้สึกไม่สนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

กล่าวโดยสรุปก็คือ การคุกคามทางเพศมีผลกระทบทั้ง 2 ด้าน คือ กระทบต่อบุคคลและกระทบต่อองค์กร ซึ่งหมายถึงสถานศึกษา โดยส่วนบุคคลนั้นจะมีผลกระทบอย่างมากต่อจิตใจ อารมณ์ สังคม ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ถูกคุกคามทางเพศ ถ้าเกิดกับนักเรียน/นักศึกษาแล้ว คุณภาพในการศึกษาจะลดลง ซึ่งมีผลโดยตรงต่อคุณภาพชีวิตของผู้ถูกคุกคามทางเพศและอาจมีผลต่อบุคคลที่อยู่รอบข้างไม่ว่าจะเป็นญาติพี่น้อง เพื่อนและสังคมรอบข้างของ

ผู้ถูกคุกคามทางเพศ สำหรับผลต่อองค์กร ซึ่งหมายถึงสถานศึกษานั้นเป็นสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย ทำให้ขวัญและกำลังใจของนักเรียนลดลง

1.5 สาเหตุและสภาพปัญหาของการคุกคามทางเพศ

จากความหมายและรูปแบบทั่วไปของการคุกคามทางเพศในที่ที่ได้ศึกษามาแล้ว พบว่าการคุกคามทางเพศเป็นการแสดงออกซึ่งอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิงโดยผู้ชายจะมองผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศและพยายามที่จะแสวงหาความสนุกสนาน ความพึงพอใจโดยใช้ผู้หญิงเป็นเครื่องมือ จึงแสดงออกมาในรูปแบบของพฤติกรรมการคุกคามทางเพศดังกล่าว ทั้งนี้ ปัจจัยต่างๆ ที่มีส่วนให้เกิดปัญหาการคุกคามทางเพศ มีดังนี้

1.5.1 ค่านิยมและทัศนคติของสังคมไทยต่อสตรี

จากการที่สังคมไทยมีทัศนคติและค่านิยมที่เกี่ยวกับสตรี ในลักษณะชายเป็นผู้นำในครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ ความแตกต่างทางด้านสรีระระหว่างหญิงกับชาย เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สังคมกำหนดให้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ มีความรับผิดชอบเฉพาะภายในบ้านและการอบรมเลี้ยงดูบุตรธิดา ดังนั้น สถานภาพของหญิงไทยจึงด้อยกว่าชาย สตรีไทยจึงได้รับการเลี้ยงดูให้เหมาะสมแก่บทบาทที่สังคมเห็นว่าเหมาะสม การอบรมของหญิงไทยจึงเน้นหนักที่กิริยามารยาท คุณสมบัติของแม่ศรีเรือน เมื่อเติบโตขึ้นถึงวัยครองเรือนในครอบครัวบิดามารดาก็มักจะเป็นผู้เลือกคู่ครองให้ เมื่อแต่งงานแล้วสังคมไทยก็ยึดมั่นว่าผู้หญิงจะต้องดูแลบ้านปรนนิบัติเลี้ยงดูลูก ส่วนชายเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว ซึ่งประเพณีได้อนุญาตให้ชายมีภรรยาได้ไม่จำกัดจำนวน ในขณะที่หญิงจะต้อง “รักนวลสงวนตัว” จะ “คบซู้ซู้ชาย” ไม่ได้

ทั้งนี้ ค่านิยมและทัศนคติความไม่เสมอภาคทางเพศเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุหรือปัจจัยที่มีผลต่อการคุกคามทางเพศในสังคมไทย และตัวอย่างของค่านิยมความไม่เสมอภาคทางเพศดังกล่าว ได้แก่ ค่านิยมที่ถือว่าเพศชายเป็นใหญ่กว่าเพศหญิงโดยเห็นผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศสำหรับผู้ชายซึ่งก่อให้เกิดการคุกคามทางเพศต่อผู้หญิง การที่มองว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ใช้อารมณ์ทำให้ผู้หญิงเสียเปรียบในสภาพทางการงาน ทั้งนี้เมื่อมีเรื่องทางเพศเข้ามาเกี่ยวข้องกับผู้หญิงมักจะได้พิจารณาเลือกให้ดำรงตำแหน่งที่สำคัญ โดยมีข้ออ้างว่าเป็นเพศที่ใช้อารมณ์หรือการที่ผู้ชายประพฤติอย่างหนึ่งสังคมไม่ตำหนิ ถ้าผู้หญิงประพฤติปฏิบัติในสิ่งเดียวกันสังคมจะตำหนิ เช่น การนอกใจคู่สมรส การมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนสมรส (วันทนี วาสิกะสิน และสุนีย์ เหมะประสิทธิ์. 2541 : 4-7)

ความคิด ความเชื่อ ค่านิยมของสังคมทำให้การอบรมเลี้ยงดูลูกเพศชายและหญิงแตกต่างกัน เช่น ลูกชายไม่ต้องช่วยทำงานบ้าน เพราะเป็นหน้าที่ของลูกสาว หรือสามีถือว่าภาระหน้าที่งานบ้านเป็นของภรรยา สามีมีหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัว ทำให้เกิดปัญหาต่อระบบครอบครัว นอกจากนั้น ความเข้มงวดกวดขันต่อลูกสาวและปล่อยปละละเลยลูกชายในเรื่อง

พฤติกรรมทางเพศ เช่น ลูกชายไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายทางเพศของผู้หญิง สาเหตุส่วนหนึ่งก็เพราะสังคมไทยเห็นว่าผู้ชายไม่มีความเสียหายทางเพศ ดังนั้น จึงไม่ได้อบรมสั่งสอนลูกชายว่าต้องให้เกียรติต่อผู้หญิง (วันทนี วาสิกะสินและสุนีย์ เหมะประสิทธิ์. 2541 : 7-8)

นอกจากนี้ค่านิยมความไม่เสมอภาคทางเพศยังมีที่มาจากการที่ครอบครัวจะก่อให้เกิดความเสียหายทางเพศได้ ในขณะที่ถ้ามีลูกชายจะไม่ต้องกังวลในเรื่องนี้ ส่งผลต่อการอบรมเลี้ยงดูลูกผู้ชายที่ครอบครัวหลายครอบครัวไม่ได้อบรมให้ลูกชายมีความรับผิดชอบทางเพศต่อผู้หญิง

กรณีดังกล่าวก่อให้เกิดปัญหาการที่ผู้ชายไม่ยอมรับผิดชอบต่อการตั้งครรภ์ของผู้หญิง ซึ่งสังคมก็ไม่ให้ความสำคัญโดยการประณามผู้ชายที่ไม่รับผิดชอบนั้น กลับมีค่านิยมในทางที่ว่าผู้หญิงที่ตั้งครรภ์โดยไม่ได้แต่งงานคือผู้หญิงใจง่าย (วันทนี วาสิกะสิน และสุนีย์ เหมะประสิทธิ์. 2541 : 80)

นอกจากนี้ ครอบครัวไทยมักจะอบรมให้ลูกสาวปรนนิบัติและเชื่อฟังสามี ภรรยาควรยินยอมให้สามีเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ภรรยาควรสนับสนุนความก้าวหน้าในอาชีพของสามี ภรรยาไม่มีสิทธิเมื่อสามีมีความต้องการทางเพศ ซึ่งค่านิยมดังกล่าวเป็นปัญหาให้เกิดการกดขี่ทางเพศที่เพศชายมักกระทำต่อเพศหญิง

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าการให้ความสำคัญกับเพศชายในสังคมไทยมีมานานแล้ว ไม่ว่าจะปรากฏอยู่ในวรรณกรรม คำสั่งสอน สุภาษิต ภาพยนตร์ กลอนต่างๆ เช่นคำว่า “ผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้า ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง” ก็แสดงให้เห็นถึงสถานภาพของผู้หญิงที่เป็นรองและด้อยกว่าผู้ชาย ซึ่งสรุปได้ว่าในสังคมไทยมีค่านิยมที่ถือว่าชายเป็นใหญ่กว่าหญิง

1.5.2 สภาพภายในตัวของผู้กระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่น

สภาพภายในตัวของผู้กระทำการคุกคามทางเพศ ได้แก่ บุคคลที่มีการควบคุมตนเองต่ำ เคยมีประวัติถูกทารุณมาก่อนในวัยเด็ก มีปัญหาด้านจิตใจในทางจิตเวช เช่น ชอบมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก มีคุณธรรมในจิตใจต่ำ ขาดการยับยั้งชั่งใจ มีปัญหาทางด้านอารมณ์จากความกดดัน หรือความเครียดที่มากผิดปกติ เช่น ชีวิตสมรสมีปัญหาทำให้เกิดการเก็บกดทางเพศ หาทางระบายที่ไม่เหมาะสม เช่น ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับคนวัยใกล้เคียงกันได้ จนกลายเป็นความผิดปกติทางเพศอย่างรุนแรง จึงหาทางออกกับคนที่อ่อนแอกว่า และพวกที่ใช้สารยาเสพติด ทำให้ขาดการยั้งคิด และมีแนวโน้มกระทำผิดได้ง่าย (ภาวิณี อ่อนนาค , 2538 : 60)

1.5.3 สภาพภายในครอบครัวและผู้กระทำการคุกคามทางเพศผู้อื่น

สภาพภายในครอบครัว พบว่ามีความเสี่ยงสูง ในสภาพครอบครัวที่มีปัญหา เช่น ปัญหาความยากจน ความสัมพันธ์ไม่ดี มีการทะเลาะขัดแย้งตลอดเวลา เกิดภาวะเครียดเสมอ ขาดความอบอุ่น มีการเลี้ยงดูไม่เหมาะสม ขาดการดูแลเอาใจใส่ เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบได้ใน

ครอบครัวที่บทบาทของบิดาหรือมารดาไม่เหมาะสมโดยใช้การกระทำนี้ เพื่อทดแทนบางสิ่งบางอย่าง เช่น กรณีที่เกิดจากบิดาเลี้ยง มารดาหรือมารดาเลี้ยง หรือผู้อุปการะ เป็นต้น หรือยอมให้เกิดการ กระทำนี้ขึ้นเพื่อเหตุผลบางประการของตน หรือไม่มีอำนาจที่จะขัดขวางจึงต้องจำยอมให้เกิด (ภาวิณี อ่อนนาค , 2538 : 60)

1.5.4 สภาพสิ่งแวดล้อมที่อยู่อาศัย

สภาพสิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวที่แออัด อยู่ร่วมกันหลายครอบครัว ทำให้การไปมาหาสู่เข้าออกภายในบ้านสะดวกหรือสภาพความแออัดทำให้เด็กเห็นพฤติกรรมทางเพศของพ่อแม่ รวมทั้งครอบครัวที่แยกอยู่โดดเดี่ยวห่างไกลชุมชนหรือในแหล่งที่มีการช่วยเหลือหรือความสัมพันธ์ทางสังคมต่ำ แหล่งที่มีการใช้สารเสพติด การพนัน โสเภณี มีแหล่งสถานเริงรมย์มากมาย ทำให้ขาดการยั้งคิดและกระทำผิดได้ง่าย (ภาวิณี อ่อนนาค. 2538 : 60)

1.5.5 ความเสื่อมโทรมของสังคม

ความเสื่อมโทรมของสังคม เป็นความเสื่อมของสังคมทางด้านวัฒนธรรมและศีลธรรม จรรยา ซึ่งทำให้คนเห็นแก่ตัวมากขึ้นไม่สนใจสังคม อาจเกิดจากการที่ได้รับอารยธรรมตะวันตก โดยมีได้โดยตรง โดยเฉพาะพฤติกรรมต่างๆ ของวัยรุ่น เช่น การแต่งกาย การแสดงออก ที่เป็น การปลุกอารมณ์ทางเพศ การระบายความต้องการทางเพศไม่เหมาะสม เป็นต้น ทำให้เกิด อาชญากรรมทางเพศได้ง่าย

1.5.6 สื่อมวลชน

สื่อมวลชน เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการสื่อสารของประชาชน เป็นแหล่งแสดงความคิดเห็น ความรู้ และยังเป็นแหล่งบันเทิงการค้าทางเพศด้วยแสวงหาผลประโยชน์เข้าตัวเอง เช่น หนังสือที่มีภาพยั่วยุกามารมณ์ ภาพยนตร์ที่มีฉากรัก และการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ที่กระตุ้นเร้าอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น

ผู้วิจัยขอสรุปถึงสาเหตุของปัญหาการคุกคามทางเพศ แบ่งเป็น ปัจจัยภายใน ได้แก่ สภาพร่างกายบกพร่อง สภาพจิตที่ผิดปกติ การขาดการควบคุมตนเองที่ทำให้ผู้กระทำการ คุกคามทางเพศมีความต้องการอย่างมาก อีกปัจจัยหนึ่งคือ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายในครอบครัว เพื่อน สถานที่ เวลา โอกาส ผู้หญิง และการบริโภคสื่อต่างๆ ที่นำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องทางเพศต่างๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจมุ่งศึกษาถึงตัวแปรในการรับบริโภคสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และจิตลักษณะในการควบคุมตนเองว่ามีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศอย่างไร

1.6 งานวิจัยเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ

1.6.1 งานวิจัยในประเทศ

เบจพร ปัญญาวยง (2537) ศึกษาผลของการทำกลุ่มจิตบำบัดในวัยรุ่นหญิงที่ถูกคุกคามทางเพศ อายุระหว่าง 10-17 ปี จำนวน 8 ราย ระยะเข้ากลุ่ม 12 ครั้ง มีลักษณะกลุ่มแบบปิด เพื่อสำรวจปัญหาทั่วไปของเด็กที่ถูกคุกคามทางเพศ เพื่อศึกษาผลที่ได้รับจากการทำกลุ่มจิตบำบัดที่มีต่อปัญหาทางอารมณ์ ปัญหาพฤติกรรม และวิธีการปรับตัว วัดผลทั้งก่อนและหลังการทำกลุ่มจิตบำบัด พบว่า อาการซึมเศร้าลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหลังการทำกลุ่มจิตบำบัด

วิมณา ธรรมปรีชา (2533 : 1-3) ได้ศึกษาโดยการสำรวจเรื่องการคุกคามทางเพศ ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ ร้อยละ 40 คิดว่าสาเหตุของการคุกคามทางเพศ เนื่องจากการที่ผู้ชายชอบที่จะแสวงหาความสนุกทางเพศจากผู้หญิง เพศหญิงจะเคยมีประสบการณ์การคุกคามทางเพศมากกว่าเพศชายและนิสิต นักศึกษา นักเรียน จะเสี่ยงต่อการถูกคุกคามทางเพศมากที่สุด นอกจากนี้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรลักษณะส่วนบุคคล กับการรับรู้เกี่ยวกับความเสียหาย หรือความร้ายแรงของการคุกคามทางเพศ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ เพศชายจะมองเห็นว่าพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ไม่มีผลเสียหายต่อผู้ถูกระทำมากเท่ากับเพศหญิง คนวัยหนุ่มสาวมองเห็นว่าพฤติกรรมการคุกคามทางเพศไม่มีผลเสียหายต่อผู้ถูกระทำมากเท่ากับคนสูงวัยกว่า ระดับการศึกษายิ่งสูงมากเท่าใดจะยิ่งมีการรับรู้สูงขึ้น

1.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เคย์ (Kaye et al. 1994) ได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจถึงอุบัติการณ์การคุกคามทางเพศในกลุ่มพยาบาลที่ทำงานในหอผู้ป่วยหนักและเป็นสมาชิกของ American Association of Critical Care Nurses (AACN) ในมลรัฐทางตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา จำนวน 188 คน โดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายและได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาจำนวน 97 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 52 ผลปรากฏว่า ร้อยละ 46 เคยมีประสบการณ์การคุกคามทางเพศ ในจำนวนนี้ร้อยละ 82 ถูกคุกคามทางเพศโดยแพทย์ ร้อยละ 20 เคยถูกคุกคามโดยเจ้าหน้าที่ชาย และร้อยละ 7 ถูกคุกคามโดยผู้บริหารชาย ตามลำดับ สำหรับรูปแบบของการคุกคามทางเพศนั้น พยาบาลหอผู้ป่วยหนักร้อยละ 53 จะถูกโอบกอด กอดรัด หอมแก้ม ร้อยละ 27 จะถูกเล่าเรื่องลามกและเรื่องเกี่ยวกับทางเพศ การจ้องดูรูปร่างและหน้าตาโดยใช้เวลานานๆ และการแสดงท่าทางโดยการเชิญชวนโดยสื่อความหมายทางเพศ ร้อยละ 16 จะถูกนัดหมายที่ไม่ต้องการ ร้อยละ 9 ถูกขอให้มีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 69 ไม่ได้รายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบถึงอุบัติการณ์และรายละเอียดของการคุกคามทางเพศ ร้อยละ 73 ไม่ได้ตระหนักถึงนโยบาย ขั้นตอน และวิธีการในการติดตาม

ผลเมื่อถูกคุกคามทางเพศ และร้อยละ 80 ไม่เคยได้รับการฝึกอบรมจากโรงพยาบาลที่ทำงานเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการเมื่อถูกคุกคามทางเพศ

ออร์และดอร์น (Orr and Downes.1985) ทำการศึกษาประเมินภาพลักษณ์ของตนและสภาพจิตใจว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการคุกคามทางเพศหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ จำนวน 20 คน นำมาตอบแบบวัดภาพลักษณ์ของตน (OSIQ) ของ Offer พบว่า วัยรุ่นหญิงที่ถูกคุกคามทางเพศมีการมองภาพลักษณ์ของตนไปในทางลบในด้านทัศนคติทางเพศ ความสัมพันธ์ทางครอบครัว และการจัดการกับสิ่งแวดล้อม เมื่อนำกลุ่มตัวอย่างไปเปรียบเทียบกับ กลุ่มผู้ป่วยวัยรุ่นหญิงที่ไม่ถูกคุกคามทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาทางด้านเป้าหมายทางการศึกษาและอาชีพ และการจัดการกับสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อที่แผ่การแสดงออกทางเพศ

2.1 ความหมายและประเภทของสื่อ

ความหมาย

กาญจนา แก้วเทพ (2541 : 43; อ้างอิงมาจาก McQuail, 1994) กล่าวถึงคุณลักษณะของสื่อว่าเป็นช่องทางที่มีอิทธิพลในการควบคุมข่าวสารของมนุษย์ ทำให้เห็นความจริงทางสังคม วัฒนธรรม และค่านิยม รวมถึงการกำหนดกฎระเบียบของสังคม และเป็นกุญแจไปสู่ความมีชื่อเสียง

จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525) ให้ความหมายของสื่อไว้ว่า สื่อหมายถึง (ก) ทำการติดต่อให้ถึงกัน ชักนำให้รู้จักกัน (น.) ผู้หรือสื่อที่ทำการติดต่อให้ถึงกันหรือชักนำให้รู้จักกัน

ปรมะ สตะเวทิน (2521) ได้กล่าวถึงสื่อ คือ กระบวนการของการถ่ายทอดความคิดจากบุคคลฝ่ายหนึ่งหรือเรียกว่าผู้ส่งสารไปยังอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้รับสาร โดยการถ่ายทอดความคิดนั้น ต้องใช้สื่อซึ่งอาจใช้วิธีการพูด เขียน แสดงอาการปฏิกิริยาในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เพื่อให้ทั้งผู้สื่อสารและผู้รับสาร มีความเข้าใจเป็นประการสำคัญ กระบวนการสื่อสารนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของแหล่งข่าวสาร (Source) ข่าวสาร (Message) ผู้รับสาร (Receiver) ช่องทางการสื่อสาร (Channel) และผลของการสื่อสาร (Effect)

ยุบล ครุฑมงคล กล่าวว่า อิทธิพลของสื่อนั้น เป็นกระบวนการหนึ่งที่ช่วยให้บุคคลมีรายได้ในการดำรงชีวิต ผลของมันเป็นไปได้ทั้งในด้านดีและด้านร้าย ช่วยขยายความคิดเห็นในแง่มุมต่างๆ อย่างเสรี รวมทั้งวางรากฐานความประพฤติของประชาชนโดยรวม ให้ปฏิบัติตามวัฒนธรรม ช่วยให้เกิดความสมดุลทางอารมณ์ในการระบายความเก็บกดภายในใจ ได้จาก

การบริโภคสารต่างๆ ทั้งในแง่ข้อเท็จจริงหรือเพื่อการบันเทิง รวมถึงช่วยให้เกิดการหมุนเวียนในทางเศรษฐกิจ (ศิริรัตน์ วิเศษรวงศ์. 2543 : 32)

มังกร ชัยชนะดารา (2516 : 101) กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อว่า สื่อเปรียบเสมือนมีดสองคม อาจใช้ให้เป็นประโยชน์ เป็นหน้าต่างโลก เป็นครูของประชาชน เป็นผู้นำของมติมหาชนก็ได้ แต่ขณะเดียวกันอาจเป็นตัวทำลายหรือก่อให้เกิดความระส่ำระสายในสังคมได้เช่นกัน

จากความหมายที่ผู้อธิบายไว้หลายแบบ สรุปได้ว่า อิทธิพลของสื่อมวลชน หมายถึงอำนาจของสื่อที่ถ่ายทอดความรู้ ข่าวสาร ข้อเท็จจริงให้เข้าถึงประชาชน ซึ่งมีผลทั้งคุณและโทษ มีบทบาทต่อวิถีชีวิตของประชาชน บรรทัดฐานทางสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของประชาชนและประเทศชาติ เป็นสถาบันที่มีความสำคัญและเป็นตัวขับเคลื่อนสังคมในทางหนึ่ง

ประเภทของสื่อ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อ พบว่าปัจจุบันการสื่อสารได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วและมีความสลับซับซ้อน จึงมีผู้แบ่งประเภทของสื่อสารมวลชนไว้ต่างๆ กันดังนี้

2.1.1 การจัดแบ่งสื่อมวลชนโดยอาศัยลักษณะของตัวสื่อ (สุรพงษ์ โสชนะเสถียร. 2533 : 28-32) ได้แก่

1. สื่อสิ่งพิมพ์ (Printed Media) ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และหนังสือต่างๆ
2. สื่อไฟฟ้าหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Electronic media) ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เครื่องบันทึกภาพวิดีโอ (Video) เครื่องเล่นแผ่นเสียงและเครื่องบันทึกเสียง
3. สื่อทางอ้อม ได้แก่ สื่อโฆษณา สื่อประชาสัมพันธ์ ซึ่งไม่ถือว่าเป็นสื่อมวลชนที่แท้จริง เนื่องจากไม่ครบองค์ประกอบของหน้าที่สื่อมวลชน แต่ต้องอาศัยสื่อมวลชนเป็นช่องทางในการติดต่อกับประชาชน

2.1.2 การจัดแบ่งสื่อมวลชนโดยอาศัยประสาทสัมผัสของมนุษย์

การจัดแบ่งได้เป็น 3 ประเภท (สุรพงษ์ โสชนะเสถียร. 2533 : 32) ได้แก่

1. สื่อทัศน์ (Sight media) หมายถึง สื่อมวลชนผู้รับสารจะต้องอาศัยตาหรือการมองเห็น ในการรับสารสนเทศจากสื่อมวลชน ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ ภาพถ่าย และภาพนิ่ง
2. สื่อโสต (Sound media) หมายถึง สื่อมวลชนที่ผู้รับสารรับสารสนเทศได้โดยอาศัยหู หรือการได้ยินจากสื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ และเครื่องบันทึกเสียง
3. สื่อโสต-ทัศน์ (Sight&Sound media) เป็นสื่อมวลชนที่ผู้รับสารจะรับสารสนเทศได้อย่างสมบูรณ์ ต้องอาศัยทั้งตาและหู หรือการมองเห็น และการได้ยินจากตัวสื่อ สื่อมวลชนเหล่านี้ ได้แก่ โทรทัศน์และภาพยนตร์

2.2 บทบาทและความสำคัญของสื่อ

คมสันต์ หุตะแพทย์ (2535 : 12) กล่าวถึงความสำคัญของอิทธิพลของสื่อในการพัฒนาชุมชนว่า การสื่อสารเป็นวิธีการที่ก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ สร้างทัศนคติใหม่ๆ อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาและพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น

สมควร กวียะ (2536 : 24-29) สรุปถึงความสำคัญของสื่อสารมวลชนไว้ดังนี้

1. ความจำเป็นทางสังคม การสื่อสารสามารถทำหน้าที่ในการพัฒนาสังคมได้เป็นอย่างดี เช่น วรรณคดี ละครกำลังใจ กำลังกาย กำลังทรัพย์ ส่งเสริมระบบประชาธิปไตย
2. เครื่องมือทางการเมือง หมายถึง การสื่อสารช่วยป้อนความรู้ข่าวสารให้ประชาชนได้เข้าใจ โครงสร้างและบทบาททางการเมืองของรัฐบาลและประชาชน
3. พลังทางเศรษฐกิจ การสื่อสารเข้ามาทำหน้าที่ในการเก็บและป้อนข้อมูลข่าวสารเพื่อใช้ในการกำหนดนโยบาย วางแผนและตัดสินใจในการลงทุนการค้า การตลาด การเงิน การคลัง
4. ศักยภาพทางการศึกษา การสื่อสารได้เข้ามาเป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ความรู้และการเรียนรู้ ช่วยสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมทางการศึกษาได้

จากข้อความดังกล่าวเห็นได้ว่า สื่อสารมวลชนเป็นสถาบันหนึ่งของสังคม ดังนั้นสถาบันสื่อมวลชนย่อมมีปฏิสัมพันธ์กับสถาบันอื่นๆ ในสังคมด้วย ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในสถาบันสื่อมวลชน ก็ย่อมมีผลกระทบต่อสถาบันอื่นๆ ขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงของสถาบันอื่นๆ ในสังคมก็ย่อมมีผลกระทบต่อสถาบันสื่อมวลชนด้วยเช่นกัน จึงนับว่าการสื่อสารมีความสำคัญต่อมนุษย์มาก ในขณะเดียวกันก็มีความซับซ้อน ซึ่งสามารถแบ่งออกได้หลายประเภทด้วยกัน

ตามทฤษฎีของนักวิชาการ การสื่อสารมวลชน ควรมีบทบาทในการให้ความรู้ การให้ข่าวสาร ให้ความบันเทิง การทำให้สังคมดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม พอจะแยกบทบาทหน้าที่ของสื่อสารมวลชนเป็นลักษณะใหญ่ ออกเป็น 2 ประการ คือ (วรรณ จีวรตันศิริกุล. 2531 : 23-24)

2.2.1 บทบาททางพุทธิปัญญา (Intellectual)

เป็นบทบาทที่สำคัญของสื่อมวลชนที่จะต้องเสริมสร้างความรู้และการให้การศึกษาแก่มนุษย์ที่อยู่ในสังคมให้ได้รับประโยชน์มากที่สุด การแถลงข่าวสารเพื่อให้มนุษย์ในสังคมได้ทราบว่า เป็นหน้าที่หลักของประเด็นนี้ ทั้งนี้เพราะในสังคมมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมายจนไม่สามารถจะติดตามรับรู้ได้เพียงคนเดียว สื่อสารมวลชนจึงช่วยรวบรวมเสนอข่าวคราวให้ได้รับทราบอย่างเพียงพอ บทบาททางพุทธิปัญญาจะแยกออกเป็น 4 ประเด็นคือ

1. เพื่อบรรยายข้อเท็จจริง (Facts) สื่อมวลชนนั้นจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้รวบรวมข่าวสารและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างจริงใจและบริสุทธิ์โดยไม่ลำเอียงที่จะเสนอข่าวหรือเรื่องราวที่บิด

เบือนความจริง (Slant) ทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังและผู้ชมเข้าใจผิดได้ ตามปกติข่าวสารที่เกิดขึ้นโดยทั่วไปจะแยกออกเป็น “เหตุการณ์” และ “สถานการณ์” เมื่อเหตุการณ์ (Event) เกิดขึ้นสื่อมวลชนจะต้องเสนออย่างตรงไปตรงมาและระยะเวลาผ่านไป เหตุการณ์นั้นๆ จะกลายเป็นสถานการณ์ (Situation) การเสนอเรื่องราวสถานการณ์สื่อมวลชนจะต้องให้ข้อมูลเพื่อให้ผู้รับสารนั้นตัดสินใจเอง ฉะนั้นการเสนอเรื่องราวที่เป็นสถานการณ์สื่อมวลชนจึงต้องเสนอไปลักษณะอาศัยข้อเท็จจริง (Base on fact) เป็นหลัก

2. เพื่อให้การศึกษา (Education) นับว่าเป็นหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของสื่อมวลชนที่จะยกระดับการศึกษาให้สูงขึ้นให้สามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพดำรงขึ้นตามควรแก่สภาพ การให้การศึกษาที่สื่อมวลชนนั้นได้ผลรวดเร็วกว่าการศึกษาในชั้นเรียนทั้งนี้เพราะการศึกษาในชั้นเรียนไม่ยืดหยุ่นจะต้องศึกษาตามแบบเรียนตามกำหนด แต่การให้การศึกษาของสื่อมวลชนให้ความรู้เพื่อที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคมให้ดีที่สุดจึงมีประโยชน์มาก

3. เพื่อแสดงออกทางสังคม การแสดงออกของคนในด้านอุดมการณ์ความคิดเป็นเรื่องสำคัญเพราะสังคมที่เราอาศัยอยู่มีอาณาเขตกว้างขวางมากหากใครมีความคิดเห็นที่จะปรับปรุงสังคมเช่นไรก็สามารถแสดงความคิดเห็นผ่านสื่อมวลชนได้ และจะเป็นการแพร่ความคิดนี้ให้แพร่หลายยิ่งขึ้นจะทำให้กลายเป็นอุดมการณ์ของชาติขึ้นก็ได้ นอกจากนั้นสื่อมวลชนยังเป็นการแสดงออกของวัฒนธรรมได้อีกด้วย เพราะภาษาและตัวหนังสือเป็นสัญลักษณ์ที่บอกถึงความเป็นอยู่ในด้านวัฒนธรรมได้แง่หนึ่ง ดังนั้นสื่อมวลชนจึงเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมได้อีกทางหนึ่ง

4. เพื่อขจัดความกดดันและขัดแย้งในสังคม สื่อสารมวลชนจะเป็นเวทีกลางที่ทุกคนในสังคมแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี และเมื่อสังคมได้ทราบความต้องการหรือสมมติฐานของความกดดันนั้นแล้วก็สามารถแก้ไขได้ และในปัจจุบันการดำเนินงานจะต้องมีการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างหน่วยงานและทุกคนในสังคมจึงมีการใช้สื่อมวลชนในด้านการประชาสัมพันธ์ เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีขึ้นด้วย

2.2.2 บทบาททางด้านจิตวิทยาสังคม (Social psychology)

บทบาททางด้านนี้ เพื่อเป็นการบำรุงขวัญและสร้างพลังจิตใจของสมาชิกในสังคมให้ขึ้น อาจแยกประเด็นพิจารณาออก 3 ประเด็น

1. เพื่อสร้างความผูกพัน สื่อสารมวลชนจะมีหน้าที่ในการสร้างความผูกพันในสังคมให้แน่นแฟ้นในขณะที่เดียวกันจะขจัดความโดดเดี่ยวทางสังคมของสมาชิกในสังคมให้หมดสิ้นไป ทำให้สังคมเป็นเอกลักษณะขึ้น

2. เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ สื่อสารมวลชนมีหน้าที่บริการสังคมให้มีการพักผ่อนหย่อนใจเพื่อคลายเครียดหลังจากได้ตรากตรำทำงานหนักมาตลอด สื่อมวลชนจึงช่วยให้สมาชิกในสังคมได้รับการพักผ่อนด้วยการฟัง ชม หรืออ่านเพื่อการพักผ่อนของสังคมนั้นๆ

3. เพื่อบำบัดทางจิต (Psychotherapy) สื่อมวลชนจะช่วยชดเชยสิ่งที่สังคมขาดและจะเสนอเรื่องราวต่างๆ เพื่อให้สังคมดำเนินไปในทางที่ดีขึ้น

2.3 อิทธิพลของสื่อที่มีต่อสังคมและพฤติกรรมของเด็ก

โดยทั่วไปแล้วสื่อมวลชนมีหน้าที่รายงานข่าว บทความ สารคดี ความคิดเห็นแก่ประชาชนโดยทั่วไปในสังคมใหม่ (Modern Society) สื่อมวลชนทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมโยง โดยนำเอาผลการปฏิบัติงานของรัฐบาลมาเสนอต่อประชาชนทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมโยง เพื่อให้ทราบถึงความก้าวหน้าในการบริหารประเทศ และในทางกลับกันก็เป็นสื่อที่รับความคิดเห็นของประชาชนย้อนกลับ (Feed Back) ที่เรียกร้องหรือไม่พอใจและต้องการแสดงความคิดเห็นนำมาเสนอต่อรัฐบาลอีกครั้งหนึ่ง ทำให้การบริหารประเทศสามารถตรวจสอบและทราบข้อเท็จจริงตลอดจนดำเนินงานอันถูกต้อง (บำรุง สุขพรรณ 2527 : 9) นอกจากนั้น สื่อยังมีส่วนในการพัฒนาแรงกระตุ้น และค่านิยม ซึ่งมีผลต่อความเป็นอยู่ของสังคม บุคคลหนึ่งจะเรียนรู้เกี่ยวกับบรรทัดฐานของสังคมและวัฒนธรรมของสังคมโดยตรงจากบุคคลอื่นๆ ที่เขาติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และจากสื่ออื่นๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ หนังสือการ์ตูน นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น หน้าที่หลักประการหนึ่งของสื่อ คือ การกำหนดวัฒนธรรม สื่อจะกำหนดที่ถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิดเห็น และทัศนคติ ทำให้ประชาชนที่อยู่ในเขตรัศมีทำการหรือท้องถิ่นที่สื่อประเภทนั้นแพร่ไปถึง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมวิถีชีวิต และเกิดวัฒนธรรมมวลชน

การวิจัยของนักจิตวิทยา (เสรี วงษ์มณฑา. 2533 : 23) พบว่า เด็กจะมีความสนใจภายนอกมากขึ้นตามอายุ และสื่อมวลชนจะเริ่มมีอิทธิพลมากต่อเด็กในวัยอายุตั้งแต่ 7-12 ปี งานวิจัยหลายๆ ชิ้นที่เจาะจงไปที่อิทธิพลเชิงลบของสื่อที่มีต่อเยาวชน มักว่าสื่อเป็นปัจจัยทางสภาพแวดล้อมสำคัญยิ่งที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรมในเด็กโดยเฉพาะ โดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์ นับว่าเป็นสื่อที่ได้รับความนิยมและเข้าถึงมากกว่าสื่ออื่นๆ

Singer, J.L. กล่าวไว้ใน Daydreaming เมื่อปี 1966 (เสรี วงษ์มณฑา. 2533 : 26) ว่าผู้รับอาจจะมีคามฝันหรือจินตนาการไปในหลายๆ รูปแบบ ผลกระทบของหนังสือและสื่อวิทยุโดยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการใช้จินตนาการไปในหลายๆ รูปแบบ ผลกระทบของหนังสือและสื่อวิทยุโดยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการใช้จินตนาการ คือความสามารถของคนที่จะทำให้ตัวเองชัดเจนในเรื่องที่ตนได้อ่านหรือได้ฟัง คนมักจะสมมติตัวเองใช้จินตนาการของเขาที่คิดว่าตัวเองเป็นทั้งผู้รับและผู้กระทำ และแสดงความรู้สึกตามเนื้อเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและเนื้อหาในนวนิยาย จะมีผลกระทบซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ไม่ว่าจะกระทบในรูปแบบใดก็ตาม ความรุนแรงของมนุษย์ที่เกิดขึ้นอาจจะเกิดขึ้นโดยผ่านสิ่งเร้าและจินตนาการของแต่ละบุคคล

2.4 อิทธิพลของสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศที่มีต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ

จากผลการวิจัยของกระทรวงสาธารณสุข พบว่า เยาวชนไทยในปี 2544 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ตอนอายุ 13 ปี เร็วกว่า 20 ปีก่อนถึง 3-4 ปี แถมมีคู่นอนมากกว่า 1 คน (ผู้จัดการ. 2544 : ออนไลน์) สาเหตุที่เป็นปัจจัยผลักดันมีมากมายและสิ่งที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากก็คือ สื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น สื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต ทั้งนี้ในปัจจุบันเรื่องราวของความสัมพันธ์ทางเพศหรือการแสดงออกทางเพศระหว่างชายหญิงได้มีสอดแทรกอยู่ในทุกสื่ออย่างไม่ไ้จ้งแจ้ง โดยสื่อแทบทุกชนิดจะนำเอาภาพผู้หญิงยั่ววนหรือเรื่องราวที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศมาเป็นจุดขาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้บทสนทนาประเภททะเล่ มีคามหมายนัยสื่อไปถึงความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิง การเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะหรือสัดส่วนของเพศหญิงหรือชาย การเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการสัมผัสหรือการมีสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิง โดยสื่อเสนอให้ผู้บริโภครู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ดี ให้ความสุข เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ นายแพทย์นิกเรดุสิตสิน หัวหน้าโครงการโปรแกรมส่งเสริมสุขภาพทางเพศสำหรับคนไทย คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ผู้จัดการ. 2544 : ออนไลน์) ให้ความเห็นว่า สื่อที่เสนอเรื่องราวที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศนี้มีผลต่อเยาวชนแน่นอน เพราะสื่อเหล่านี้กระตุ้นให้ผู้บริโภคเกิดความอยากรู้ อยากลองและพฤติกรรมเลียนแบบด้วย โดยเฉพาะวัยรุ่นย่อมมีอารมณ์ทางเพศตามแรงขับและฮอร์โมนอยู่แล้ว เริ่มมองเพศตรงข้าม สื่อเหล่านี้เปรียบเหมือนน้ำมันที่ไปราดบนกองเพลิงถึงแม้ว่า ความเข้มข้นของสื่อไม่ได้ทำให้อายุเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ แต่อย่างไร สิ่งที่แผ่มา กับสื่อก็ไปกระตุ้นอารมณ์วัยรุ่น หลงเข้าไปสู่วังวนของความรักและความสัมพันธ์ทางเพศเร็วกว่ากำหนด เกินกว่าความยับยั้งชั่งใจและรับผิดชอบ ก่อให้เกิดปัญหามากมายตามมา ทั้งการมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วและไม่ถูกต้อง การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้ง การติดโรคต่างๆ รวมไปถึงการก่ออาชญากรรม

อิทธิพลของสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศ แบ่งได้ดังนี้

2.4.1 อิทธิพลของสื่อหนังสือพิมพ์

สามารถให้ข่าวสารการเมือง ข่าวอาชญากรรม ข่าวการศึกษา ข่าวกีฬา บทความบันเทิง บทความ จดหมายร้องเรียนเสนอความคิดเห็น ให้ความบันเทิง ได้อย่างลึกซึ้งรวมถึงมีการเสนอภาพประกอบ สามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานได้ มีราคาถูก หาซื้อขาย การนำเสนอของหนังสือพิมพ์จะใช้กลวิธีพาดหัวข่าวที่ทำให้ประชาชนตื่นตกใจ สามารถสร้างกระแสต่างๆให้เกิดขึ้นในสังคม สามารถโน้มน้าวชักจูงผู้อ่านได้อย่างรวดเร็ว

หนังสือพิมพ์ที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศ จะมีการนำภาพนายแบบนางแบบที่แต่งกายล่อแหลมมาเป็นจุดดึงดูดความสนใจ มีการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศอย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบข่าวอาชญากรรมต่างๆ ยกตัวอย่างเช่น การคุกคาม ลวนลามทาง

เพศ ช่มชู้ แผนหรือวิธีกระทำในคดีทางเพศ เรื่องราวความสัมพันธ์ที่อื้อฉาวของบุคคลมีชื่อเสียงหรือดาราหนังร้องมาเป็นจุดขาย รวมทั้งการเขียนบทความที่มีความนัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ หรือการนำเสนอให้เห็นถึงความสุขความพอใจของการมีความสัมพันธ์ทางเพศของบุคคลต่างๆ ที่ได้กล่าวถึง การเสนอข่าวบันเทิงโดยใช้ภาพหนังร้องนักแสดงที่แต่งกายล่อแหลมมาประกอบ นอกเหนือจากนี้ภาพโฆษณาในหนังสือพิมพ์ในปัจจุบัน กล่าวได้ว่ามีความล่อแหลมไปในการแสดงออกทางเพศมากขึ้นเรื่อยๆ ยกตัวอย่างเช่นการแต่งกายยั่วชวน การแสดงแบบในลักษณะทอดสะพานหรือพลอดรักระหว่างนายแบบชายและหญิง เป็นต้น

2.4.2 อิทธิพลของสื่อวิทยุ

สามารถเข้าถึงเป้าหมายได้กว้าง และสามารถเข้าถึงประชาชน ที่สื่ออื่นๆ เข้าไม่ถึง ผู้ฟังสามารถมีส่วนร่วมกับการรายการโดยใช้จินตนาการร่วมขณะฟัง เป็นเครื่องมือในการให้การศึกษา การเมือง เศรษฐกิจ ให้ข่าวสาร ให้ความบันเทิง ซึ่งในปัจจุบันวิทยุมีอิทธิพลใกล้เคียงกับโทรทัศน์เป็นอย่างมาก สามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ฟังได้ทุกกลุ่ม สามารถสร้างกระแสหรือโน้มน้าวผู้ฟังได้เป็นอย่างดี เสนอข่าวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างรวดเร็ว

สื่อวิทยุที่แฝงการแสดงออกทางเพศ จะมีการนำเสนอโดยใช้น้ำเสียงและบทสนทนา รวมทั้งสิ่งแวดล้อมทางเสียงเป็นตัวเสนอ ผ่านการนำเสนอทางผู้ดำเนินรายการวิทยุ โฆษณา บทความหรือบทวิเคราะห์ รวมถึงการเสนอบทเพลงที่มีเนื้อหาล่อแหลม ทะลึ่งหรือเกี่ยวข้องกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยความหมายนัย

2.4.3 อิทธิพลของสื่อภาพยนตร์

เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อผู้ดูมาก เพราะเข้าถึงความรู้สึกได้ง่ายทำให้ผู้ชมมีอารมณ์ร่วมได้ มีการเสนอในลักษณะมีชีวิตทั้งภาพและเสียง สื่อนี้อาจจะเป็นอิทธิพลในแง่ดีและไม่ดี ดังนั้น จึงต้องมีการคอยดูแลตรวจสอบคุณภาพและเนื้อหาเพื่อจัดประเภทและระดับความเหมาะสมของผู้ชม

สื่อภาพยนตร์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ มักนำเสนอเรื่องราวทางเพศผ่านวิธีการเล่าเรื่องแบบไม่โจ่งแจ้ง มีการดำเนินเรื่องโดยนักแสดงแต่งกายยั่วชวนเน้นรูปร่างหรือเปิดเผยจนเห็นสัดส่วน มีฉากรักที่เน้นในการแสดงออกทางลีลาและสีหน้า อารมณ์ รวมทั้งเสียง เป็นความสัมพันธ์ที่เกิดจากความพอใจหรือการใช้กำลังบังคับ ภาพยนตร์นำเสนอแบบแฝงการแสดงออกทางเพศเหล่านี้มีทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศ

2.4.4 อิทธิพลของสื่อโทรทัศน์

เท่ากับการรวมเอาสื่อมวลชนทั้งสามประเภทเข้าด้วยกัน คือ ทั้งภาพยนตร์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์ ดังนั้นทุกครั้งที่ออกอากาศ จึงได้รับความนิยมมากกว่าสื่อมวลชนอย่างอื่น เข้าถึง

ผู้ชมทุกบ้าน อิทธิพลของโทรทัศน์มีผลต่อพฤติกรรมและการเลียนแบบของเด็กโดยเฉพาะในเด็กวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากกลุ่ม วัยรุ่นจึงสนใจและสังเกตบุคคลในข่าว ละคร และพร้อมที่จะเลียนแบบเพื่อปรับเปลี่ยนตัวเองให้เหมือนบุคคลนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นดารา นักร้อง คนดังในวงการต่างๆ วัยรุ่นมีความต้องการการยอมรับในกลุ่มเพื่อน ดังนั้น การรับรู้เรื่องเกี่ยวกับสื่อจึงต้องให้ทันกลุ่มเพื่อนทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นตัวละครดัง รายการวิทยุ หนังสือการ์ตูนยอดนิยม ฯลฯ อีกทั้งช่วงนี้ฮือฮาเริ่มทำงานอย่างมากจนตัวเองควบคุมได้ยาก การแสวงหาสื่อจึงเป็นไปเพื่อความพอใจในเรื่องเพศ ถ้าขาดการควบคุมที่ดีพอจะทำให้เลือกรับสื่อลักษณะนี้ไปในทางที่ไม่เหมาะสม ในขณะที่ตัวสื่อต่างๆ ก็พยายามจับลูกค้ากลุ่มวัยรุ่น เพราะมีกำลังซื้อและมักขาดวิจารณญาณที่ดีในการตัดสินใจ สื่อจึงพยายามผลิตรายการให้วัยรุ่นสนใจมากๆ แม้ว่าบางครั้งจะส่งผลในทางลบก็ตาม เช่น ความรุนแรง การกระชกทางเพศ ค่านิยมด้านวัตถุ ฯลฯ (ศุภรัตน์ เอกอัครวิน. 2540 : 43)

สื่อโทรทัศน์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ จะมีการนำเสนอแบบไม่โจ่งแจ้ง แต่จะใช้เทคนิคการตัดต่อเนื้อหาของเรื่องที่สื่อไปถึงความสัมพันธ์ทางเพศเพื่อความสุขที่ผิดประเพณีหรือซิงสุกก่อนห้าม การเสนอตัวแบบที่แต่งการรัดรูปหรือเปิดเผยสัดส่วน แสดงบทบาทการแสดงทางกายและสีหน้า หรือบทสนทนาที่เกี่ยวข้องไปในทางยั่วยวน นำเสนอผ่านรูปแบบของละครมิวสิกวิดีโอ โฆษณา รายการทอล์คโชว์ เกมโชว์ การนำเสนอข่าวที่นำภาพผู้หญิงหรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องทางเพศมาเสนอเป็นจุดขาย

2.4.5 อิทธิพลของสื่อนิตยสาร

เป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่จัดนำเสนอข้อมูลข่าวสารในรูปของบทความ บทวิจารณ์ และรูปภาพส่วนใหญ่จะแบ่งประเภทสำหรับกลุ่มผู้บริโภคอย่างชัดเจน ยกตัวอย่างเช่น นิตยสารบันเทิง นิตยสารสำหรับคุณผู้ชาย นิตยสารสำหรับผู้หญิง นิตยสารที่เป็นเรื่องราวเฉพาะกลุ่ม รูปเล่มของนิตยสารส่วนใหญ่เน้นไปที่การเสนอภาพที่มีความสวยงาม มีการลงโฆษณา นิตยสารเหล่านี้เป็นสิ่งพิมพ์ที่ถูกต้องตามกฎหมายสามารถวางจำหน่ายได้อย่างเปิดเผย

สื่อนิตยสารที่แฝงการแสดงออกทางเพศ สำหรับกระบวนการผลิตมีขั้นตอนสำคัญคือการคัดเลือกนางแบบนางแบบที่ถ่ายปกหนังสือ โดยมากนิยมคัดเลือกผู้ถ่ายแบบที่เป็นบุคคลมีชื่อเสียงในวงการต่างๆ เช่น วงการนางงาม นางแบบ นักแสดง โดยเฉพาะผู้ถ่ายแบบที่มีประวัติดี ไม่เคยถ่ายภาพที่มีลักษณะโป๊หรือเปลือยมาก่อน ก็ยิ่งเพิ่มแรงดึงดูดใจจากผู้อ่านมากยิ่งขึ้นเมื่อได้ตัวแบบที่งานจะต้องวางรูปแบบของเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอ โดยนิตยสารนิตยสารที่แฝงการแสดงออกทางเพศนี้ จะมีการนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องทางเพศซึ่งมีระดับความโจ่งแจ้งค่อนข้างน้อยถึงปานกลาง เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศมีทั้งการให้ความรู้ทางเพศกับผู้อ่านในเชิงวิชาการ เรื่องเล่าเกี่ยวกับความรักหรือประสบการณ์เรื่องเพศแบบแฝง รวมทั้งมีภาพโฆษณาที่ดูล่อแหลมบางชิ้นผสมกลมกลืนไปด้วย

2.4.6 อิทธิพลของหนังสือการ์ตูน

การ์ตูนเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่สร้างความบันเทิงอย่างมากให้กับเด็กๆ หรือแม้กระทั่งผู้ใหญ่ ด้วยความสนุกสนานและความทันสมัยที่มากกว่าเมื่อก่อน ทำให้คนนิยมการ์ตูน เพิ่มขึ้นมาก คนที่อ่านหนังสือการ์ตูนมักให้เหตุผลว่า อ่านเพื่อคลายเครียด อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน และเพื่อรับข้อมูลใหม่ๆ ในหนังสือการ์ตูนก็มีสาระเหมือนกัน หนังสือการ์ตูนนอกจากจะมีหลายเรื่องหลายรสแล้ว ยังมีหลายประเภทอีกด้วย ถ้าจะจัดกันจริงๆ แบบที่เห็นกันคุ้นตาก็มีประมาณ 8 ประเภท อันได้แก่ ประเภทการ์ตูน ผู้หญิง ประเภทบู๊ตืดอด ต่อสู้ แอคชั่นประเภทแฟนตาซี ประเภทสืบสวน ประเภทสยองขวัญ ประเภทแนววิทยาศาสตร์ ประเภทกีฬาและประเภทตลก แถมยังมีประเภทลามก การ์ตูนไปอีกด้วย

หากกล่าวถึงหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศในปัจจุบัน พบว่าส่วนใหญ่ในหนังสือการ์ตูนจะมีการนำเสนอเรื่องราวของการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงสอดแทรกอยู่ในหนังสือการ์ตูนทุกประเภท ที่มากที่สุด ก็คือ ประเภทการ์ตูนผู้หญิง เพราะการ์ตูนผู้หญิงจะเน้นไปแนวของความรัก โรแมนติก ทำให้มีการสัมผัสกันระหว่างชายหญิงจนลุกลามไปถึงการมีเพศสัมพันธ์กันเลย โดยในการ์ตูนจะเขียนให้รู้สึกว่าการมีอะไรกับคนที่เรารัก เป็นเรื่องที่ดี พิเศษและมีความสุขมาก สุดท้ายก็จบลงอย่างมีความสุขครองรักกันยาวนาน แล้วการ์ตูนที่นำเสนอการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิงนั้นทุกเรื่องจะแสดงให้เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์กันนั้น เป็นเรื่องที่ดี เป็นเรื่องธรรมดา ส่วนใหญ่แล้วเด็กๆ จะคิดว่าการทำตามทำเหมือนในการ์ตูนเป็นสิ่งที่ดี ที่ถูกต้อง อันนี้ทำให้เกิดผลเสียแน่นอน ถึงแม้ว่าการ์ตูนจะเป็นจุดเล็กๆ เป็นสื่อหนึ่งที่เปิดเผยในเรื่องของเพศ แต่ก็ยังเป็นสื่อที่เข้าถึงเด็กๆ ได้มากที่สุด

2.4.7 อิทธิพลของสื่ออินเทอร์เน็ต

สื่ออินเทอร์เน็ต คือ ตาข่ายหรือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่สามารถติดต่อถึงกันได้โดยไม่จำกัดว่าเป็นใคร อินเทอร์เน็ตเป็นเส้นทางข่าวสารที่ทำให้เราเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ได้รวดเร็ว สามารถเดินทางไปหยิบข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้ทั่วโลก อินเทอร์เน็ตมีบทบาทอย่างมากในการติดต่อสื่อสารในยุคปัจจุบัน และการติดต่อสื่อสารก็เป็นหัวใจสำคัญของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันในสังคม อินเทอร์เน็ตมีเครื่องมือที่จะช่วยให้บุคคลหนึ่งได้พบปะผู้อื่นมากมาย เช่น ชุมชนข่าว และอีเมล ช่วยให้ติดต่อพูดคุยกับคนที่สนใจในเรื่องเดียวกัน อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการเข้าถึงข้อมูลมากมายมหาศาล เปิดโอกาสให้นักเรียนนักศึกษา บุคคลทั่วไปมีช่องทางในการศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยร่วมกับบุคคลอื่น จากสถาบันอื่น การค้นคว้าข้อมูลจากทั่วโลก ทำให้ผู้ใช้ได้พัฒนาความรู้ของตนให้ทันโลก ทันเหตุการณ์ ได้มากกว่าการอยู่กับสถาบันการศึกษาหรือห้องสมุดต่างๆ อินเทอร์เน็ตเป็นหนังสือเล่มที่ใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งบรรจุไปด้วยเรื่องราววัฒนธรรม ภาษา เศรษฐกิจ ศิลปะ ดนตรี กีฬา ประวัติศาสตร์ ฯลฯ

สื่ออินเทอร์เน็ตที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศมีหลายหัวข้อที่ไม่เหมาะสมเป็นสื่อลามก เว็บไซต์ลามกเหล่านี้เกิดจากคนหัวใสที่มีความสามารถทางคอมพิวเตอร์ ได้สร้างโปรแกรมใส่ข้อมูลภาพโป๊เข้าไป มีตั้งแต่nudrธรรมดาจนถึงภาพการร่วมเพศแบบไม่โจ่งแจ้งและโจ่งแจ้งระหว่างชายกับหญิง หญิงกับหญิง ชายกับชาย จนถึงคนกับสัตว์ ต่อมาได้ขยายตัวและให้บริการด้วยภาพซึ่งไม่สามารถหาได้จากร้านขายหนังสือโป๊ทั่วไป เช่น รูปโป๊เด็กเล็ก รูปโป๊ผู้เยาว์ รูปการใช้อุปกรณ์วิฤตการ รวมถึงการพนันการชาดิสมี พร้อมกับยังได้มีการเสริมบทบรรยายประกอบแบบหนังสือปกขาว และมีวีดีโอให้ดาวน์โหลดอีกเนื่องจากความสะดวกสบายในการค้นหาสื่อลามกเหล่านี้ทำให้มีผู้คนมากมายให้ความสนใจเข้ามาใช้บริการเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะนอกจากจะสามารถเลือกรูปเฉพาะที่ตัวเองชอบโดยดูได้จากห้องที่พักของตนจึงเป็นการเสี่ยงที่จะเกิดการทำลายคุณค่าทางจริยศาสตร์ได้ หากว่าบุคคลนั้นหมกมุ่นเกินไป

2.5 ทฤษฎีสื่อมวลชน

2.5.1 ทฤษฎีการเลียนแบบ

วิธีการเรียนรู้ของคนเรานั้น อาจเกิดจากการเรียนรู้โดยตรงด้วยตัวเอง และการเรียนรู้โดยการสังเกตผู้อื่น ในชีวิตจริงของมนุษย์ สัดส่วนการเรียนรู้โดยตรงจากตัวเองนั้นมีอยู่ไม่มากนัก ในส่วนใหญแล้ว การเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากการสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบตัว และสื่อมวลชนก็เป็นสิ่งแวดล้อม ที่สำคัญอย่างยิ่งในการให้แบบอย่างการเรียนรู้แบบไม่ถ้วน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า การตอบสนอง การได้รับรางวัล อาจจะไม่ชัดเจนนักทั้งในเรื่องของตัวตน แม้แบบและในตัวผู้เรียนเอง แต่ทว่าการเรียนรู้ด้วยการสังเกตก็เกิดขึ้นตลอดเวลา

แบนดูรา (Bandura) ได้รวบรวมวิธีการเรียนรู้ทางสังคมจะเกิดขึ้นได้โดยผ่านตัวแทนจากสื่อมวลชนเอาไว้ 3 แบบ (กาญจนา แก้วเทพ, 2541 : 188-189) คือ

1. Observation Learning ที่เปิดรับสื่อทุกชนิดย่อมรู้จักแบบแผนใหม่ๆ ของการแสดงพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา จากการนำเสนอของสื่อ

2. Inhibitory Effect การที่ได้เห็นตัวต้นแบบถูกลงโทษ เนื่องจากการกระทำบางอย่างจะช่วยลดแรงจูงใจของผู้เลียนแบบที่จะกระทำตามให้น้อยลง เนื่องจากผู้เรียนรู้จะรู้สึกคล้ายกับว่าตัวเองถูกลงโทษเช่นกัน มีผลการวิจัยเชิงทดลองแสดงให้เห็นว่าเมื่อดูหนังที่ลงโทษใช้ความรุนแรงพฤติกรรมที่ชอบสอดรู้สอดเห็นหรือพฤติกรรมต่อต้านทั้งหลาย ผู้ชมจะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวในชีวิตจริงน้อยลง ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากบรรดาหนังต่างๆ ทั้งหลายที่ต้องลงโทษตัวร้ายในตอนจบ หรือละครโทรทัศน์ต้องมีแกนเรื่องแบบทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

3. Disinhibitory Effect สำหรับสื่อมวลชนนี้ให้แบบอย่างของตัวต้นแบบที่ได้รับรางวัลเนื่องจากกล้าแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่สังคมห้ามปรามมิให้ฝ่าฝืน ก็สามารถทำให้ผู้ชมเลียนแบบพฤติกรรมสวนกระแสสังคมให้มากขึ้นได้ ตัวอย่าง เช่น พระเอกที่ใช้ความรุนแรงชาดิสมี สามารถทำให้ตัวละครหญิงมารุมรัก มีการวิจัยเชิงทดลองพบว่า เมื่อนำเอาภาพยนตร์ที่มี

เรื่องเกี่ยวกับความกล้าบ้าบิ่น ที่ทำพฤติกรรมตามปกติสังคมห้ามปรามมาให้กลุ่มตัวอย่างชมแล้ว จะมีผลทำให้ผู้ชมลดความกลัวหมอฟัน กลัวสัตว์เลื้อยคลาน และเพิ่มความก้าวร้าวมากขึ้น

2.5.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับอิทธิพลของความรุนแรง (พีระ จิระโสภณ. 2534 : 670-673)

1. ทฤษฎีการฟ่อนคลาย (Catharsis Theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าคนเราถ้าทุกวันเกิด ความเครียดหรืออารมณ์หงุดหงิด ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงเป็นการเปิดโอกาสที่จะรับสื่อมวลชนที่มีเนื้อหารุนแรง เพื่อที่จะช่วยปลดปล่อยความรู้สึกที่อยากแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวลงได้ เช่น การดูภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ที่มีเรื่องตำรวจปราบผู้ร้าย เรื่องเกี่ยวกับสงคราม หรือการดูมวย หรือการดูวีดีโอโป๊ะ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้สามารถที่จะทดแทนหรือเป็นทางออกของความก้าวร้าวรุนแรง หรือความต้องการทางเพศในตัวเราที่เกิดจากภาวะกดดัน ผู้แสดงในสื่อต่าง ๆ แสดงพฤติกรรมรุนแรงหรือการกระทำทางเพศออกมาเหมือนกับว่าได้กระทำแทนตัวเราแล้ว ดังนั้นสื่อมวลชนจึงเปรียบเสมือนกลไกทางจิตวิทยาและทางสังคม (Psychological and Social Mechanisms) ที่เป็นทางออกสำหรับพฤติกรรมความรุนแรงและความต้องการทางเพศของคนเรา ลักษณะการเป็นเครื่องฟ่อนคลายดังกล่าวนี้ จะเกิดผลกับคนชั้นต่ำมากกว่าคนระดับกลาง ทั้งนี้เนื่องจากคนในระดับกลางมีความสามารถในการควบคุมหรืออดกลั้นต่อการแสดงออกของความรุนแรงได้ดีกว่าคนชั้นต่ำของสังคม

★ 2. ทฤษฎีการกระตุ้น (Aggressive Cues or Stimulating Effects Theory) ทฤษฎีเชื่อว่า การเปิดรับสิ่งเร้าของความก้าวร้าวจะไปกระตุ้นระดับการปลุกเร้าทางจิตใจและร่างกาย จนอาจถึงขั้นในการแสดงพฤติกรรมในทางก้าวร้าวรุนแรง ความต้องการทางเพศ เช่น การดูการแข่งขันชกมวยอาจจะไปกระตุ้นอารมณ์ให้ผู้ดูเกิดพฤติกรรมเหล่านั้นขึ้นมาก หรือดูภาพการร่วมเพศอาจเกิดความต้องการทางเพศได้ การกระตุ้นหรือปลุกเร้าความรุนแรงมักจะเกิดขึ้นผู้ที่กำลังอยู่ในสภาวะกดดันหรือหงุดหงิดในขณะนั้นมักจะมีแนวโน้มที่จะตอบสนองสูงกว่า ในสถานการณ์ที่เป็นจริงของผู้ชมหากคล้ายคลึงกันกับสถานการณ์ที่ปรากฏบนจอโทรทัศน์ ก็มีสวนกระตุ้นพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงได้ง่ายมาก การตอบสนองความก้าวร้าวรุนแรงนี้จะไม่เหมือนกันทุกคน ขึ้นอยู่กับความแตกต่างลักษณะของบุคคล และลักษณะการที่รับรู้ข่าวสารไม่เหมือนกัน

2.5.3 ทฤษฎีและผลของการสื่อสารต่อปัจเจกบุคคลและวัฒนธรรม

ผลกระทบต่อนักปัจเจกบุคคล

ภาพเข็มนิยายได้ถูกนำมาใช้อธิบายกระบวนการซึ่งเป็นผลของสื่อมวลชน โดยใช้หลักของสิ่งเร้า-การตอบสนอง เป็นหลักอันสำคัญหนึ่งในการพิจารณาตามแนวความคิดนี้ ตามแบบจำลองของการเรียนรู้ ผลคือปฏิกริยาอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งเร้าอันใดอันหนึ่งซึ่งบุคคลจะสามารถคาดหมายและทำนายความสอดคล้องที่ใกล้ชิดกันระหว่างสารจากสื่อมวลชน และปฏิกริยาของผู้รับสารเป็นประจักษ์ที่ถูกฉีดเข้าไปในเส้นเลือดของกลุ่มผู้รับสาร หน่วยองค์ประกอบที่

สำคัญในแบบจำลองนี้ คือ สาร (สิ่งเร้า s) ผู้รับ (องค์อินทรีย์ o) และผล (การตอบสนอง r) ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยประกอบเหล่านี้แสดงได้ดังนี้ คือ $S \rightarrow O \rightarrow R$ ทฤษฎีนี้บ่งชี้ว่า สารจากสื่อมวลชนประกอบด้วยลักษณะเชิงสิ่งเร้าบางประการ ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ต่อบุคลิกภาพของผู้รับสารทำให้มีตัวแปรทางด้านบุคลิกภาพแทรกเข้ามา กฎเกณฑ์สำคัญของการโน้มน้าวใจอย่างมีประสิทธิภาพอยู่ที่การปรับเปลี่ยนโครงสร้างเชิงจิตวิทยาภายในของปัจเจกบุคคลโดยการปรับเปลี่ยนนี้จะทำให้เกิดการตอบสนองทางพฤติกรรมดังปรารถนา ดังนี้ (อรรถพล โคตรสินธุ์. 2544 : 15)

สารเพื่อการโน้มน้าวใจจิต เป็นตัวกระตุ้นทำให้เกิดการเปลี่ยนหรือเร่งกระบวนการเชิงจิตวิทยาที่แฝงเร้นอยู่ ตัวอย่างเช่น การก่อให้เกิดทัศนคติในตัว ซึ่งอาจมีผลให้เกิดสัมฤทธิ์ผล คือ ความเปลี่ยนแปลงทิศทางของพฤติกรรมที่ปรากฏให้เห็น

ผลกระทบต่อวัฒนธรรม

ทฤษฎี “บรรทัดฐานทางวัฒนธรรม” ตามทฤษฎีนี้ว่าด้วยผลของการสื่อสารคือ สื่อมวลชนมิได้เพียงแต่กระทำโดยตรงกับปัจเจกชนเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรม ต่อมวลความรู้ ต่อบรรทัดฐาน และค่านิยมของสังคมด้วย สื่อมวลชนทำให้เกิดแนวความคิดต่างๆ และการประเมินค่าในลักษณะต่างๆ ซึ่งทำให้กลุ่มผู้รับสารสามารถนำเอาสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไปเลือกใช้ตามแนวพฤติกรรมของตน (อรรถพล โคตรสินธุ์. 2544 : 15; อ้างอิงจาก สวนิต ยมาภัย และ รวีวรรณ ประกอบผล. 2528 : 118-119)

ตัวอย่างในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของบุคคล สื่อมวลชนได้นำเสนอทัศนะโดยสะสมกันเข้า และมักจะมิได้เจตนาชี้ว่า อะไรเป็นสิ่งที่ปกติ และอะไรเป็นสิ่งที่พึงยอมรับหรือไม่พึงยอมรับทัศนะเช่นนี้ ในขั้นต่อมาถ้าอาจจะทำให้ปัจเจกบุคคลนำเอามาผสมผสานกันเข้าไว้ให้กลายเป็นความนึกคิดของตนเอง ว่าสิ่งที่ปกติหรือสิ่งที่ถูกต้องนั้นคืออะไร อีกตัวอย่างหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อทัศนคติเชิงสังคม สื่อมวลชนดูเหมือนว่าจะนำเสนอในเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ สื่อพยายามจะเสนอขอบเขตของสถานการณ์อย่างเดียวให้ตายตัวลงไปหรือไม่ก็นำเสนอข้อปัญหาที่ตายตัว รวมทั้งให้ความประทับใจถึงความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่แต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งแนวเสนอนี้ก็จะเป็นผลให้ปฏิกิริยาของปัจเจกชนที่มีต่อคำถามและเหตุการณ์ต่างๆ เป็นไปในลักษณะใดลักษณะหนึ่งโดยเฉพาะ

ด้วยผลของสื่อมวลชนตามแนวความคิดนี้ จะแสดงให้เห็นลักษณะต่างๆ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งอย่าง ผลเหล่านี้เป็นผลระยะสั้น (กล่าวคือเกิดขึ้นโดยทันทีทันใดหรือเกิดขึ้นโดยชั่วคราว) เหตุผลเหล่านี้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติ ด้านสารสนเทศหรือด้านพฤติกรรมในตัวบุคคล ผลเหล่านั้นโดยเปรียบเทียบแล้วไม่มีสิ่งอื่นใดมาแทรกแซงโดยทั่วไปผลของการสื่อมวลชนตามที่กล่าวมานั้นจะตรงกับประเด็นแนวคิดในเรื่องการ “รณรงค์” อันหมายถึงความพยายามเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบ โดยมีจุดประสงค์ที่จะเผยแพร่สารสนเทศ หรือชักจูงใจ อย่างไรก็ตามการพิจารณาถึงผลซึ่งเกี่ยวกับอิทธิพลระยะยาวโดยไม่มีการวางแผน

ไว้ก่อน เป็นผลโดยอ้อม และเป็นผลรวมมากกว่า ที่จะเป็ผลซึ่งเกิดขึ้นได้แก่บุคคลแต่ละคนไป แต่จะเพ่งเล็งถึงกลุ่มหรือระบบของสารซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ส่วนใหญ่เราจะหมายถึงเรื่องราว เช่น การเรียนรู้บทบาทเชิงสังคมหรือบรรทัดฐานทางสังคม (สังคมประกิต) อย่างไม่เป็นทางการ การถ่ายทอดหรือการเสริมย้าค่านิยมพื้นฐานทางสังคมแนวโน้สำหรับสื่อมวลชนในอันที่จะถ่ายทอดอุดมการณ์ที่แท้จริง การก่อตัวขึ้นของบรรยากาศแห่งความคิดเห็น การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมสถาบันหรือแม้กระทั่งโครงสร้างทางสังคมในระยะยาว

อรรถพล โคตรสินธุ์ (2544 : 17-18 ; อ้างอิงจาก Murphy. 1977 : 95) ได้รวบรวมแนวความคิดทฤษฎีเรื่องผลกระทบของสื่อมวลชนในรูปแบบต่างๆ เอาไว้ดังนี้

1. Social Regulation สื่อมวลชนได้ช่วยสังคมแสดงออกซึ่งระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่สังคมต้องการให้ผู้คนได้มองเห็นและยอมรับอย่างเต็มใจ เช่น บรรดาละครหรือภาพยนตร์เมื่อมีผู้ทำผิดกฎหมายก็จะมีตำรวจจับกุมผู้กระทำผิดไปขึ้นศาล

2. Status Conferral เป็นศักยภาพของสื่อในการให้การรับรองบุคคลและสถาบันว่ามีคุณสมบัติที่ดี หรือเป็นตัวแทนความคิดเห็นหรือเป็นตัวแทนของสถานี่ต่างๆ เช่น เมื่อเกิดเหตุการณ์ต่างๆ โทททัศน์ก็จะเลือกนักวิชาการหรือบุคคลที่ได้รับการยอมรับมาเป็นผู้แสดงทัศนะ

3. Agenda Setting เป็นบทบาทของสื่อมวลชนในการจัดข่าวสารที่เกิดขึ้นอย่างมากมาย เอาไว้ให้เป็นระเบียบ เพื่อพร้อมรับการนำเสนอ นั้น สื่อมวลชนจัดวางและเรียงลำดับความสำคัญเพื่อประชาชนจะได้พูดถึง อภิปราย ถกเถียง และให้ความสนใจต่อประเด็นที่สื่อเลือกนำมาเสนอ และประชาชนยังเรียนรู้กฎกติกาต่างๆ ที่อยู่ในรูปของสื่อ เช่นอะไรที่พูดถึงมากกว่าแสดงว่าสำคัญที่สุด

4. Narcotisation หมายถึง อิทธิพลทางอ้อมของสื่อมวลชนที่เข้าครอบงำชีวิตประจำวันของคน ทำให้คนใช้สื่อมาก ใช้อย่างเป็นประจําสม่ําเสมอราวกับยาเสพติด เช่น ดูโทรทัศน์ เล่นอินเตอร์เน็ต เล่นเกมกด โดยไม่สนใจพูดคุยกับผู้คนไม่สนใจกิจกรรมนอกบ้าน ไม่ไปหาเพื่อนฝูง

5. Surveillance เป็นบทบาทของสื่อมวลชนที่คอยดูแลความเป็นไปต่างๆ ในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นไปที่สื่อในทางร้ายหรือความผิดปกติ เช่น ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การขาดกรรม ประเภท “ตามล่าหาความจริง” เจาะข่าวคดีดัง

6. Two-Step Flow of information เป็นอิทธิพลของสื่อมวลชนที่ยังเจาะไม่ถึงตัวเป้าหมายโดยตรง เพราะต้องเผชิญหน้าด้านของมวลชน หรือเกราะเครือข่ายทางสังคม หรืออิทธิพลของสื่อจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสื่อมวลชนในการประมือกับแหล่งข่าวสารอื่นๆ ที่มวลชนมีไว้ใกล้ชิด

7. Media Dependency เป็นอิทธิพลที่เกิดจากโครงสร้างอีกแบบหนึ่งอันจะทำบุคคลจำเป็นต้องพึ่งพาสื่อมวลชนมากน้อยแตกต่างกันออกไป

8. Spiral of Silence เป็นอิทธิพลของสื่อที่คล้ายกับ Agenda-Setting แต่ในขณะที่ Agenda-Setting เป็นอิทธิพลต่อปัจเจกบุคคล Spiral of Silence เป็นอิทธิพลที่กำหนดวาระให้แก่ระดับสังคม

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ

จากการศึกษาเอกสารหลายๆ งานวิจัย พบเพียงงานวิจัยในประเทศไทยที่ศึกษาเรื่องสื่อที่มีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดทางเพศ ที่มีความสอดคล้องกันกับงานวิจัยที่ศึกษา ส่วนในงานวิจัยต่างประเทศผู้วิจัยไม่พบงานวิจัยใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับสื่อและพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้หยิบยกงานวิจัยที่มีความเกี่ยวเนื่องระหว่างสื่อที่มีผลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคมานำเสนอ

2.6.1 งานวิจัยในประเทศไทย

นวนจันทร์ ทศนชัยกุล (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศ : กรณีข่มขืนกระทำชำเรา วัดอุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สาเหตุเชิงจิต พฤติกรรม และภูมิหลังของผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยเก็บข้อมูลแบบสอบถามจากนักโทษต้องขังในเรือนจำบางขวางและเรือนจำคลองเปรมจำนวน 160 คน พบว่า ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นโสด มีการศึกษต่ำ มีฐานะยากจน และนับถือศาสนาพุทธ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและมีรายได้ต่ำ รวมทั้งไม่เคยถูกจำคุกมาก่อน ก่อนกระทำความผิดจะได้รับสิ่งยั่วยุจากภาพยนตร์ลามก ภาพอนาจาร ส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดเคยดูภาพยนตร์ หนังสือลามกมาก่อน

ธนวรรณ แจ่มสุวรรณ (2543 : 93) ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดทางเพศและศึกษาถึงลักษณะการรับสื่อของผู้กระทำความผิดทางเพศ พบว่า ผู้กระทำความผิดทางเพศขณะกระทำความผิดส่วนใหญ่อายุประมาณ 20-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.3 และมีรายได้ต่ำกว่า 3,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 33.9 ร้อยละ 68.5 รับสื่อโทรทัศน์ และได้รับสื่อที่มีเรื่องราวลามกอนาจารน้อยกว่า 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 88.7 เนื้อหาสื่อลามกอนาจารจากวิดีโอทำให้เกิดความต้องการทางเพศมากที่สุด

บำรุง สุขพรรณ (2527 : 190) วิจัยเกี่ยวกับ บทบาทของสื่อมวลชนในการเผยแพร่แนวคิด การปลูกฝังความรักชาติ ความสามัคคี ส่งเสริมความสำนึก ความมีระเบียบวินัยและปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ต่อเยาวชนไทย พบว่า นักเรียนทราบเกี่ยวกับค่านิยมพื้นฐานจากโทรทัศน์สูงสุด รองลงมาเป็นวิทยุ และจากภาพยนตร์น้อยที่สุด

สุวรรณ กัลยาณสันต์ (2536) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์เนื้อหาข่าวข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและเนื้อหาที่สื่อมวลชนใช้ในการรายงานข่าวข่มขืนกระทำชำเรา และศึกษาการสร้าง ความหมายและความเป็นจริงทางสังคมของสื่อมวลชนที่มีต่อผู้ชาย ผู้หญิง และเหตุการณ์ และการศึกษาวิธีการนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเราของสื่อมวลชน

ว่ามีลักษณะตอกย้ำ หรือถ่ายทอดอคติทางเพศในสังคมที่ชายเป็นใหญ่ ในรูปแบบนาฏกรรมซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ โดยมีโครงเรื่อง มีการกำหนดฉาก ตัวละคร แบบวิธีการเขียน และน้ำเสียง และมีการเดินเรื่องไปตามโครงเรื่องที่วางไว้ ดังนั้นจึงเห็นว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องสะท้อนขวัญและสะท้อนอารมณ์ และเป็นเรื่องปัจเจกบุคคลระหว่างชายและหญิงซึ่งเป็นคู่กรณีกัน ผลการวิจัยพบว่า สื่อมวลชนนำเสนอข่าวข่มขืนกระทำชำเราในรูปแบบของข่าวเรื่องที่มีลักษณะเป็นนาฏกรรมซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ โดยมีการกำหนดฉาก ตัวละคร แบบวิธีการและน้ำเสียง และมีการเดินเรื่องไปตามโครงเรื่องที่วางไว้ การสร้างความหมายและความเป็นจริงทางสังคม สื่อมวลชนเห็นว่าผู้ข่มขืนเป็นชายที่โหดเหี้ยมและทารุณ เป็นคนเลวและวิปริตเพศ ผู้ถูกข่มขืนเป็นหญิงพรหมจารีที่เคราะห์ร้าย ซึ่งมาจากแนวคิดที่สังคมที่ให้ผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ ส่วนสาเหตุการข่มขืนกระทำชำเรา นั้น สื่อมวลชนเห็นว่าเป็นเรื่องของเพศหรือเป็นเพราะผู้หญิงเป็นฝ่ายหาเรื่อง ไปยั่วชวนให้ผู้ข่มขืนเกิดอารมณ์ทางเพศ สื่อมวลชนได้ตอกย้ำและถ่ายทอดเพื่อสนับสนุนให้อุดมการณ์ที่ชายเป็นใหญ่และเข้มแข็ง และยังเห็นได้ว่าการข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่มืดหรือที่เปลี่ยว

2.6.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

อลีธา สเติร์น และลินเน็ตเทล ฟรอยด์เรช (Aletha Stein and Lynette Frudrech) (เสรี วงษ์มณฑา. 2533 : 24) วิจัยเกี่ยวกับผลกระทบของการเปิดรับชมรายการโทรทัศน์ของเด็กก่อนวัยเรียน พบว่า เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น หลังจากชมการ์ตูนการต่อสู้ ในขณะที่เด็กที่ชมภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับเพื่อนบ้าน จะกลายเป็นเด็กที่มีการแบ่งปันของเล่นและให้ความช่วยเหลือต่อเด็กอื่นมากขึ้น

แอทกิน (Atkin.990 : 12) ได้ศึกษาบทบาทของโทรทัศน์ในทางลบ โดยเฉพาะรายการโฆษณาสุราทางโทรทัศน์ พบว่าเด็กวัยรุ่นดูโฆษณาแล้วเชื่อว่าการดื่มสุราเป็นสิ่งดี ปฏิบัติกันโดยทั่วไป และเป็นบรรทัดฐานสำหรับสถานการณ์บางอย่างซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อสุราและการดื่มสุราของวัยรุ่น

แบนดูรา กรูส และเมนเลฟ (Bandura, Grusec and Menlove. 1966 : 479-506) ได้ศึกษาผลการใช้แม่แบบต่อการเลียนแบบ 3 ลักษณะ คือ แม่แบบที่เป็นชีวิตจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงโดยคนจริง แม่แบบที่เป็นภาพยนตร์แสดงโดยคนจริง และแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์การ์ตูน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กก่อนวันเรียน ผลการทดลองพบว่า เด็กที่ได้รับแม่แบบก้าวร้าว แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น แต่กลุ่มที่ไม่ได้รับแม่แบบไม่ค่อยมีพฤติกรรมก้าวร้าวปรากฏ และแม่แบบที่เป็นภาพยนตร์การ์ตูนมีผลต่อพฤติกรรมของผู้สังเกตเท่าเทียมกับแม่แบบชีวิตจริง

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นว่าสื่อมีอิทธิพลต่อผู้บริโภคสื่ออย่างสูง จึงมีแนวโน้มที่จะเป็นตามสมมติฐานข้อที่ 1 คือ นักเรียนชายกลุ่มที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ

มาก มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายกลุ่มที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

3.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง

ประเทือง ภูมิภทราคม (2531 : 361) ให้ความหมายการควบคุมตนเองว่า เป็นกระบวนการที่มนุษย์ใช้เพื่อปรับพฤติกรรมซึ่งจะนำไปสู่เป้าหมายนั้นด้วยตนเอง

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 140) ได้ให้ความหมายว่า เป็นความสามารถในการกำหนดตนเองของบุคคล ทั้งด้านความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่บุคคลต้องการ ไม่ว่าจะเผชิญปัญหา หรืออุปสรรคใดๆ หรืออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในใจ

โรเซนบัม (Rosenbaum. 1980 : 109) ได้สรุปความหมายการควบคุมตนเองว่า เป็นความสามารถของบุคคลที่จะละเว้นการกระทำบางชนิด หรือความสามารถที่จะประพฤติดนด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลดี ตามที่ต้องการหรือหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนความสามารถในการจัดสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในจิตใจ

รับขวัญ ภูเขาแก้ว (2544 : 27) กล่าวถึงการควบคุมตนเองว่า มีความหมายเช่นเดียวกับการยับยั้งตนจากสิ่งชั่วร้าย ดังนั้นการกระทำใดๆ ก็ตามที่ยับยั้งการตอบสนองจะถือได้ว่าเป็นการควบคุมตนเอง และลักษณะสำคัญยิ่งของการควบคุมตนเองก็คือ ตัวบุคคลเป็นผู้ที่กำหนดให้พฤติกรรมของตนเองนั้นเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ได้

จากนิยามที่กล่าวมาผู้วิจัยขอสรุปความหมายของการควบคุมตนเองคือ ความสามารถของบุคคลในการกำหนดความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และการกระทำของตนด้วยเหตุผลและความอดทน โดยละเว้นการกระทำที่ให้ผลลบต่างๆ ทั้งนี้ เพื่อให้ตนมีพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ แม้ว่าจะมีความขัดแย้งในจิตใจหรือต้องเผชิญกับอุปสรรค

3.2 ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

การศึกษาเรื่องการควบคุม แชมเบิร์ก (รับขวัญ ภูเขาแก้ว. 2544 : 27; อ้างอิงจาก Schiamberg. 1988) กล่าวว่า ความเข้าใจในเรื่องของการควบคุม ประกอบด้วยด้านสำคัญสองด้านคือ การควบคุมพฤติกรรมตนเอง (Self control) กับแหล่งของการควบคุม (Locus of control) ซึ่งหมายถึงความเชื่อของบุคคลนั้นเองว่าการกระทำของตนเป็นตัวกำหนดสำคัญต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ได้ชื่อว่าเป็นบุคคลที่มีแหล่งการควบคุมภายใน (Internal locus of control) ส่วนบุคคลที่รู้สึกว่าจะตนไร้อำนาจโดยสิ้นเชิงต่อการควบคุมสิ่งที่จะเกิดกับตนเอง ได้ชื่อว่า

เป็นบุคคลที่มีแหล่งการควบคุมภายนอก (External locus of control) อย่างไรก็ตาม การควบคุมทั้งสองแบบมีความเกี่ยวข้องกันและทั้งสองเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาเด็กและเยาวชนทางด้านสังคมและส่วนบุคคล เนื่องจากความพยายามในการควบคุมตนเองจะให้ผลต่อมาในเวลานาน ดังนั้นบทบาทของปัจจัยการคิดกระทำ (Mediating factor) จึงมีความสำคัญมาก ดังที่ แบนดูรา (Bandura, 1986 : 340) ได้ชี้ให้เห็นว่า มนุษย์เกือบทั้งหมดไม่ได้เกิดจากผลทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดจากปฏิกริยาตอบสนองในเชิงประเมินค่าตนเองของบุคคลด้วย นั่นคือ บุคคลจะเชื่อมโยงและปรับขยายอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมโดยผ่านพฤติกรรมที่เรียนรู้จากสังคม เช่น การตั้งจุดมุ่งหมาย การเปรียบเทียบเชิงประมาณค่า การยอมรับตนเอง และการสามารถวิพากษ์วิจารณ์ตนเองได้

สำหรับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องโดยตรงและโดยอ้อมกับการควบคุมตนเองมีหลายทฤษฎีด้วยกัน ดังต่อไปนี้

3.2.1 การควบคุมตนเองตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud)

ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ของฟรอยด์ (Freud, 1923 : 4-5) อธิบายว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับแรงกระตุ้นหรือแรงขับตามธรรมชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยก่อให้เกิดผลดีและผลเสียได้ หากมนุษย์หรือบุคคลไม่มีการควบคุมตนเอง แรงกระตุ้นหรือแรงขับตามธรรมชาตินี้ อาจทำลายบุคคลและสังคมได้ซึ่งก็จะนำไปสู่พฤติกรรมเบี่ยงเบนออกนอกกรอบบรรทัดฐานของสังคม ฟรอยด์ได้แบ่งบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ จิตไร้สำนึก (Id หรือ : Libido) ตัวเราที่อยู่ในจิตสำนึก (Ego) หรือ Self และมโนธรรม (Superego)

ในส่วนที่เป็นจิตไร้สำนึก ฟรอยด์อธิบายว่า คนเราเกิดมาพร้อมกับจิตไร้สำนึกที่เต็มไปด้วยกิเลสหรือความปรารถนา ซึ่งจัดว่าเป็นแรงผลักดันภายในตัวสำคัญที่ชี้นำให้บุคคลกระทำในสิ่งที่ตนปรารถนา ซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อตนเองและสังคมได้ ถ้าสิ่งที่ปรารถนานั้นไม่ได้อยู่ในความถูกต้อง สำหรับส่วนที่เป็นตัวเราที่ได้รับการขัดเกลาให้พ้นจากสภาพที่อยู่ในจิตไร้สำนึกนั้น จัดเป็นส่วนที่ได้ผ่านการอบรมขัดเกลาให้เรียนรู้ที่จะคิด และประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบบรรทัดฐานของสังคม ตัวเราที่อยู่ในจิตสำนึกจะต้องผ่านกระบวนการอบรมขัดเกลาเพื่อให้เป็นเหมือนคนอื่น ๆ แม้ว่าบุคคลผู้ถูกขัดเกลาจะต้องฝืนใจประพฤติด้อยอยู่ในกรอบของบุคคลนั้นไปได้ ส่วนที่เป็นมโนธรรมนั้น ถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญยิ่ง คือเป็นตัวแทนของกฎข้อบังคับต่าง ๆ ทางศีลธรรมทั้งหมด การสร้างให้เกิดมโนธรรมในจิตใจจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากในกระบวนการฝึกอบรม เพราะจะทำให้เกิดความสำนึกในภาวะความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์คือ เรียนรู้ศีลธรรม ค่านิยม ตลอดจนเรียนรู้ว่าสิ่งใดผิดสิ่งใดถูก อะไรควรทำอะไรไม่ควรทำ ผู้ที่ได้รับการอบรมขัดเกลามาอย่างดีจนเข้าใจเป้าหมายของบรรทัดฐานทางสังคม ย่อมจะไม่กระทำผิดหรือออกนอกกลุ่มนอกทางทั้งต่อหน้าและลับหลัง (จรรยา สุวรรณทัต และคณะ, 2533 : 15 ; อ้างอิงจาก Freud, 1937)

สรุปได้ว่า ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง ได้ให้สาระสำคัญที่ว่า บุคคลทั่วไปจะมีแรงขับอยู่ภายในตัวเอง ซึ่งมีลักษณะเป็นจิตไร้สำนึกซึ่งพร้อมจะแสดงออกตามความต้องการเสมอถ้าขาดการควบคุมยับยั้ง ฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์จะต้องมีการเรียนรู้หรือได้รับการอบรมเพื่อให้เกิดการควบคุมตนเองได้และอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข แต่การพัฒนาตัวเราให้เป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีจิตใจสูง เพื่อเข้าสู่ภาวะความเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์นั้นจำเป็นที่จะต้องพัฒนามโนธรรมให้เกิดขึ้นในจิตใจเพื่อควบคุมจิตไร้สำนึก บุคคลนั้นจึงจะสามารถพัฒนาตัวเองให้เป็นผู้มีคุณภาพทางจิตใจสูงได้

3.2.2 การควบคุมตนเองตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura)

นักจิตวิทยาการเรียนรู้ทางสังคม แบนดูรา (Bandura. 1977 : 16-22) ได้อธิบายแนวความคิดที่สำคัญในการเรียนรู้ทางสังคมไว้ว่า พฤติกรรมทุกอย่างของบุคคล (รวมทั้งพฤติกรรมต่อตนเอง) ที่นอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อน (Elementary reflexes) ล้วนเป็นผลจากการเรียนรู้ บุคคลเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและผลที่เกิดจากพฤติกรรม ความรู้ที่บุคคลเรียนรู้เหล่านี้จะกลายเป็นความเชื่อที่มีผลในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคล การเรียนรู้ความสัมพันธ์เกิดจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรง (Direct Experience) และเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) การเรียนรู้ทางสังคมที่แบนดูราเน้นคือ การเรียนรู้จากแบบอย่าง (Learning Through Modeling) โดยเฉพาะตัวแบบใกล้ชิด ได้แก่ พ่อแม่ และพฤติกรรมของพ่อแม่ในการอบรมเลี้ยงดูบุตร และการเรียนรู้โดยกระบวนการสังเกต (Process of observational Learning) ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมและผลรวมที่ตามมาจากการกระทำของผู้อื่น

ผลของการเรียนรู้ของบุคคลจะพัฒนาเป็นความเชื่อ โดยความเชื่อของบุคคลมีบทบาทในการกำหนดพฤติกรรมและควบคุมพฤติกรรมของบุคคลให้สอดคล้องกับความเชื่อ และด้วยระบบกลไกความคิดของบุคคล บุคคลจะใช้ความคิดในเชิงประเมินเช่นนี้ไปสู่การตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมหนึ่งพฤติกรรมใด และนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามที่ตั้งใจไว้ ภายหลังการเรียนรู้ บุคคลจะเลือกเลียนแบบเฉพาะพฤติกรรมที่เขาเห็นคุณค่ามากกว่าพฤติกรรมที่ถูกลงโทษ หรือมิได้รับรางวัล การเห็นผลกรรมที่ได้รับย่อมมีผลจูงใจให้บุคคลกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรม และเกิดความคาดหวังต่อแรงเสริมที่จะได้รับ (Anticipation of Reinforcement) ความคาดหวังนี้เองที่ทำให้บุคคลจะต้องมีการควบคุมตนเองและประเมินตนเอง นั้นเอง

พัฒนาการในการควบคุมตนเองเกี่ยวข้องกับพฤติกรรม 3 ลักษณะดังนี้

การควบคุมตนเอง (Self –Control)

เป็นความสามารถในการกำหนดตนเองในด้านความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ ไม่ว่าจะเผชิญปัญหา หรืออุปสรรคใดๆ ที่ก่อให้เกิดปัญหา หรือความขัดแย้งในใจ (Bandura. 1986 : 335) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกกระทำ การควบคุมอารมณ์ การควบคุมความคิด การยับยั้งใจในสิ่งยั่วชวน เป็นต้น การควบคุมตนเองนี้เกิดเช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่นๆ ของมนุษย์คือ เป็นผลทั้งจากประสบการณ์ตรง และการเรียนรู้จากสังเกต มนุษย์จะควบคุมตนเองให้กระทำพฤติกรรมที่ได้เรียนรู้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น และมีผลกรรมที่ได้จากการกระทำเป็นที่พึงพอใจแก่ตนเอง

ในการควบคุมตนเองนี้ บุคคลจำเป็นต้องมีการตั้งมาตรฐานพฤติกรรมสำหรับตนเองไว้ประพฤติปฏิบัติ มีการประเมินการประพฤติปฏิบัติของตนตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ และมีความรู้สึกซึ่งเป็นปฏิกิริยาตอบสนองตามผลของการประเมิน (Bandura. 1986 : 336) ซึ่งมาตรฐานพฤติกรรมที่บุคคลตั้งไว้นี้เองจะเป็นสิ่งที่ช่วยในการตัดสินใจ และชี้แนะแนวทางในการกระทำของบุคคล

การวิจัยเกี่ยวกับตัวแบบที่มีผลต่อพฤติกรรมควบคุมตนเองของผู้อื่น แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าตัวแบบที่ไม่ควบคุมตนเองไม่อาจสอนให้ผู้อื่นมีการควบคุมตนเอง ตัวแบบที่สอนผู้อื่นแต่ตนเองไม่ทำ หรือทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับคำสอนจะไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามที่ตนสอน (Bandura. 1977 : 134-137)

การประเมินตนเอง (Self Evaluation)

เป็นการสำรวจ ทบทวน ตัดสินใจ และลงความเห็น ว่า พฤติกรรมของตนเองที่ได้กระทำลงไปนั้นมีความถูกต้องเหมาะสมเพียงใด การประเมินตนเองนี้เป็นผลจากการได้สังเกตตัวแบบประเมินพฤติกรรมของเขาเอง และเป็นผลจากการที่บุคคลกระทำพฤติกรรมแล้วได้รับปฏิกิริยาจากผู้อื่น เช่น พ่อแม่ หรือผู้ใหญ่จะมีการตั้งมาตรฐานพฤติกรรมว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดีหรืออะไรเป็นสิ่งที่เลว จะรู้สึกพอใจเมื่อเด็กทำได้ถึงมาตรฐาน และจะรู้สึกผิดหวังเมื่อเด็กทำไม่ได้ถึงมาตรฐาน ผลจากปฏิกิริยาของผู้อื่นในรูปแบบต่างๆ นี้ ทำให้เด็กมีความรับผิดชอบในพฤติกรรมของตนเอง โดยจะมีการประเมินตนเองออกมาในรูปการรู้สึกพึงพอใจในตนเองหรือการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ซึ่งจะมีมากน้อยในการประเมินแค่นั้นขึ้นขึ้นกับการนำมาตรฐานการประเมินตนเอง ไปเปรียบเทียบกับประเมินมาตรฐานการแสดงพฤติกรรมของบุคคลอื่น (Bandura. 1986 : 340) ผลที่ตามมาคือ ปฏิกิริยาตอบสนองตนเอง (Self - reaction) ซึ่งมีทั้งในด้านบวกและด้านลบปฏิกิริยาตอบสนองด้านบวกเกิดขึ้นเมื่อสามารถบรรลุถึงมาตรฐานที่ตนได้ตั้งไว้ อาทิเช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจ ความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น ส่วนปฏิกิริยาทางลบเป็นผลจากการกระทำที่ล้มเหลว ไม่บรรลุตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ เช่น ความรู้สึกผิด ความเสียใจ และความละอายใจ เป็นต้น

การเกิดและการเปลี่ยนแปลงของการประเมินตนเอง ก็เช่นเดียวกับการเกิดและการเปลี่ยนแปลงของการควบคุมตนเอง ดังกล่าวแล้วคือเกิดจากการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ในการประเมินตนเอง ซึ่งอาจเกิดจากการเรียนรู้ทั้งโดยทางตรงและการสังเกตจากตัวอย่างแล้ว จึงมีปฏิกิริยาต่อตนเอง ดังนั้นการประเมินตนเองของแต่ละคนจึงแตกต่างกันไปตามเกณฑ์ที่ยึดถือหรือความเชื่อ ตลอดจนประสบการณ์ของแต่ละคน อย่างไรก็ตามการประเมินตนเองก็ยังนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของการควบคุมตนเอง

ผลจากการประเมินตนเองนี้ถือว่ามีความสำคัญเด่นชัดในการจูงใจให้บุคคลทำพฤติกรรมที่ถูกต้อง พฤติกรรมส่วนใหญ่ของคนเราจะถูกควบคุมโดยผลที่ตามมาจากการประเมินตนเอง ซึ่งมีทั้งด้านบวกและด้านลบ เช่น ความพึงพอใจในตนเอง ความไม่พึงพอใจในตนเอง ทำให้บุคคลรับรู้ตนเองในด้านต่างๆ แตกต่างกัน การประเมินตนเองนี้จึงทำให้บุคคลสามารถที่จะควบคุมตนเองให้กระทำพฤติกรรมที่เหมาะสมได้ (Bandura. 1977 : 139)

การปฏิบัติต่อตนเอง (Self Treatment)

เป็นพฤติกรรมหรือการกระทำที่บุคคลกระทำต่อตนเอง อันเนื่องมาจากการประเมินตนเอง และจากปฏิกิริยาต่อตนเองทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ได้แก่ การให้รางวัลตนเอง การตำหนิตนเอง และการปรับปรุงตนเอง เป็นต้น การกระทำดังกล่าวนี้เป็นผลมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงและการมีแบบอย่าง

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 129) ได้ให้ความสำคัญของการกระทำต่อตนเองว่า พฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์จะอยู่ภายใต้การควบคุมตนเอง จากการให้แรงเสริมแก่ตนเองในกระบวนการนี้ บุคคลจะมีการตั้งมาตรฐานในการกระทำของเขาและจะมีการตอบสนองการกระทำนั้น ในรูปแบบของการให้รางวัลแก่ตนเอง หรือการลงโทษตนเอง การให้รางวัลตนเองนี้เมื่อสามารถกระทำพฤติกรรมได้บรรลุเป้าหมาย จะมีผลให้บุคคลสามารถพัฒนาทักษะในการควบคุมตนเอง สามารถปรับปรุงและคงพฤติกรรมนั้นไว้ต่อไป (Bandura. 1977 : 144) ในด้านการลงโทษตนเองนั้นทำให้บุคคลสามารถลดความทุกข์ใจจากการทำผิดของตน และช่วยบรรเทาการลงโทษจากภายนอกได้ ตามแนวความคิดของ แบนดูรา พฤติกรรมต่อตนเองทั้ง 3 ด้าน นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะหากบุคคลใดมีพฤติกรรมต่อตนเองอย่างถูกต้องและเหมาะสมแล้ว ย่อมเป็นปัจจัยให้มีการปฏิบัติต่อผู้อื่น และสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่ดีด้วย

โดยสรุปตามความเชื่อของแบนดูรา พฤติกรรมของบุคคลรวมทั้งพฤติกรรมต่อตนเองเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจ (Cognition) พฤติกรรม (Behavior) และสิ่งแวดล้อมภายนอก (External environment) โดยมีสาเหตุขึ้นจากองค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว องค์ประกอบทั้ง 3 จะมีผลกระทบซึ่งกันและกัน และสามารถอธิบายได้ในรูปของเหตุและผล พฤติกรรมจะเกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลได้ตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ภายหลังจากที่ได้ประเมินถึงผลกรรมที่ได้รับจากการตอบสนองนั้น โดยที่บุคคลสามารถคิดในเชิงประเมิน

ว่าพฤติกรรมหนึ่ง ๆ จะทำให้เกิดผลกระทบอะไรบ้าง และผลกระทบต่าง ๆ มีมากน้อยเพียงใด การคิดในเชิงประเมินเช่นนี้นำไปสู่การตัดสินใจที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง และนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามที่ตนตั้งใจไว้

3.2.3 การควบคุมตนเองตามแนวคิดของโรเซนบัม (Rosenbaum)

โรเซนบัม ได้ศึกษาแนวคิดของนักทฤษฎีธรรมชาติการจัดการกับความเครียดเช่น ลาซารัส (Lazarus) และแนวคิดของนักจิตวิทยาแนวปัญญา-พฤติกรรมนิยมหลายท่านเช่น โกลฟรืดและโกลฟรืด (Goldfried and Goldfried) มาโฮนี (Mahoney) และไมเคนบัม (Meichenbaum) แล้วนำมาพัฒนามาเป็นแนวคิดของการควบคุมตนเอง โดยสรุปว่าพฤติกรรมความควบคุมตนเองประกอบไปด้วย (พวงทิพย์ นาคเป้า. 2543 : 50)

1. มีการใช้ความคิดและการเตือนตนเอง (Self-statements) ในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และทางร่างกาย เช่น การสังเกตตนเอง การประเมินตนเองจากข้อมูลที่เป็นที่กีดด้วยตนเอง อาจจะมีการเสริมแรงโดยการให้รางวัลถ้ามีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น
2. มีการประยุกต์กลวิธีในการแก้ปัญหาอย่างเป็นลำดับขั้นมาใช้ในการควบคุมตนเอง (Problem solving strategies) เช่นการวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินทางเลือกต่างๆ และการคาดหมายถึงผลที่จะเกิดตามมา
3. มีความสามารถที่จะรอคอยผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทนการอดทนได้ รอได้ (Delay immediate gratification) ไม่ทำอะไรตามใจตนเอง สามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้
4. มีการรับรู้ความสามารถของตนในการควบคุมตนเอง (Self-efficacy) ว่าจะสามารถทำงานหรือทำตามเป้าหมายที่ตนเองวางไว้ได้หรือไม่ ซึ่งการรับรู้ในความสามารถของตนจะทำให้มีเป้าหมายในชีวิตที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดผู้วิจัยขอสรุปว่า การควบคุมตนเองนั้นเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นโดยมีกระบวนการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ ความเชื่อ การใช้ความคิด การประเมิน ล้วนทำงานอย่างเป็นระบบ แม้ว่าสิ่งเร้าภายนอกจะเข้ามามีอิทธิพล แต่หากบุคคลใดมีทักษะในการควบคุมตนเองได้ดี สิ่งเร้าภายนอกก็ย่อมจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นน้อยมาก นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าความเชื่อในความสามารถหรือผลการกระทำของตนเองนั้นมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการควบคุมตนเอง ผู้ที่สามารถควบคุมตนเองได้ย่อมมีความเชื่อในความสามารถของตนเอง

3.3 การควบคุมตนเองกับการคุกคามทางเพศ

สภาพสังคมไทยปัจจุบัน เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างมากมายทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและวัฒนธรรม การพัฒนาดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่สมดุลระหว่าง

ความเจริญทางด้านวัตถุกับสภาพวิถีการดำเนินชีวิตของประชาชน คนในสังคมยังมีความสับสน วุ่นวายและเกิดปัญหาต่างๆ มากมาย ทั้งในด้านการปรับตัว สุขภาพจิต การเบี่ยงเบนของพฤติกรรม การประพฤติดิตศีลธรรมและกฎหมาย ฯลฯ สาเหตุของปัญหาประการหนึ่งคือ คนในสังคมขาดการควบคุมตนเอง

เวลานี้พ่อแม่สูญเสียอำนาจ ในการดูแล การเป็นผู้นำ และปกครองลูก เนื่องจากสื่อเข้ามามีบทบาทอย่างมากในการแสดงหรือนำเสนอข้อมูลต่างๆ ให้กับเด็กแทน สื่อปัจจุบันแสดงให้เห็นโลกที่โหดร้าย แสดงความหยาบคาย ยั่วยวน มั่วเมา การเอารัดเอาเปรียบ การทำร้ายกัน จนถึงการทำชัตกรรม แม้ไม่ใช่ทั้งหมดแต่ก็มีมาก หากพิจารณาเนื้อหาของสื่อที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร จะพบว่ามีความแสดงบทรักกันอย่างโจ่งแจ้ง แม้แต่ในสิ่งตีพิมพ์อย่างหนังสือพิมพ์รายวัน นิตยสารต่างๆ หรือหนังสือการ์ตูน ก็พบว่ามีเนื้อหาที่เกี่ยวเนื่องกับการแสดงออกทางเพศ ภาพผู้หญิงแต่งกายเปิดเผยหรือนั้นรัดสัดส่วน หรือเรื่องราวที่ชี้นำไปทางเพศ การสร้างสื่อที่ยั่วยวนใจผู้บริโภคให้มีพฤติกรรมเลียนแบบนักแสดง นักร้อง ทั้งในเรื่องการแต่งกายจนถึงเนื้อหาที่อยู่ในภาพยนตร์หรือละคร สิ่งเหล่านี้เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้บริโภคบางส่วนเกิดอารมณ์ทางเพศจนขาดการควบคุมตนเอง ทำให้ก่อปัญหาการคุกคามทางเพศตามมา จากสถิติการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ในปี 2545 ที่ผ่านมา และช่วง 3 เดือนแรกของปี 2546 ชี้ชัดว่าเด็กวัยรุ่นมีการก่อความผิดเกี่ยวกับเพศเพิ่มขึ้น ทั้งการก่อเหตุข่มขืนกระทำชำเรา กระทำอนาจาร พรากผู้เยาว์ โทรมหญิง ซึ่งนักจิตวิทยา นักการศึกษา นักสังคมสงเคราะห์ ต่างให้ข้อมูลตรงกันว่า ภาวะดังกล่าวมีสาเหตุมาจากการขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ ขณะที่สิ่งกระตุ้นเร้าจากสังคมยุคใหม่ต่างโหมใส่เยาวชนอย่างไม่รู้ตัว (มติชน. 2546)

จากข้อมูลข้างต้นที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงตัวแปรคือสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ เข้ามานำเสนอ แต่ตัวแปรดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นสิ่งเร้าภายนอกที่เข้ามากระตุ้นซึ่งตัวแปรนี้อาจมีหรือไม่ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศได้ หากแต่บุคคลมีการควบคุมตนเองที่ดี จะเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลเกิดความยับยั้งชั่งใจ และนำไปสู่ความพยายามที่จะประพฤติตนให้เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคมได้

3.3.1 ความสำคัญของการควบคุมตนเองต่อการแสดงพฤติกรรมคุกคามทางเพศ

จากการประมวลความคิดเห็นและผลงานวิจัยต่างๆ ของนักจิตวิทยาพบว่า การควบคุมตนเองเป็นลักษณะที่แสดงถึงความมีวุฒิภาวะ และคุณภาพของประชากรมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับคุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมที่พึงปรารถนาหลายประเภท ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะในระยะที่ประเทศกำลังพัฒนาจะต้องมีการปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี สังคมจึงมุ่งหวังให้ประชาชนรู้จักจั้งใจและบำบัดความต้องการในสิ่งที่ถูกต้อง

ตามธรรมชาติของการนักการศึกษา การควบคุมตนเองเป็นเป้าหมายหนึ่งของกระบวนการทางการศึกษา ดังที่ ดิวอี้ (Dewey, 1933:17) ได้กล่าวไว้ว่า “ การคิดเป็นกระบวนการทางการศึกษาซึ่งเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยมนุษย์ให้เห็นการณ์ไกล และสามารถควบคุมการกระทำของตนเองให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ การไตร่ตรองถึงการเลือกและผลที่จะเกิดขึ้นเป็นการช่วยให้มนุษย์มีสติไม่เผอเรอ รู้อยู่ทุกขณะเวลาว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ การคิดอย่างไตร่ตรองจึงเป็นการช่วยเปลี่ยนการกระทำของมนุษย์ที่มีแต่ความอยาก งามาย และหุนหัน ให้กลายเป็นการกระทำที่เจตนาชัดเจน บุคคลจึงควรคิดไตร่ตรองพิจารณาถึงผลได้ผลเสียก่อนจะกระทำบางสิ่งบางอย่าง” ลักษณะการคิดของดิวอี้มีลักษณะใกล้เคียง ความหมายของความคิดและการใช้วิธีคิดอย่างถูกวิธีตามแนวพุทธศาสนาที่เรียกว่า “โยนิโสมนสิการ” ซึ่งเป็นกระบวนการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน แนวคิดดังกล่าวปัจจุบันนักการศึกษาไทยได้นำมาใช้เป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาซึ่งได้แก่ การพัฒนาเยาวชนให้มีความสามารถในการคิดเป็นทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น (นงนุช โรจนเลิศ. 2533 : 28 ; อ้างอิงจาก อุ่นตา นพคุณ.2528)

จากการศึกษาถึงคุณลักษณะของประชากรตามเป้าหมายการศึกษา ในสภาพปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตของ อุ่นตา นพคุณ และคนอื่นๆ (2526) พบว่า การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางสังคมในปัจจุบัน จำเป็นอย่างยิ่งที่การศึกษาจะต้องเน้นถึงการนำไปใช้และการปฏิบัติจริงในสังคม โดยการส่งเสริมให้เด็กเยาวชนมีลักษณะของการคิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น

การคิดเป็น หมายถึง การรู้จักใช้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สังคม และวิชาการ มาวิเคราะห์อย่างมีระเบียบวิธีการ ไตร่ตรอง วางแผน หรือคิดหาแนวทางในการแก้ปัญหา รวมถึงการวางแผนชีวิต

การทำเป็น หมายถึง การประยุกต์วิธีการ และประสบการณ์ที่ได้รับมาใช้ในการตัดสินใจเลือกกระทำ การดำเนินงานตามเป้าหมาย และรู้จักปรับปรุงวิธีการดำเนินชีวิตของตนเอง

การแก้ปัญหาเป็น หมายถึง การรู้จักแก้ปัญหาอย่างมีหลักการและเหตุผล รู้จักประยุกต์นำวิธีการในการแก้ปัญหาไปใช้กับชีวิตประจำวัน

คุณลักษณะดังกล่าวจึงเป็นสิ่งจำเป็นในสภาพสังคม ทั้งในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต เพราะในอนาคตจะมีการต่อสู้แย่งชิง มีความขัดแย้งสับสนวุ่นวายในสังคมยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายต้องร่วมกันส่งเสริม ทั้งสถาบันครอบครัว โรงเรียน ฯลฯ เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นคนที่มีเหตุผล รู้จักคิดไตร่ตรองถึงสิ่งที่ควรกระทำ หรือไม่ควร

จากปัญหาการคุกคามทางเพศที่กล่าวมา อาจเกิดจากสาเหตุหลายปัจจัยรวมถึงแรงกระตุ้นที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอกมายั่ว หรือสิ่งแวดล้อมภายในเช่นเคมีหรือฮอร์โมนในร่างกาย แต่หากบุคคลมีความสามารถในการควบคุมตนเอง จะทำให้บุคคลรู้สึกเสียว มีสติยังคิดถึงถึงผลที่จะได้รับจากการกระทำ ทำให้บุคคลนั้นวางแผนการดำรงตนไปในทางที่ถูกที่ควรทั้ง

กาย วาจา ใจ มีสติยังคิด ไม่เบียดเบียนผู้อื่น รู้จักนำสิ่งที่เรียนรู้มาพัฒนาตนเอง ตลอดจนสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ปัญหาการคุกคามทางเพศในสังคมก็จะลดน้อยลงหรือหมดไป ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลขาดการควบคุมตนเอง ก็จะปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความต้องการของตนจนสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น โดยเฉพาะบุคคลที่อ่อนแอกว่าก็จะตกเป็นเหยื่อและมีผลกระทบอันใหญ่หลวงตามมากับเหยื่อผู้นั้น ส่วนผู้กระทำผิดเองก็จะได้รับผลกระทบจากการลงโทษตัวเอง จากสังคมและกฎหมาย

จากหลักการควบคุมพฤติกรรมด้วยความคิดตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ได้มีผู้ประยุคนำหลักการไปใช้กำหนดขั้นตอนสำหรับฝึกการควบคุมตนเอง เพื่อบำบัดและปรับพฤติกรรมของเด็ก โดยวิธีการควบคุมตนเองนั้น จะต้องจัดการกับสาเหตุของพฤติกรรม ตัวพฤติกรรมและผลของพฤติกรรม ผลของการทดลองฝึกการควบคุมตนเอง พบว่า สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และสามารถต่อต้านพฤติกรรมเบี่ยงเบน นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูง จะเป็นผู้มีลักษณะด้านอื่น ๆ ของบุคลิกภาพสูงด้วย เช่น การมุ่งผลสัมฤทธิ์ ความรับผิดชอบต่อสังคม การปรับตัว การต่อต้านความเบี่ยงเบน สติปัญญา และรับรู้สภาวะทางสังคม (นงนุช โรจนเลิศ. 2533 : 30 ; อ้างอิงจาก Mischel.1974:253:Wall and Smith.1970:118) การควบคุมตนเองจึงมีความสำคัญกับบุคคลใน 2 ประการ คือ

1. ลดหรือกำจัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้น้อยลง หรือหมดไป
2. สร้างพฤติกรรมหรือส่งเสริมจิตลักษณะหรือบุคลิกภาพที่พึงามที่ยังขาดอยู่ให้มีมากขึ้น

จากความสำคัญของการควบคุมตนเอง เป็นกลไกหลักสำคัญที่จะช่วยให้บุคคลสามารถลดหรือไม่มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นได้ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่กำลังเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา อันส่งผลให้บุคคลวัยรุ่นมีการแสดงออกทางอารมณ์ที่รุนแรง มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่าง ๆ มากมาย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและมีจิตลักษณะการควบคุมตนเองแตกต่างกัน

3.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนและการแสดงพฤติกรรมคุกคามทางเพศ

จากการศึกษาเอกสารหลายงานวิจัย ผู้วิจัยยังไม่พบงานวิจัยอื่นๆ ที่ศึกษาเรื่องการควบคุมตนเองที่มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้หยิบยกงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัยเชิงทดลอง โดยศึกษาพฤติกรรมการควบคุมตนเองในลักษณะต่างๆ เช่น ผลของการควบคุมตนเองต่อการเสริมสร้างพัฒนาการทางสังคมความสามารถในการต้านทานสิ่งยั่วยวน การยับยั้งชั่งใจไม่ละเมิดกฎเกณฑ์ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศไทย

ภรณ์ อินทสร (2526) ได้ศึกษาผลของการใช้วิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 24 คน เป็นกลุ่มทดลอง 12 คน กลุ่มควบคุม 12 คน ผลการทดลองพบว่า ระดับพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะเวลาที่ใช้วิธีควบคุมตนเองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บุญรับ ศักดิ์มณี (2532 : 70) ได้ศึกษาเรื่องการเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ โดยมุ่งเสริมสร้างจิตลักษณะสำคัญ 2 เรื่อง คือ การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง โดยการฝึกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นข้าราชการบรรจุใหม่สังกัดกระทรวงต่างๆ และทำงานไม่เกิน 1 ปี จำนวน 120 คน เป็นชาย 51 คน หญิง 69 คน ที่เข้ารับการอบรมหลักสูตรพื้นฐานการปฏิบัติราชการที่สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือนสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ก่อนดำเนินการฝึก ผู้วิจัยได้ทำการวัดจิตลักษณะเดิมของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมี 5 ประการ คือ ความเชื่ออำนาจในตน ทศนคติต่อการทำงานราชการ สุขภาพจิต เหตุผลเชิงจริยธรรมและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ต่อจากนั้นจึงแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 4 กลุ่ม คือกลุ่มที่หนึ่งได้รับการฝึกมุ่งอนาคตกับการควบคุมตนเอง กลุ่มที่สองได้รับการฝึกมุ่งอนาคตอย่างเดียว กลุ่มที่สามได้รับการฝึกการควบคุมตนเองอย่างเดียว กลุ่มที่สี่เป็นกลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้รับการฝึกแต่ได้ทำกิจกรรมอื่นแทน ผลของการวิจัยปรากฏว่า ผู้ที่ได้รับการฝึกมีลักษณะมุ่งอนาคตและมีการควบคุมตนเองสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก (กลุ่มควบคุม) อย่างเด่นชัด นอกจากนี้การฝึกการมุ่งอนาคตยังให้ผลต่อทัศนคติต่อการมุ่งทำงานราชการเพื่ออนาคต ผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า จิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่พึงปรารถนาในการทำงานของข้าราชการกลุ่มที่ศึกษา คือ ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่อในอำนาจในตน ซึ่งจัดเป็นจิตลักษณะสำคัญที่สมควรยิ่งต่อการพัฒนาเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการทำงานมากขึ้น

คมคาย อนุจันทร์ (2538 : 54) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 16 คน โดยแบ่งกลุ่มทดลองเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน พบว่าผลของการควบคุมตนเองและเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

งานวิจัยในต่างประเทศ

เคนดอลล์ และวิลคอกซ์ (จรรยา สุวรรณทัต และคณะ, 2533 : 26 ; อ้างอิงจาก Kendall & Wilcox, 1979) ได้พัฒนาแบบประเมินค่าการควบคุมตนเอง (The Self-Control Rating Scale-SCRS) โดยให้ครูและบิดามารดาเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมของเด็ก ซึ่งประกอบด้วยแบบวัดพฤติกรรม 33 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าของลิเคิร์ท 7 สเกล แบบวัดที่

เคนดอลล์และวิลคอกซ์สร้างขึ้นนี้ได้อาศัยแนวคิดที่ว่า การควบคุมตนเองมีองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ องค์ประกอบด้านความรู้คิดและด้านพฤติกรรม ด้วยรูปแบบนี้เองเด็กที่มีการควบคุมตนเอง จึงเป็นเด็กที่มีความสุขุมรอบคอบ มีความสามารถในการแก้ปัญหา และสามารถวางแผนการกระทำด้วยความรอบคอบ นอกจากนี้เด็กที่มีการควบคุมตนเองสามารถแสดงพฤติกรรมที่เลือกสรรแล้ว และสามารถยับยั้งพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎหมาย

จีน และแจ็ค บล็อก (Schiamberg. 1988 : 564-565 ; อ้างอิงจาก Block and Block. 1980) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการด้านบุคลิกภาพของเด็กและการควบคุมตนเอง โดยเริ่มศึกษาเมื่อเด็กอายุ 3 ขวบ จำนวน 130 คน และติดตามไปจนกระทั่งเด็กกลุ่มนี้มีอายุ 11 ปี เด็กกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะถูกทดสอบด้วยแบบทดสอบจิตวิทยาเป็นระยะๆ เมื่ออายุ 3, 4, 5, 7 และ 11 ปี ตามลำดับ บล็อกและบล็อกได้ใช้เครื่องมือวัดการควบคุมตนเอง (Ego control) และความยืดหยุ่นในตนเอง (Ego resiliency) เมื่อเด็กมีอายุ 3 ขวบ พบว่าการควบคุมตนเองและความยืดหยุ่นในตนเองของเด็กในช่วงอายุนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับลักษณะสำคัญบางด้านของพัฒนาการสังคมเมื่อเด็กมีอายุ 7 คน ตัวอย่างเช่น เด็กที่มีการควบคุมตนเองต่ำ ขณะมีอายุ 3 ขวบ มีแนวโน้มที่จะเป็นเด็กว่องไวมากเมื่ออายุ 7 ขวบ และมีแนวโน้มที่จะเป็นเด็กว่องไวก้าวร้าว ดื้อ และขาดการยับยั้งมากกว่า เด็กที่มีการควบคุมตนเองสูงขณะขณะมีอายุ 3 ขวบ ความแตกต่างเหล่านี้จะคงที่ตั้งแต่อายุ 3 ขวบไปจนถึง 7 ขวบ เด็กอายุ 3 ขวบที่ถูกวัดว่ามีความยืดหยุ่นในตนเองสูง มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลทางบวกในระยะต่อมามากกว่าเด็กที่มีความยืดหยุ่นในตนเองต่ำ

กายดิช (Guydish. 1987 : 48) ได้ศึกษาผลของการควบคุมตนเองกับนักเรียนเพศชายในวิทยาลัยที่ดื่มสุร่าอย่างหนัก พบว่านักศึกษาเพศชายในวิทยาลัยที่ได้รับการฝึกฝนควบคุมตนเองโดยใช้การควบคุมตนเองและอ่านคู่มือการช่วยตนเอง (Self-help manual) มีการลดการดื่มสุร่าลงและมีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสุร่าน้อยลงด้วย

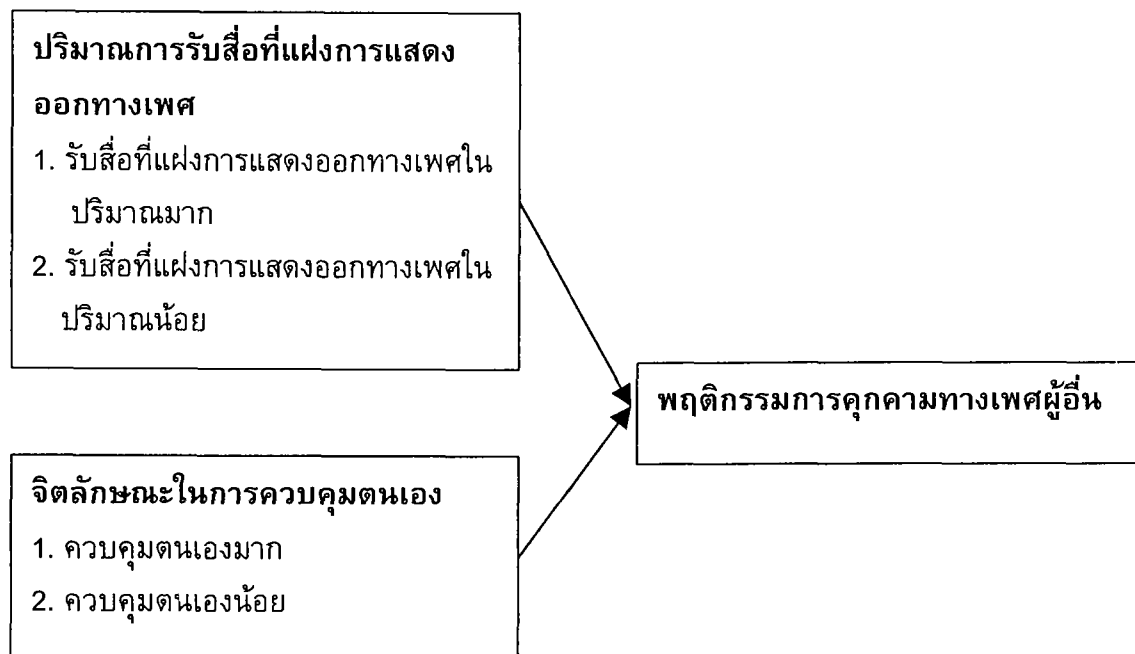
วัตเทิล (ริชวัญ ภูเขาแก้ว. 2544 : 48 ; อ้างอิงจาก Wattles. 1988) ได้ศึกษาถึงผลของการใช้รูปแบบการควบคุมตนเองในการเลิกสูบบุหรี่พบว่า รูปแบบการควบคุมตนเองของแคนเฟอร์ สามารถใช้ได้ผลในการลดอัตราการสูบบุหรี่และเลิกสูบบุหรี่ลงได้ นอกจากนี้ยังพบด้วยว่าการรับรู้ในความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ว่าสามารถเลิกบุหรี่ได้เป็นปัจจัยสำคัญในการทำให้เลิกบุหรี่

จากผลงานวิจัยเรื่องการควบคุมตนเองที่รวบรวมมาได้ ชี้ให้เห็นว่า การเสริมสร้างจิตลักษณะการควบคุมตนเองที่มีผลต่อพัฒนาการทางสังคม ความสามารถในการต้านทานสิ่งยั่วยวน การยับยั้งชั่งใจไม่ละเมิดกฎเกณฑ์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่น และจากงานวิจัยเชิงทดลองชี้ให้เห็นว่า เด็กที่ได้เรียนรู้แตกต่างกันหรือได้รับสิ่งเร้าต่างกันมีลักษณะการยับยั้งหรือความสามารถในการควบคุมตนเองได้แตกต่างกัน จึงสามารถสรุปเป็นสมมติฐานได้ว่า

นักเรียนชายกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองน้อย
นักเรียนชายกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองมาก

มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่า

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ภาพประกอบ 1 แสดงกรอบแนวคิด (Conceptual Framework) ในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชายกลุ่มที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายกลุ่มที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย
2. นักเรียนชายกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองน้อยมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองมาก
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและจิตลักษณะการควบคุมตนเองมีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 254 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ใช้เครื่องมือ 3 ชุดดังนี้

- ชุดที่ 1 แบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น
- ชุดที่ 2 แบบสอบถามปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ
- ชุดที่ 3 แบบวัดการควบคุมตนเอง

แบบสอบถามชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อวัดความถี่ของรูปแบบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น 3 รูปแบบ ความถี่ของพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นเป็นแบบประเมินค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยใช้ค่าตั้งแต่ 1 ซึ่งบ่งว่าไม่เคยมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นเลย ถึง ระดับ 4 ซึ่งบ่งว่ามีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นบ่อยๆ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

พฤติกรรมทางด้านเพศ	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
	ไม่เคย	นานๆ ครั้ง	ทำพอสมควร	บ่อยครั้ง
0) ฉันกำลังส่งเสียงแซวเวลาผู้หญิงสวยเดินผ่าน				
00) ฉันชอบมองขาผู้หญิงที่นั่งกระโปรงสั้นๆ				

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

ลักษณะคำตอบ	คะแนน
ไม่เคยคุกคามทางเพศผู้อื่นเลย	1
เคยคุกคามทางเพศผู้อื่นนานๆ ครั้ง	2
เคยคุกคามทางเพศผู้อื่นพอสมควร	3
เคยคุกคามทางเพศผู้อื่นบ่อยๆ	4

สามารถคำนวณความกว้างของชั้นดังนี้

$$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{4 - 1}{3} = 1.00$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้กำหนดการแปลความหมายของระดับความคิดเห็นตามระดับคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.00-4.00	มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.00-2.99	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.99	น้อย

การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถาม ใช้สถิติหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

คุณภาพเครื่องมือ

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วทำแบบสอบถามนี้ขึ้นเพื่อให้เหมาะกับเนื้อหาที่ต้องการศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำแบบสอบถามชุดนี้ไปหาค่า

ความเที่ยงตรง โดยขอคำปรึกษาและคำชี้แนะจากกรรมการบริหารวิทยานิพนธ์และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำถามแต่ละข้อว่าตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือไม่ หลังจากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาจำนวน 30 คน ต่อมานำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .45 - .90 และนำแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ที่กำหนดมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าอัลฟาเท่ากับ .96

แบบสอบถามชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการรับสื่อ ของ ธนวรรณ แจ่มสุวรรณ (2543 : 114-118) เพื่อใช้ศึกษาเรื่องสื่อกับการกระทำความผิดทางเพศ : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องโทษเรือนจำคลองเปรม กลุ่มตัวอย่างคือผู้ต้องโทษคดีความผิดทางเพศ ในเรือนจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยาจำนวน 30 คน โดยการวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ทั้งฉบับเท่ากับ 0.95

แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ลักษณะการรับสื่อ มีข้อคำถามทั้งหมด 7 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1- 7

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อ 0) ที่บ้านท่านมีสื่อเหล่านี้หรือไม่

สื่อโทรทัศน์ ☐ มี ☐ ไม่มี

ข้อ 00) ท่านคิดว่าสื่อดังต่อไปนี้ มีการแฝงเรื่องราวแสดงออกทางเพศหรือไม่

สื่อโทรทัศน์ ☐ มี ☐ ไม่มี

การวิเคราะห์คำตอบของแบบสอบถามตอนที่ 1 ใช้ค่าสถิติจำนวนและร้อยละ (Percentage) ในการอธิบายข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เนื้อหาสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ มีข้อคำถามทั้งหมด 8 ข้อ ได้แก่ ข้อ 8-15

ลักษณะข้อคำถามข้อที่ 8 ศึกษาในเรื่องความถี่ที่ได้รับจากสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อ 0) ท่านบริโภคสื่อต่างๆ มากน้อยเพียงใด (โปรดตอบทุกข้อ)

ประเภทสื่อ	เฉลี่ยกี่วันต่อสัปดาห์	เฉลี่ยกี่ครั้งต่อวัน	เฉลี่ยระยะเวลาที่บริโภคต่อครั้ง	
			ชั่วโมง	นาที
ตัวอย่างการตอบ สื่อตัวอย่าง	4	1	2	30
1. โทรทัศน์				

วิธีตอบให้ผู้ทำแบบทดสอบ ตอบโดยใส่จำนวนของระยะเวลาที่บริโภคต่อครั้ง ความถี่ของจำนวนครั้งที่บริโภคต่อวัน จำนวนความถี่ของวันที่บริโภคต่อสัปดาห์

ลักษณะข้อคำถามข้อที่ 9-15 เป็นลักษณะข้อคำถามในเนื้อหาของสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศที่ทำให้เกิดความต้องการทางเพศ อารมณ์ทางเพศ

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อ 00) สื่อโทรทัศน์ที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปานกลาง	น้อย
0) การแสดงบทรัก ลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์			
00) คำพูดเล้าโลม			

โดยแต่ละข้อคำถามมีคำตอบให้เลือก 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

มาก	ได้	3 คะแนน
ปานกลาง	ได้	2 คะแนน
น้อย	ได้	1 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามตอนที่ 2 ผู้วิจัยจะนำคะแนนความถี่ของการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศในแต่ละประเภทในข้อ 8 มากระจายเป็นนาที่ (โดยวิธีนำข้อมูลจำนวนระยะเวลาที่บริโภคมาคิดเป็นจำนวนนาที่ นำมาคูณกับค่าเฉลี่ยต่อวันและคูณกับจำนวนวันต่อสัปดาห์) จากนั้นนำค่าของแต่ละประเภทสื่อที่ได้มาถ่วงน้ำหนักกับคะแนนเฉลี่ยเนื้อหาสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศของสื่อประเภทเดียวกัน (ในข้อ 9-15) โดยวิธีการคูณ และผลที่ได้คือคะแนนปริมาณการรับสื่อ

คุณภาพเครื่องมือ

การศึกษครั้งนี้ผู้วิจัยดัดแปลงข้อคำถามเพื่อให้เหมาะกับเนื้อหาที่ต้องการศึกษา และกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำแบบสอบถามชุดนี้ไปหาค่าความเที่ยงตรง โดยขอคำปรึกษาและคำชี้แนะจากกรรมการบริหารวิทยานิพนธ์และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำถามแต่ละข้อว่าตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือไม่ หลังจากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีคุณสมบัติคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาจำนวน 30 คน นำแบบสอบถามที่ได้มาวิเคราะห์ได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .23-.89 และนำแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ที่กำหนดมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของสื่อด้าน โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือ การ์ตูน อินเทอร์เน็ต และทั้งฉบับ เท่ากับ .89, .81, .83, .80, .85, .87, .75 และ .93 ตามลำดับ

แบบสอบถามชุดที่ 3 เป็นแบบวัดการควบคุมตนเอง

แบบวัดการควบคุมตนเอง ผู้วิจัยได้นำแบบวัดเอส ซี เอส (Self-Control Schedule : SCS, 1980) ซึ่งแปลโดย รับขวัญ ภูเขาแก้ว (2544 : 105-107) ตามแนวคิดของโรเซนบัม (Rosenbaum, 1980 : 109-111) มีพื้นฐานมาจากหลักการควบคุมพฤติกรรมด้านความคิด (Cognitive Control) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา โดย รับขวัญ ภูเขาแก้ว ได้แปลแบบวัดเอส ซี เอส เพื่อใช้ในการวิจัยเรื่องผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยแบบวัดเอส ซี เอส นี้ ได้รับการตรวจสอบในการแปลสำนวนภาษา โดยอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิในคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 5 ท่าน แล้วได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 คน เพื่อหาค่าความเที่ยงภายใน (Internal Consistency) จากสูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha reliability coefficients) ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับ = 0.81 สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค่าอัลฟา ทั้งฉบับเท่ากับ .77

1. ลักษณะของแบบวัดการควบคุมตนเอง เอส ซี เอส

เครื่องมือเป็นแบบวัดให้รายงานตนเอง (Self-Report) ใช้ประเมินแนวโน้มของแต่ละบุคคลในการประยุกต์วิธีการควบคุมตนเองมาใช้แก้ปัญหาทางพฤติกรรมของตน หรือใช้ประเมินพฤติกรรมการควบคุมตนเองได้ จะต้องมีความเชื่อว่าเราสามารถควบคุมพฤติกรรมของตัวเองได้โดยปราศจากการช่วยเหลือจากสิ่งภายนอก ประกอบด้วยมิติการควบคุมตนเอง 4 ด้าน ดังนี้

1.1 การใช้ความคิดและการเตือนตนเอง (Self-Statement) ในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และทางร่างกาย มีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ ได้แก่ ข้อ 5, 13, 15, 16, 17, 23, 25, 26, 27, 30, 31, 36

1.2 การประยุกต์ กลวิธีในการแก้ปัญหาใช้ในการควบคุมตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น (Problem solving strategies) เช่น การวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินทางเลือกต่างๆ และการคาดหมายถึงผลที่เกิดตามมา มีข้อคำถามจำนวน 11 ข้อ ได้แก่ ข้อ 1, 2, 7, 10, 11, 12, 20, 28, 32, 33, 34

1.3 การใช้ความสามารถที่จะระงับผลรางวัลที่จะได้รับตอบแทน (Delay immediate gratification) มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 9, 18, 22, 29,

1.4 การมีการรับรู้ความสามารถของตน (Self-Efficacy) ในการควบคุมตนเอง มีข้อคำถามจำนวน 9 ข้อ ได้แก่ ข้อ 3, 4, 6, 8, 14, 19, 21, 24, 35

รวมข้อคำถามของเครื่องมือชุดนี้มีทั้งสิ้น 36 ข้อ

2. วิธีการตอบแบบวัดและเกณฑ์การให้คะแนน

ผู้ตอบแบบวัดความเชื่อในการควบคุมตนเอง จะตอบข้อคำถามทั้งสิ้น 36 ข้อ แต่ละข้อเป็นแบบลิเคิร์ต (Likert Scale Format) 5 อันดับ โดยมีค่าตั้งแต่ระดับที่ 1 ซึ่งบ่งบอกว่าไม่ใช่ลักษณะของฉันอย่างแท้จริง ถึงระดับที่ 5 ซึ่งบ่งบอกว่า เป็นลักษณะของฉันอย่างแท้จริง โดยแบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 25 ข้อ ข้อกระทงทางลบ 11 ข้อ การตอบให้ผู้ตอบทำเครื่องหมาย ✓

ตัวอย่างแบบวัด

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่จริงเลย
1. ฉันเป็นคนใจร้อน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ลักษณะที่ผู้ตอบเลือก	ข้อคำถามทางบวก	ข้อคำถามทางลบ
เป็นลักษณะของฉันมากที่สุด	5 คะแนน	1 คะแนน
เป็นลักษณะของฉันมาก	4 คะแนน	2 คะแนน
เป็นลักษณะของฉันปานกลาง	3 คะแนน	3 คะแนน
เป็นลักษณะของฉันเพียงเล็กน้อยของฉัน	2 คะแนน	4 คะแนน
ไม่ใช่ลักษณะของฉันอย่างแน่นอน	1 คะแนน	5 คะแนน

ข้อคำถามทางบวก 25 ข้อ ได้แก่ 1, 2, 3, 5, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 17, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 34, 36

ข้อคำถามทางลบ 11 ข้อ ได้แก่ ข้อ 4, 6, 8, 9, 14, 16, 18, 19, 21, 29, 35

การตรวจ จะตรวจให้คะแนนแต่ละด้านและคะแนนรวม โดยการคิดคะแนนรวมจากการรวมคะแนนทั้ง 36 ข้อ เข้าด้วยกันเป็นคะแนนระดับการควบคุมตนเองของผู้ตอบแบบวัดแต่ละคน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ติดต่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้
2. จัดดำเนินการให้นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียนตอบแบบสอบถามและแบบทดสอบทั้งหมด 3 ชุด
3. แบบสอบถามและแบบทดสอบที่มีความเรียบร้อยสมบูรณ์ จะถูกนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้แล้ว

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences Version 10 : SPSS)

ใช้สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่ามัธยฐาน (Median) ของข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ คะแนนพฤติกรรมความทางเพศผู้อื่น ปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเอง

2. ใช้ t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 และ 2
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Anova) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ที่ 3

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยนี้ เพื่อให้
ให้ความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	Mean of Square
F	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน F-distribution
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างและข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการรับสื่อ

ตอนที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานตัวแปร พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น การรับสื่อที่แฝง
การแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเอง

ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างและข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการรับสื่อ

ในการวิจัยนี้ครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษา
อยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 254 คน
และด้วยข้อจำกัดในการรวบรวมข้อมูล พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบคำถามในแบบสอบถามไม่ครบ
และบางส่วนไม่ตั้งใจตอบ หรือเป็นการตอบลักษณะไม่สมเหตุสมผล ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดแยก
แบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก และนำข้อมูลที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 200 ชุด มานำเสนอผล
วิเคราะห์ ดังนี้

ตาราง 1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

(n = 200)			
ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง		จำนวน	ร้อยละ
1. อายุ			
13 ปี		3	1.5
14 ปี		114	57.0
15 ปี		70	35.0
16 ปี		12	6.0
ไม่ตอบ		1	0.5
2. อาชีพผู้ปกครอง			
ราชการ รัฐวิสาหกิจ		69	34.5
พนักงานบริษัท		58	29.0
กิจการร้านค้า		46	23.0
เกษตรกรรม		4	2.0
พ่อบ้าน แม่บ้าน		14	7.0
ไม่ตอบ		9	4.5
3. การศึกษาผู้ปกครอง			
ต่ำกว่าประถม		3	1.5
ประถม		17	8.5
มัธยม		41	20.5
ปวช ปวส		50	25.0
ปริญญาตรี		68	34.0
สูงกว่าปริญญาตรี		14	7.0
ไม่ตอบ		7	3.5
4. รายได้ครอบครัว			
ต่ำกว่า 10,000		28	14.0
10,000-20,000		61	30.5
20,000-30,000		42	21.0
30,000-40,000		18	9.0
40,000 ขึ้นไป		43	21.5
ไม่ตอบ		8	4.0

จากตาราง 1 สามารถอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1. อายุ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่มีอายุ 14 ปี คิดเป็นร้อยละ 57 รองลงมาได้แก่ อายุ 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.0 และกลุ่มที่มีอายุน้อยสุดได้แก่ อายุ 13 ปี คิดเป็นร้อยละ 1.5

2. อาชีพผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ ส่วนใหญ่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 34.6 รองลงมาได้แก่อาชีพพนักงานบริษัท คิดเป็นร้อยละ 29.0 ส่วนกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด ได้แก่ อาชีพเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 2.0

3. การศึกษาผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่มีผู้ปกครองที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมาได้แก่ การศึกษาระดับ ปวช. ปวส. คิดเป็นร้อยละ 25.0 ส่วนกลุ่มที่มีจำนวนน้อยที่สุด ผู้ปกครองมีการศึกษต่ำกว่าประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 1.5

4. รายได้ครอบครัว กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่มีรายได้ครอบครัวต่อเดือนระหว่าง 10,000-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 30.5 รองลงมาได้แก่รายได้สูงกว่า 40,000 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 21.5 ส่วนกลุ่มที่มีจำนวนน้อยสุดมีรายได้ครอบครัวระหว่าง 30,000-40,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 9.40

ตาราง 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับสื่อ

(n = 200)

ลำดับ	ลักษณะการรับสื่อ	จำนวน	ร้อยละ
1.	ประเภทสื่อที่มีอยู่ในบ้าน (เลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)		
	โทรทัศน์	196	98.0
	วิทยุ	182	91.0
	หนังสือพิมพ์	177	88.5
	ภาพยนตร์	166	83.0
	นิตยสาร	143	71.5
	หนังสือการ์ตูน	167	83.5
	อินเทอร์เน็ต	148	74.0
2.	ประเภทสื่อที่เห็นว่าการแฝงเรื่องราวแสดงออกทางเพศ (เลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)		
	โทรทัศน์	166	83.0
	วิทยุ	65	32.5
	หนังสือพิมพ์	137	68.5
	ภาพยนตร์	180	90.0
	นิตยสาร	162	81.0
	หนังสือการ์ตูน	164	82.0
	อินเทอร์เน็ต	176	88.0
3.	ประเภทสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศที่รับชมมากที่สุด (เลือกได้เพียงคำตอบเดียว)		
	โทรทัศน์	34	17.0
	วิทยุ	1	0.5
	หนังสือพิมพ์	9	4.5
	ภาพยนตร์	43	21.5
	นิตยสาร	10	5.0
	หนังสือการ์ตูน	7	3.5
	อินเทอร์เน็ต	95	47.5
	ไม่ตอบ	1	0.5

ตาราง 2 (ต่อ)

(n = 200)			
ลำดับ	ลักษณะการรับสื่อ	จำนวน	ร้อยละ
4. ความสามารถในการหลีกเลี่ยงสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ (เลือกได้เพียงคำตอบเดียว)			
	มากที่สุด	41	20.5
	มาก	80	40.0
	น้อย	54	27.0
	น้อยที่สุด	25	12.5
5. สื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ เป็นตัวผลักดันให้เกิดปัญหาการคุกคามทางเพศ (เลือกได้เพียงคำตอบเดียว)			
	มากที่สุด	41	20.5
	มาก	103	51.5
	น้อย	39	19.5
	น้อยที่สุด	15	7.5
	ไม่ตอบ	2	1.0
6. สื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศควรได้รับการควบคุม (เลือกได้เพียงคำตอบเดียว)			
	มากที่สุด	75	37.5
	มาก	67	33.5
	น้อย	35	17.5
	น้อยที่สุด	21	10.5
	ไม่ตอบ	2	1.0
7. ความรู้สึกหลังจากได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ (เลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)			
	การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดา	95	47.5
	อยากลองทำบ้าง	53	26.5
	สนใจติดตามศึกษาเพิ่มเติม	26	13.0
	เป็นเรื่องที่ต้องได้รับการห้ามไม่ให้พูดถึง	51	25.5
	อื่นๆ	28	14.0

จากตาราง 2 สามารถอธิบายข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1. ประเภทสื่อที่มีอยู่ในบ้าน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่มีสื่อโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 98.0 รองลงมาได้แก่ วิทยุ คิดเป็นร้อยละ 91.0 และกลุ่มที่มีจำนวนน้อยสุดได้แก่ นิตยสาร คิดเป็นร้อยละ 71.5

2. ประเภทสื่อที่มีการแพร่เรื่องราวที่แสดงออกทางเพศ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่เห็นว่าภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีการแพร่เรื่องราวแสดงออกทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 90.0 รองลงมาได้แก่ อินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 88.0 และกลุ่มที่มีน้อยสุดได้แก่ วิทยุ คิดเป็นร้อยละ 32.5

3. ประเภทสื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศที่รับชมมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่รับเรื่องราวที่แพร่การแสดงออกทางเพศจากสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมาได้แก่ ภาพยนตร์ คิดเป็นร้อยละ 21.5 และกลุ่มที่มีน้อยสุดได้แก่ วิทยุ คิดเป็นร้อยละ 0.5

4. ความสามารถในการหลีกเลี่ยงสื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่คิดว่าสามารถหลีกเลี่ยงได้มาก คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาได้แก่ สามารถหลีกเลี่ยงได้น้อย คิดเป็นร้อยละ 27.0 และกลุ่มที่มีน้อยที่สุดเห็นว่าสามารถหลีกเลี่ยงได้น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.5

5. สื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศ เป็นตัวผลักดันให้เกิดปัญหาการคุกคามทางเพศ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ ส่วนใหญ่คิดว่าสื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศผลักดันให้เกิดปัญหามาก คิดเป็นร้อยละ 51.5 รองลงมาได้แก่สื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศผลักดันให้เกิดปัญหามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.5 และกลุ่มที่มีน้อยที่สุดได้แก่ สื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศผลักดันให้เกิดปัญหาน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.5

6. สื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศควรได้รับการควบคุม กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่เห็นว่าสื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศควรได้รับการควบคุมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาได้แก่ ควรได้รับการควบคุมมาก คิดเป็นร้อยละ 33.5 และกลุ่มที่มีน้อยที่สุดได้แก่ ควรได้รับการควบคุมน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 10.5

7. ความรู้สึกหลังจากได้รับสื่อที่แพร่การแสดงออกทางเพศ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ส่วนใหญ่รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมาได้แก่ ยากลองทำบ้าง คิดเป็นร้อยละ 26.5 และกลุ่มที่มีน้อยที่สุดได้แก่ สนใจติดตามศึกษาเพิ่มเติม คิดเป็นร้อยละ 13.0

ตอนที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนน พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น การรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเอง

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน

(n = 200)			
พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น	X	S.D	ระดับการคุกคามฯ
คุกคามทางวาจา	1.633	.568	น้อย
คุกคามทางกริยา	1.359	.628	น้อย
คุกคามทางร่างกาย	1.252	.525	น้อย
ภาพรวมพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น	1.441	.529	น้อย

จากตาราง 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวนนักเรียน 200 คน ทั้งโดยรวมและรายด้านมีระดับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศน้อย ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยภาพรวมมีค่าเท่ากับ 1.441 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นรายด้าน พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นทางวาจามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.633 รองลงมาคือการคุกคามทางกริยา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.359 และสุดท้ายคือการคุกคามทางร่างกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.252

ตาราง 4 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ

สื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ	Median	$\bar{X}$	S.D
โทรทัศน์	2952.00	4627.02	6278.57
วิทยุ	450.00	2075.07	4970.66
หนังสือพิมพ์	168.00	409.47	1021.02
ภาพยนตร์	441.00	1264.48	2994.00
นิตยสาร	51.00	217.49	677.70
หนังสือการ์ตูน	248.00	1496.95	3893.86
อินเทอร์เน็ต	1065.00	5298.43	18866.26

ตาราง 4 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวนนักเรียน 200 คน มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศจากอินเทอร์เน็ตมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5298.43 รองลงมาคือสื่อโทรทัศน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4627.02 และรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศจากนิตยสารน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 217.49 การแบ่งกลุ่มโดยใช้ค่าเฉลี่ย พบว่าข้อมูลการรับสื่อมีลักษณะของการแจกแจงรูปโค้งเบ้ ในงานวิจัยนี้จึงใช้ค่ามัธยฐาน (Median) ในการแบ่งกลุ่ม

ตาราง 5 ค่าสถิติพื้นฐานตัวแปรการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเอง	X	S.D.	ระดับการควบคุมฯ
การควบคุมตนเอง	3.240	.338	ปานกลาง

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนเฉลี่ยการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 200 คน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.240 มีการควบคุมตนเองจัดอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 6 เปรียบเทียบพฤติกรรมการดูแลสุขภาพทางเพศผู้ระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากกับกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

สื่อ	พฤติกรรมการดูแลสุขภาพ	ปริมาณการรับสื่อ						t	p-value		
		มาก		น้อย		N	S.D.				
		N	X	S.D.	N					X	S.D.
โทรทัศน์	ดูแลสุขภาพทางวาจา	100	1.691	.630	100	1.576	.494	1.435	.076		
	ดูแลสุขภาพทางกริยา	100	1.484	.740	100	1.234	.461	2.865*	.002		
	ดูแลสุขภาพทางร่างกาย	100	1.328	.607	100	1.176	.417	2.058*	.020		
	รวม	100	1.522	.614	100	1.360	.415	2.187*	.015		
วิทยุ	ดูแลสุขภาพทางวาจา	97	1.721	.691	103	1.551	.405	2.112*	.018		
	ดูแลสุขภาพทางกริยา	97	1.466	.755	103	1.258	.459	2.332*	.010		
	ดูแลสุขภาพทางร่างกาย	97	1.331	.638	103	1.178	.379	2.054*	.021		
	รวม	97	1.531	.654	103	1.356	.358	2.327*	.010		
หนังสือพิมพ์	ดูแลสุขภาพทางวาจา	94	1.633	.571	106	1.634	.567	-.018	.493		
	ดูแลสุขภาพทางกริยา	94	1.363	.615	106	1.354	.642	.102	.459		
	ดูแลสุขภาพทางร่างกาย	94	1.253	.512	106	1.251	.539	.026	.489		
	รวม	94	1.442	.516	106	1.439	.542	.032	.487		

ตาราง 6 (ต่อ)

สื่อ	พฤติกรรมการดูความฯ	ปริมาณการรับสื่อ						t	p-value
		มาก			น้อย				
		N	X	S.D.	N	X	S.D.		
ภาพยนตร์	ดูความทางวาจา	100	1.793	.657	100	1.473	.406	4.142*	.000
	ดูความทางกริยา	100	1.514	.756	100	1.204	.415	3.593*	.000
	ดูความทางร่างกาย	100	1.361	.639	100	1.143	.349	2.996*	.000
	รวม	100	1.583	.634	100	1.298	.346	3.949*	.000
นิตยสาร	ดูความทางวาจา	100	1.801	.682	100	1.466	.354	4.355*	.000
	ดูความทางกริยา	100	1.542	.759	100	1.176	.385	4.298*	.000
	ดูความทางร่างกาย	100	1.393	.689	100	1.111	.198	3.925*	.000
	รวม	100	1.604	.665	100	1.277	.258	4.573*	.000
หนังสือการ์ตูน	ดูความทางวาจา	100	1.698	.566	100	1.568	.564	1.625	.053
	ดูความทางกริยา	100	1.438	.668	100	1.280	.577	1.789*	.037
	ดูความทางร่างกาย	100	1.291	.547	100	1.213	.502	1.054	.146
	รวม	100	1.501	.539	100	1.380	.514	1.624	.053
อินเทอร์เน็ต	ดูความทางวาจา	100	1.747	.650	100	1.520	.445	2.884*	.002
	ดูความทางกริยา	100	1.504	.736	100	1.214	.456	3.348*	.000
	ดูความทางร่างกาย	100	1.356	.633	100	1.148	.362	2.853*	.002
	รวม	100	1.560	.627	100	1.322	.374	3.255*	.000

นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่ออินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย อย่างระดับมีนัยสำคัญ .05

ตาราง 7 เปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากและกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย

(n=200)

พฤติกรรม การคุกคามฯ	การควบคุมตนเอง						t	p-value
	มาก			น้อย				
	N	$\bar{X}$	S.D.	N	$\bar{X}$	S.D.		
คุกคามทางวาจา	91	1.618	.578	109	1.646	.561	.355	.361
คุกคามทางกริยา	91	1.309	.653	109	1.400	.606	1.010	.157
คุกคามทางร่างกาย	91	1.238	.527	109	1.264	.526	.353	.362
รวม	91	1.417	.545	109	1.461	.516	.586	.279

จากตาราง 7 ผลทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่ากลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากและกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อยมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญ .05

ตาราง 8 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองที่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3

ประเภทสื่อกับการควบคุมตนเอง	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p-value
1. โทรทัศน์	การควบคุมตนเอง (ก)	1	.0489	.0489	.178	.673
	โทรทัศน์ (ข)	1	1.416	1.416	5.159*	.024
	ก x ข	1	.552	.552	2.009	.158
	ส่วนที่เหลือ	196	53.807	.275		
	รวม	200	471.053			
2. วิทยู	การควบคุมตนเอง (ก)	1	.0548	.0548	.199	.656
	วิทยู (ข)	1	1.469	1.469	5.317*	.022
	ก x ข	1	.0007	.0007	.003	.957
	ส่วนที่เหลือ	196	54.140	.276		
	รวม	200	471.053			
3. หนังสือพิมพ์	การควบคุมตนเอง (ก)	1	.123	.123	.438	.509
	หนังสือพิมพ์ (ข)	1	.0008	.0008	.003	.957
	กxข	1	.626	.626	2.230	.137
	ส่วนที่เหลือ	196	55.002	.281		
	รวม	200	471.053			
4. ภาพยนตร์	การควบคุมตนเอง (ก)	1	.174	.174	.667	.415
	ภาพยนตร์ (ข)	1	4.306	4.306	16.481*	.000
	ก x ข	1	.282	.282	1.080	.300
	ส่วนที่เหลือ	196	51.205	.261		
	รวม	200	471.053			
5. นิตยสาร	การควบคุมตนเอง (ก)	1	.082	.082	.322	.571
	นิตยสาร (ข)	1	5.259	5.259	20.483*	.000
	ก x ข	1	.0004	.0004	.002	.967
	ส่วนที่เหลือ	196	50.319	.257		
	รวม	200	471.053			

ตาราง 8 (ต่อ)

ประเภทสื่อกับการ ควบคุมตนเอง	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p- value
6. หนังสือการ์ตูน	การควบคุมตนเอง (ก)	1	.077	.077	.283	.595
	หนังสือการ์ตูน (ข)	1	.542	.542	1.981	.161
	ก x ข	1	1.261	1.261	4.607*	.033
	ส่วนที่เหลือ	196	53.660	.274		
	รวม	200	471.053			
7. อินเทอร์เน็ต	การควบคุมตนเอง (ก)	1	.005	.005	.019	.890
	อินเทอร์เน็ต (ข)	1	2.930	2.930	10.950*	.001
	ก x ข	1	.449	.449	1.677	.197
	ส่วนที่เหลือ	196	52.446	.268		
	รวม	200	471.053			

จากตาราง 8 ผลทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและจิตลักษณะการควบคุมตนเองมีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนี้

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อโทรทัศน์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเองไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05

2. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อวิทยุที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเองไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05

3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05

4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อภาพยนตร์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05

5. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อข่าวสารที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05

6. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองมีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05 จึงนำผลการวิเคราะห์ที่ได้ไปตรวจหาค่าความแตกต่างเป็นรายคู่เพื่อดูว่ามีคู่ใดบ้างที่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีของแอลเอสดี (L.S.D) ดังแสดงผลในตาราง 9

7. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่ออินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05

ตาราง 9 เปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศเป็นรายคู่ ตามกลุ่มการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมาก-น้อย และการควบคุมตนเองมาก-น้อย

กลุ่มการรับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ และการ ควบคุมตนเอง	X	ควบคุมตนเอง น้อย รับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ น้อย	ควบคุมตนเอง มาก รับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ มาก	ควบคุมตนเอง มาก รับสื่อ หนังสือการ์ตูน ที่แฝงฯ น้อย	ควบคุมตนเอง น้อย รับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ มาก
ควบคุมตนเอง น้อย รับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ น้อย	1.322	-	0.065	0.120	0.264*
ควบคุมตนเอง มาก รับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ มาก	1.388		-	0.055	0.199
ควบคุมตนเอง มาก รับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ น้อย	1.443			-	0.144
ควบคุมตนเอง น้อย รับสื่อ หนังสือการ์ตูนที่ แฝงฯ มาก	1.587				-

จากตาราง 9 เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศเป็นรายคู่ ตามกลุ่มการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมาก-น้อย และการควบคุมตนเองมาก-น้อย พบว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ควบคุมตนเองน้อยและรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากจะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น มากกว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ควบคุมตนเองน้อยและรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย อย่างมีระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ส่วนกลุ่มอื่นไม่พบความแตกต่าง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาผลของปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และจิตลักษณะการควบคุมตนเองที่แตกต่างกันที่มีต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

สรุปสาระสำคัญของการดำเนินการและผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากกับกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากและกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อ และการควบคุมตนเองที่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชายกลุ่มที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายกลุ่มที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย
2. นักเรียนชายกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองน้อยมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองมาก
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและจิตลักษณะการควบคุมตนเองมีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชาย

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 254 คน ในการวิจัยนี้ ครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547

ครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วยแบบสอบถาม 3 ชุดได้แก่

ชุดที่ 1 แบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น จำนวน 19 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .96

ชุดที่ 2 แบบสอบถามปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ จำนวน 15 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .93

ชุดที่ 3 แบบวัดการควบคุมตนเอง จำนวน 36 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .77

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ติดต่อขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ โดยทำหนังสือผ่านบัณฑิตวิทยาลัย จากนั้นดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามทั้ง 3 ชุด จากนั้นนำผลมาวิเคราะห์ตามจุดมุ่งหมาย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ข้อมูลจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 254 ฉบับ แต่ด้วยข้อจำกัดในการรวบรวมข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบคำถามในแบบสอบถามไม่ครบ และบางส่วนไม่ตั้งใจตอบ หรือเป็นการตอบลักษณะไม่สมเหตุสมผล ผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นต้องคัดแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก และนำข้อมูลที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 200 ชุด มาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences Version 10 : SPSS) โดยใช้ค่าสถิติดังต่อไปนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐาน หาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่ามัธยฐาน (Median) ของข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ คะแนนพฤติกรรมคุกคามทางเพศผู้อื่น ปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเอง

2. ใช้ t-test เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1 และ 2

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way Anova) เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 3

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ส่วนใหญ่มีอายุประมาณ 14 ปี คิดเป็นร้อยละ 57 และมีผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ คิดเป็น ร้อยละ 34.6 การศึกษาของผู้ปกครองส่วนใหญ่อยู่ใน

ระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 34.0 มีรายได้ครอบครัวต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,000-20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 30.5

2. ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะการรับสื่อ พบว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้างนี้ ส่วนใหญ่มีสื่อโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 98.0 และคิดว่าสื่อประเภทภาพยนตร์มีการแฝงเรื่องราวแสดงออกทางเพศมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.0 แต่อย่างไรก็ตาม นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่รับเรื่องราวที่แฝงการแสดงออกทางเพศจากสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 47.5 และยอมรับว่าสามารถหลีกเลี่ยงสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศได้มาก คิดเป็นร้อยละ 40.0 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่เห็นว่าสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศเป็นตัวหลักต้นให้เกิดปัญหาคุกคามทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 51.5 และสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศเหล่านี้ควรได้รับการควบคุม คิดเป็นร้อยละ 37.5 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนใหญ่รู้สึกว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดา คิดเป็นร้อยละ 47.5

3. จากการศึกษาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนน พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น การรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเอง ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่ามีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวม ซึ่งได้แก่ ด้านวาจา ด้านกริยา และด้านร่างกาย อยู่ในระดับน้อย โดยพบว่าพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นด้านวาจามากที่สุด และนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการควบคุมตนเองจัดอยู่ในระดับปานกลาง

4. นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากและนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อยมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีดังนี้

4.1 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อโทรทัศน์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านกริยา ด้านร่างกาย มากกว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อโทรทัศน์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

4.2 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อวิทยุที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านวาจา ด้านกริยา ด้านร่างกาย มากกว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อวิทยุที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

4.3 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากและนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านวาจา ด้านกริยา ด้านร่างกาย ไม่แตกต่างกัน

4.4 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อภาพยนตร์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านวาจา ด้านกริยา ด้านร่างกาย มากกว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อภาพยนตร์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

4.5 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อนิตยสารที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านวาจา ด้านกริยา ด้านร่างกาย มากกว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อนิตยสารที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

4.6 นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากและกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่พบว่า กลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมคุกคามทางเพศผู้อื่นด้านกริยามากกว่ากลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

4.7 นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่ออินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านวาจา ด้านกริยา ด้านร่างกายมากกว่า นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่ออินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

5. นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากและนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อยมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นโดยรวมและรายด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านวาจา ด้านกริยา ด้านร่างกาย ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

6. ผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และจิตลักษณะควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ระดับนัยสำคัญ .05 เป็นดังนี้

6.1 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อโทรทัศน์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

6.2 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อวิทยุที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

6.3 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

6.4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อภาพยนตร์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

6.5 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อข่าวสารที่แฝงการแสดงออกทางเพศ และการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

6.6 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองมีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อยและมีปริมาณรับการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากจะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อยและมีปริมาณรับหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย ส่วนกลุ่มอื่นไม่พบความแตกต่าง

6.7 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่ออินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศและการควบคุมตนเองไม่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

อภิปรายผล

การอภิปรายผล ผู้วิจัยขอแยกอภิปรายตามลำดับของความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากกับกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย พบว่า กลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อโทรทัศน์ วิทยู ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน และอินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศมาก มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่ากลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อโทรทัศน์ วิทยู ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน และอินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย มีระดับนัยสำคัญ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศ : กรณีข่มขืนกระทำชำเรา วัดอุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สาเหตุจูงใจพฤติกรรมของผู้กระทำผิดทางเพศ โดยเก็บข้อมูลแบบสอบถามจากนักโทษต้องขังในเรือนจำบางขวางและเรือนจำคลองเปรม จำนวน 160 คน พบว่า ก่อนกระทำความผิดได้รับสิ่งยั่วยุจากภาพยนตร์ลามก หนังสือและภาพอนาจาร โดยรับชมสื่อเหล่านี้ก่อนกระทำความผิด

เป็นที่น่าสังเกตว่าโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่สามารถรับชมได้ทั้งภาพและเสียง ส่วนวิทยูเป็นสื่อที่รับโดยการฟังเสียง ซึ่งสื่อทั้ง 4 ประเภทนี้ สามารถกระตุ้น

หรือปลูกเร้าผู้ชมได้โดยผ่านการแสดงบทบาท สีหน้า น้ำเสียง เป็นถ่ายทอดอารมณ์ให้คนรับชม มีอารมณ์ร่วมได้ง่าย และจากลักษณะการรับสื่อ นิตยสารและหนังสือการ์ตูน พบว่าผู้รับสารจะต้องอาศัยการดูและการอ่านรวมทั้งมีการใช้จินตนาการมาเกี่ยวข้อง ซึ่งในการวิจัยของ เสรี วงศ์มณฑา (2533 : 23) กล่าวไว้ว่า ผลกระทบของหนังสือโดยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการใช้จินตนาการไปในหลายๆ รูปแบบ การจะให้เกิดผลกระทบในรูปแบบใดก็ตาม ความรุนแรงที่เกิดขึ้นขึ้นอยู่กับจินตนาการของแต่ละบุคคล ประกอบกับสัณฐานตาณแรกเริ่มของมนุษย์ที่มีความต้องการทางเพศ ซึ่งทฤษฎีของ فروยด์ (Frued. 1923 : 4-5) ได้กล่าวไว้ว่า สัณฐานตาณของมนุษย์ประกอบด้วยสัณฐานตาณทางเพศและความก้าวร้าว ทำให้กลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับสื่อโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน และอินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่ากลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูน และอินเทอร์เน็ตที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย

ส่วนนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากและนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปริมาณการรับสื่อหนังสือพิมพ์ที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย มีพฤติกรรมคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 จากผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าการรับสื่อต่างชนิดกันส่งผลต่อพฤติกรรมคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่เหมือนกัน อาจเป็นเพราะหนังสือพิมพ์ทำหน้าที่ในการนำเสนอ ให้ข่าวสารและรายละเอียดลึกซึ้งได้มากกว่ารายการข่าวทางวิทยุหรือโทรทัศน์ และเป็นสื่อมวลชนที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากสิ่งพิมพ์ประเภทอื่นๆ ประกอบด้วย ข่าวการเมือง ข่าวอาชญากรรม ข่าวการศึกษา ข่าวกีฬา บทความ บทวิจารณ์ บทความ จดหมายร้องเรียน เป็นต้น ซึ่งหากเป็นข่าวเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศหรือการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศ จะเป็นการนำเสนอข่าวทางด้านลบ มีการรายงานเกี่ยวกับบทลงโทษและประณามผู้ที่กระทำผิดหรือผู้แสวงหาประโยชน์ทางเพศอย่างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หนังสือพิมพ์ที่ทำหน้าที่เป็นสื่อมวลชนที่ดี จะนำเสนอแนะแนวทางที่ดีที่ถูกต้องต่อผู้อ่าน คอยปกป้องผลประโยชน์ของผู้อ่านด้วยความเป็นธรรมและมีความรับผิดชอบต่อข่าวที่นำเสนอ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของแบนดูรา (Bandura) (กาญจนา แก้วเทพ. 2541 : 188-189) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่อง การที่ได้เห็นตัวต้นแบบถูกลงโทษ (Inhibitory Effect) ว่าการกระทำบางอย่างจะช่วยลดแรงจูงใจของผู้เลียนแบบที่จะกระทำตามให้น้อยลงเนื่องจากผู้เรียนรู้จะรู้สึกคล้ายกับตัวเองถูกลงโทษเช่นกัน มีผลการวิจัยเชิงทดลองในรายงานการวิจัยของ อรรถพล โคตรสินธุ์ แสดงให้เห็นว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างรับชมภาพยนตร์ที่สื่อการลงโทษอย่างรุนแรงต่อผู้มีพฤติกรรมต่อต้าน ผู้รับชมจะแสดงพฤติกรรมต่อต้านในชีวิตจริงน้อยลง

2. การเปรียบเทียบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ระหว่างกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากและกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย พบว่า กลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกับกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลการศึกษาครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ซึ่งขัดแย้งกับทฤษฎีของเรคเลส (Reckless) ที่กล่าวว่า บุคคลจะมีความอ่อนแอในการควบคุมภายในคือขาดความยับยั้งชั่งใจ จึงสามารถที่จะกระทำผิดได้ง่าย (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2530) สาเหตุอาจเป็นเพราะว่า นักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 14 ปี มีพัฒนาการตามวัยอยู่ในช่วงวัยรุ่น จึงมีแนวความคิดการแสดงออก ประสบการณ์ และปฏิบัติตนในสังคมต่างๆ ไปคล้ายคลึงกัน นอกจากนี้ภายใต้กฎระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียนซึ่งมีแนวปฏิบัติเหมือนกัน การปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน การทำกิจกรรมต่างๆ ในโรงเรียนร่วมกันย่อมก่อให้เกิดการเรียนรู้แบบอย่างและการปฏิบัติตนตามหมู่คณะ ซึ่งในงานวิจัยของ ธนวรรณ แจ่มสุวรรณ (2543 : 93) ศึกษาเรื่องสื่อกับการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดทางเพศ : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำคลองเปรม ชี้ให้เห็นว่าปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดทางเพศ ผลการทดสอบสมมติฐานในเรื่องปัจจัยส่วนบุคคล พบว่าอายุขณะกระทำผิดและการศึกษามีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดทางเพศ ทั้งนี้เนื่องจากอายุแต่ละช่วงจะมีความต้องการทางเพศแตกต่างกัน จากเหตุผลดังกล่าวอาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การวิจัยครั้งนี้พบว่ากลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากและกลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย มีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกัน

3. สำหรับการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อกับการควบคุมตนเองที่มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายมัธยมศึกษา ที่ระดับนัยสำคัญ .05 พบว่า สื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองทั้งโดยรวมและแยกรายด้าน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 3 จากการศึกษาเอกสารยังไม่พบบางงานวิจัยใดที่ศึกษาเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของการรับสื่อกับการควบคุมตนเอง แต่อย่างไรก็ตาม ผลทดสอบสมมติฐานพบว่า หนังสือการ์ตูนมีปฏิสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองที่ส่งผลต่อพฤติกรรมคุกคามทางเพศผู้อื่น ฉะนั้นการที่พบว่าสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับการควบคุมตนเอง อาจเกิดจากทฤษฎีอิทธิพลอันจำกัดของตัวสื่อเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ แคลปเปอร์ (Klapper. 1967:49) คือ ความรู้ ความคิด ความเชื่อ และความคิดดั้งเดิมของผู้รับสารจะมีผลกระทบต่อการเลือกรับสาร การสนใจสาร การยอมรับสารและจดจำสารของมนุษย์ รวมถึงการสื่อสารอย่างเดียวยังไม่ใช่สาเหตุหรือเพียงพอสำหรับการสร้างอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของผู้รับสาร

จากการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการรับหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศกับการควบคุมตนเองพบว่าส่งผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ระดับนัยสำคัญ .05 โดยพบว่าในกลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อยผู้ที่ปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากจะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่าผู้ที่ปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย ในขณะที่ในกลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองมากผู้ที่ปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากจะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกับผู้ที่มีปริมาณรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย จากการศึกษานี้พบปฏิสัมพันธ์เกิดขึ้นในกลุ่มเด็กนักเรียนชายมัธยมปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อย ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลที่มีการควบคุมตนเองน้อย จะขาดความสามารถในการประเมินและเลือกกระทำพฤติกรรมต่างๆ ด้วยเหตุผล มักกระทำการสิ่งต่างๆ ตามความต้องการโดยไม่คำนึงถึงผลการกระทำนั้น ขาดทักษะในการแก้ปัญหา ไม่รู้จักวางแผนการดำเนินงานเพื่อเป้าหมายในอนาคต ตลอดจนไม่สามารถยับยั้งการกระทำหรือควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์เมื่ออยู่ในภาวะต้องเผชิญปัญหาหรือเกิดความขัดแย้งในจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ โรบิน ฟิชเชล และบราวน์ (Robin, Fischel, & Brow) (รับขวัญ ภูเขาแก้ว. 2544:47 ; อ้างอิงจาก Robin, Fischel, & Brown. 1984) ได้ใช้แบบวัดการควบคุมตนเองของเคนดอลล์ และวิลคอกซ์ (Kendall & Wilcox) กับเด็กที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลมิชิแกน ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมถูกประเมินว่ามีลักษณะรุนแรงหุนหันพลันแล่นมากกว่าและมีการควบคุมตนเองน้อยกว่าเด็กที่ไม่มีปัญหาพฤติกรรม นอกจากนี้เด็กที่มีการควบคุมตนเองน้อย ไม่สามารถยับยั้งพฤติกรรมต่อสิ่งยั่วยู่ได้

จากการศึกษาของนักอาชญาวิทยา โทมัส ฮอลท์ (Thomas Hoult) (ปริญญ์ ปรารชญานพ. 2525: 77) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเด็กเกรกับเด็กดีสองกลุ่ม กลุ่มละ 235 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า เด็กเกรชอบอ่านหนังสือชนิดที่แสดงต่อจิตใจ (Harmful) เด็กดีชอบอ่านหนังสือชนิดที่ยังสงสัยในผลของมัน (Questionable) และชนิดที่ไม่เป็นภัยต่อจิตใจ (Harmless) จากงานวิจัยของโทมัสชี้ให้เห็นว่าสื่อมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก และหากยิ่งรับสื่อมากก็จะส่งผลต่อผู้รับสื่อมาก ประกอบกับมนุษย์มีความต้องการทางเพศเป็นพื้นฐาน เมื่อบุคคลที่มีการควบคุมตนเองน้อย และรับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศทางเพศมากย่อมก่อให้เกิดพฤติกรรมการคุกคามทางเพศตามมา ซึ่งสอดคล้องกับผลที่เกิดขึ้นว่า กลุ่มนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อยและรับหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นมากกว่านักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีการควบคุมตนเองน้อยและรับหนังสือการ์ตูนที่แฝงการแสดงออกทางเพศน้อย เป็นไปตามสมมติฐานที่ 3

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่าสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศทุกชนิด ยกเว้นหนังสือพิมพ์ มีผลต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น โดยนักเรียนชายที่รับสื่อโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือการ์ตูนและอินเทอร์เน็ตที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศมากมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น มากกว่านักเรียนชายที่รับสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศดังกล่าว่น้อย ดังนั้นผู้ปกครองควรใส่ใจต่อพฤติกรรมการบริโภคสื่อของนักเรียน หากสื่อที่เด็กได้รับเป็นสื่อที่มีการเผยแพร่การแสดงออกทางเพศหรือสื่อไปในทางที่ไม่ดี ผู้ปกครองควรชี้แนะให้นักเรียนวัยรุ่น เรียนรู้อย่างถูกต้อง การรับสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมการคุกคามผู้อื่นน้อยลง ซึ่งสิ่งนี้เป็นเพียงการดูแลป้องกันระดับครอบครัว แต่หากผู้ที่มีบทบาทในการดูแลควบคุมสื่อ ผู้ผลิต ทั้งภาครัฐบาลและเอกชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของอิทธิพลของสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศและต้นตอที่จะป้องกัน และแก้ไข สิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยพัฒนาให้สังคมมีมาตรฐานจิตใจหรือความประพฤติที่ดีขึ้น

นอกจากนี้ยังพบผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างปริมาณการรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศกับการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชาย โดยพบว่า ในกลุ่มนักเรียนชายที่มีการควบคุมตนเองน้อยผู้ที่มีปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศมากจะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น มากกว่าผู้ที่มีปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศน้อย ในขณะที่ในกลุ่มนักเรียนชายที่มีการควบคุมตนเองมากผู้ที่มีปริมาณรับสื่อการ์ตูนที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศมาก จะมีพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นไม่แตกต่างกับผู้ที่มีปริมาณรับสื่อหนังสือการ์ตูนที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศน้อย จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น เกิดขึ้นมากที่สุดในกลุ่มของนักเรียนชายที่มีการควบคุมตนเองน้อย ซึ่งแสดงว่าการควบคุมตนเองเป็นจิตลักษณะที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรม ดังนั้นครอบครัวและผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับนักเรียนวัยรุ่น ควรให้ความสำคัญต่อการฝึกการควบคุมตนเองของเด็กวัยรุ่น โดยให้ความสำคัญต่อการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมให้มีมีโนภาพแห่งตนในทางที่ดี ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาการควบคุมตนเอง

ข้อเสนอแนะในงานทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี ปีการศึกษา 2547 จำนวน 254 คน ในขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบคำถามในแบบสอบถามไม่ครบและบางส่วนไม่ตั้งใจตอบ หรือตอบแบบไม่สมเหตุผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุที่เกิดจากตัวแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและความสามารถในการ

ควบคุมตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวของผู้ตอบทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความกังวลบางอย่าง ผู้ตอบจึงเกิดกลไกในการปกป้องตนเอง ประกอบกับเป็นวัยรุ่นตอนต้นซึ่งมีความคิดค่อนข้างมาก จึงตอบแบบไม่ต้องการบอกความจริงและไม่ตั้งใจ ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งอาจเกิดจากการเรียงแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเรื่องการควบคุมตนเองเรียงไว้เป็นลำดับสุดท้าย แบบสอบถามชุดนี้มีคำถามค่อนข้างเยอะรวมทั้งต้องใช้ความละเอียดในการอ่าน เป็นไปว่าผู้ตอบแบบสอบถามเกิดความล้าจึงทำให้ละเลยไม่ตอบหรือตอบแบบไม่อ่านคำถาม ตอบแบบไม่สมเหตุสมผล จากปัญหาที่เกิดขึ้นผู้วิจัยจึงได้ตัดแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก และนำข้อมูลที่มีความสมบูรณ์ จำนวน 200 ชุด มาทำการวิเคราะห์แทน เพื่อที่ในการวิจัยครั้งนี้จะได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด ฉะนั้นในการเก็บข้อมูลในการใช้แบบสอบถามควรที่จะต้องมีการจัดเรียงแบบสอบถามที่ยากขึ้นก่อน เพราะผู้ตอบกำลังมีความตื่นตัวและมีสมาธิในการตอบในช่วงแรกอยู่ แล้วค่อยเรียงลำดับไปจนถึงแบบสอบถามที่อ่านเข้าใจง่ายแล้วตอบไม่ยากนัก ส่วนจำนวนคำถามก็เป็นสิ่งสำคัญไม่ควรมีข้อคำถามเยอะเกินไปแต่สามารถครอบคลุมนิยามในการค้นหาคำตอบได้

2. ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษากลุ่มนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอายุระหว่าง 13-16 ปี อย่างไรก็ตามจากการศึกษาเอกสารผู้วิจัยพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงในการกระทำความผิดทางเพศ ดังนั้นควรลองศึกษากับกลุ่มอายุที่สูงขึ้นหรือลองศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุที่มีความแตกต่างกัน รวมทั้งควรจะมีการควบคุมตัวแปรอื่นๆ เช่น ระดับสติปัญญา การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับจิตลักษณะควบคุมตนเอง และจะช่วยให้สามารถแปรผลการวิจัยได้เฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น

3. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยใช้แบบสอบถามซึ่งถามแต่ปริมาณการรับสื่อเท่านั้น จึงควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาในรายละเอียดของการรับสื่อ เช่น ควรศึกษาถึงชนิดของรายการ เนื้อหาสื่อที่เด็กได้รับ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมการบริโภคสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศให้ชัดเจนขึ้นและนำไปสู่ผลวิจัยที่ชัดเจน เพื่อผู้มีส่วนรับผิดชอบจะสามารถหาวิธีป้องกันและแก้ไขปัญหามาให้ชัดเจนและตรงจุดมากขึ้น

4. การทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เลือกมาศึกษาเพียง 200 คน ผลการวิจัยที่ได้เป็นเพียงข้อเท็จจริงส่วนหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นควรทำวิจัยเรื่องเดียวกันนี้กับกลุ่มประชากรจำนวนมากขึ้น เพื่อให้สามารถสรุปผลวิจัยได้กว้างขวางขึ้น

5. ในการศึกษาของผู้วิจัยครั้งนี้เลือกศึกษาเฉพาะเพศชายเท่านั้น จากการศึกษาเอกสารพบว่ามีผลงานวิจัยหลายๆ เรื่องที่ชี้ให้เห็นว่า เพศเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อการรับสื่อและการควบคุมตนเอง ดังนั้นในการศึกษาเรื่องนี้ต่อไปควรจะลองศึกษากับเพศหญิงเพื่อจะทราบพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่นหญิงในปัจจุบัน และการศึกษาค้นคว้าเรื่องนี้จะมีความน่าสนใจมากขึ้นหากมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเพศหญิงและชาย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกรียงไกร เศรษฐศักดิ์พล. (2546). *ปลูกฝังศีลธรรมต้องทำตั้งแต่เล็ก*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.ffc.or.th/news01/00605.html> วันที่สืบค้น 9 สิงหาคม 2546.
- กันทวัลย์ ภูวพันธ์. (2543). *ผลของการใช้โปรแกรมชุดแนะแนวในการพัฒนาเจตคติต่อการคุกคามทางเพศและความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้น ม.2 โรงเรียนวัดชัยมงคลกทม. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2541). *สื่อสารมวลชน : ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- คมชัดลึก. (2546). *เผยเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศสูง แนะออก ก.ม.ลงโทษเร่งช่วยเหลือ*. วันที่ 7 มกราคม 2546. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.ffc.or.th/news01/01241.html>. วันที่สืบค้นวันที่ 9 สิงหาคม 2546.
- คมสันต์ หุตแพทย์. (2535). *การสื่อสารเพื่องานพัฒนาชุมชน*. นครปฐม : โรงพิมพ์สยามการพิมพ์.
- จรรยา สุวรรณทัต และคณะ. (2533). *ความสามารถในการควบคุมตนเองของเด็กไทยในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทางการศึกษา การฝึกทักษะ และการพัฒนาจิตลักษณะเพื่อการสร้างพลเมืองที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : รายงานการวิจัยสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จินตนา บิลมาศ และคนอื่นๆ. (2529). *คุณลักษณะของข้าราชการพลเรือนสถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน*. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่นๆ. (2529). *ชุดฝึกอบรมหลักสูตรการเสริมสร้างทัศนคติ ค่านิยมและจริยธรรมของข้าราชการ*. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรทัย ชูมีน และสุภาพร ลอยด์. (2529). *การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย*. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิพวรรณ จันทาทอง. (2546). *Sex...สั้นจ๊อฟ่อแม่เป็นห่วง*. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : http://www.ffc.or.th/webboard_scoop/00027.html วันที่สืบค้น 9 กันยายน 2546.

- ธนวรรณ แจ่มสุวรรณ. (2543). *สื่อกับการกระทำผิดทางเพศ : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำ
คลองเปรม*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ณงนุช โรจนเลิศ. (2522). *การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียน
วัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2525). *รายงานวิจัยเรื่องการศึกษาความผิดเกี่ยวกับเพศ : กรณี
ข่มขืนกระทำชำเรา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิยพรรณ วรรณศิริ. (2525, พฤศจิกายน). "ครอบครัวเดี่ยวในสังคมไทย," *จดหมายข่าว
สังคมศาสตร์*. 5(1) : 7-12.
- บำรุง สุขพรรณ. (2527). *บทบาทของสื่อมวลชนในการเผยแพร่และปลูกฝังค่านิยมที่พึง
ประสงค์ต่อเยาวชนไทย*. เอกสารอัดสำเนา.
- บุญรบ ศักดิ์มณี. (2532). *การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ*.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจพร ปัญญา. (2537). *ผลที่ได้รับจากการทำกลุ่มจิตบำบัดในวัยรุ่นหญิงที่ถูกทารุณทาง
เพศ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์สุขวิทยาจิต สถาบันสุขภาพจิตกระทรวงสาธารณสุข.
- ประม อดะเวทิน. (2521). *การสื่อสารมวลชน กระบวนการทฤษฎี*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ภาพพิมพ์.
- ประเทือง วงศ์ประเสริฐ. (2527). *การศึกษานุคลิกภาพของเด็กและเยาวชนที่บ้านกรุณาและ
บ้านปรานี*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปริญญา ปราชาฐานุพร. (2527). *สื่อมวลชน ทำให้เด็กเสียคนหรือไม่?*. เอกสารอัดสำเนา.
- ผู้จัดการออนไลน์. (2544). *สด!! สังคมไทยยุคเสื่อม ครูข่มขืนเด็กเฉลี่ยสัปดาห์ละ 1 คน*. วันที่
5 มิถุนายน 2546. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://www.ffc.or.th/news01/02342.html>.
วันที่สืบค้น 9 สิงหาคม 2546.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2538). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525*.
พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- พิมพ์ศิริ นามสีฐาน. (2543). *ความผิดเกี่ยวกับเพศ : ศึกษากรณีการล่วงเกินทางเพศ*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่าย
เอกสาร.

- พีระ จิระโสภณ. (2534). *หลักและทฤษฎีการสื่อสารมวลชน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2534.
- ภรณ์ อินทสร. (2526). *ผลของวิธีการควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ด. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ภาวิณี อ่อนนาค. (2538). *ช่วยหนูด้วย*. กรุงเทพฯ : ศูนย์สุขวิทยาจิตสถาบันสุขภาพจิตกระทรวงสาธารณสุข.
- ภาวิณี อมาตย์ทัศน์. (2533). *งานสังคมสงเคราะห์กับแนวคิดการพิทักษ์สิทธิประโยชน์ของผู้ด้อยโอกาส การศึกษาถึงความเข้าใจและการยอมรับของนักสังคมสงเคราะห์วิชาชีพในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (นิเทศศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มติชน. (2543). *สรุปผลข้อมูลความรุนแรงต่อสตรี : ภัยคุกคามสำคัญเพื่อการแก้ปัญหา*. วันที่ 21 มิถุนายน 2543. (ออนไลน์) แหล่งที่มา : <http://www.childthai.org/library2/cif/c499.html>.
- มังกร ชัยชนะดารา. (2516, มกราคม-มีนาคม). “สื่อมวลชนจะเป็นความหวังของชาวบ้านได้เพียงใด,” *ปารจารย์สาร*. 6(2) : 3.
- รับขวัญ ภูเขาแก้ว. (2544). *ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อการควบคุมตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณ เจือรัตนศิริกุล. (2531). *อิทธิพลของรายการโทรทัศน์ที่มีต่อความตระหนักในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมของประชาชนในเขตกรุงเทพฯ*. ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- วิมนา ธรรมปรีชา. (2533). *การคุกคามทางเพศ*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วันทนี วาสิกะสิน. (2533). *สังคมสงเคราะห์แนวสตรีนิยม ทฤษฎีและการปฏิบัติงาน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภรัตน์ เอกอัศวิน. (2540, มกราคม-ธันวาคม). “สอนลูกให้เลือกรับสื่อ,” *ศูนย์สุขวิทยาจิต*. 41-43.
- ศรีทัย สิริพิทย์. (2541). *การคุกคามทางเพศต่อพยาบาลโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สมควร กวียะ. (2536). *การสื่อสารมวลชนบทบาทหน้าที่ต่อชีวิตความรับผิดชอบต่อสังคม*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สุรพงษ์ โสธนะเสถียร. (2533). *การสื่อสารกับสังคม*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2533). *ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมต่อความรุนแรงของเยาวชนกับพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ : กรณีศึกษาเฉพาะกลุ่มนักเรียนมัธยมต้น*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี.
- อภิฤดี พานทอง. (2542). ผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ที่มีต่อการพัฒนาภาพลักษณ์ของตนในวัยรุ่นหญิงที่ถูกล่วงเกินทางเพศ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อรรถพล โคตรสินธุ์. (2544). *ผลของสื่อสารมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมการเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัมพล สุอำพัน. (2541, พฤษภาคม). “รอยแผลใจจากการถูกระงับทางเพศ”. *รักลูก*. 100-133.
- อُنดา นพคุณ, จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช และทวีป เมธาคุณวุฒิ. (2526). *คุณลักษณะของประชากรในกรุงเทพมหานครตามเป้าหมายทางการศึกษา : สภาพปัจจุบันและแนวโน้ม*. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการปฏิบัติการวิจัยเกี่ยวกับกรุงเทพมหานคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2528). *เด็กที่ถูกล่วงละเมิดและแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ : การประเมินเชิงคุณภาพเกี่ยวกับความต้องการทางสุขภาพและบริการในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ : เอกสารเผยแพร่ คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เอเชียบแปซิฟิก.
- Atkin, C.K. (1990, July). “Effects of Televised Alcohol Messages on Teenage Drinking,” *British Journal of Addiction*. 83.
- Bandura, Albert. Jean E Gruses and France L. Menlove. (1966, September). “Observational Learning as a Function of Symbolization and Incentive set,” *Child Development*. 9(37) : 479.
- Bandura, Albert. (1966). *Special Learning and Personality Development*. New York : Holt, Rinehart & Wington.
- Bandura, Albert. (1986). *Social Learning Through Imitation*. In M.R. Jones(Ed.) Nebraska Symposium on Motivation. Lincoln : University of Nebraska Press.

- Charney, D.A. (1994, January). "An Overview of Sexual Harassment," *Am J Psychiatry*. 151(1) : 10-17.
- Dewey, John. (1933). *How We Think*. Massachusetts : D.C., Heath.
- Finkelhor D. and Hotaling, J. (1998, July). "Child Abuse as International Issue," *Child Abuse and Neglect*. 12 : 3-23
- Finkelhor. D. and Korbin, J. (1998, July). "Child Abuse as International Issue," *Child Abuse and Neglect*. 12 : 3-23
- Guydish, Joseph R. (1987). *Self-Control bibliotherapy as a secondary prevention strategy*. Department Woshington : State University.
- Hu, P, Parsons, N. and Brown, M.C. (1989, September-October). "Sexual Harassment of Health Education Faculty By Co Worker; Implication for the Profession," *Journal of Health Education*. 27(5) : 300-305.
- Kaye, J., Donald. (1989, November). "Sexual Harassment of Critical Care Nurse : A Costly Workplace Issue," *American Journal of Critical Care*. 6(3) : 409-414.
- Kendall, P.C. and L.E. Wilcox. (1979, May). "Self-control in children : development of a rating scale," *Journal of consulting and clinical psychology*. 47: 1020-1029.
- Klapper Joseph. (1967). *The Effect of mass communication*. New York : Free Press.
- Mackinnon, Catharine. (1979). *Sexual Harassment of Working Women*. New Harens : Yale University Press.
- Marshall, J.D. (1992, July). "Sexual Harassment in the Workplace," *AAOHN Journal*. 40(11) : 614-616.
- Mrkwicka, L. (1994, October). "Sexual Harassment is No Laughing Matter," *Internal Nursing Review*. 41(4) : 123-126.
- Orr, D.P., & Downes, M.C. (1989, May). "Self-Concept of Adolescent Sexual Abuse Victims," *Journal of Youth and Adolescence*. 14 : 401-410.
- Rosenbaum, Michael. (1980, January). "A Schedule for Assessing SelfControl Behaviors, Preliminary Finding," *Behavior Therapy*. 11 : 109-121.
- Tower. (1993). *Understanding Child Abuse and Neglect*.
- Schiamberg, Laerence B. (1988). *Child and adolescent development*. New York : Macmillan Publishing Company.
- Wattles, William Prince. (1988). *The self-control Paradigm as a fator in smoking cessation*. Thesis of Clinical Psychology Department; University of Soult Carolina.

ภาคผนวก

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มสว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/ 6868

วันที่ 6 กรกฎาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา

เนื่องด้วย นางสาวแสงทิพ อัสววิริยะกิจ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่น ของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน : กรณีศึกษา ของนักเรียนชายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี” โดยมี อาจารย์นิยะดา จิตต์จรัส และ รองศาสตราจารย์ ดวงเดือน ศาสตราภรณ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย ขอเรียนเชิญ อาจารย์ราชนันท์ บุญริมา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมทางด้านเพศ แบบสอบถามปริมาณการรับสื่อ และแบบสอบถามชีวิตประจำวันของนักเรียน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ นางสาวแสงทิพ อัสววิริยะกิจ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จิระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ
และมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน : กรณีศึกษาของนักเรียนชาย
โรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี

>>>>>>>>>>>><<<<<<<<<<<<<<

แบบสอบถามนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงการแสดงออกทางด้านเพศโดยทั่วไปของวัยรุ่นแต่ละคนจะมีการแสดงออกที่แตกต่างกัน รวมถึงปริมาณการรับสื่อและวิถีการใช้ชีวิตประจำวันของนักเรียน ผลการศึกษาครั้งนี้ช่วยให้ทราบว่าปริมาณการรับสื่อ และการใช้ชีวิตประจำวันที่แตกต่างกันนั้น มีผลต่อการแสดงออกทางด้านเพศโดยทั่วไปของนักเรียนชายมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างไร และเพื่อให้คนในสังคมผู้มีอำนาจหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งรัฐและเอกชนได้เห็นถึงการใช้ชีวิตโดยทั่วไปของวัยรุ่น และสามารถใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาวัยรุ่นได้อีกทาง แบบสอบถามเพื่อการวิจัยนี้ประกอบไปด้วย

1. แบบสอบถามพฤติกรรมทางด้านเพศ มีข้อคำถาม 19 ข้อ
2. ปริมาณการรับสื่อ มีข้อคำถาม 15 ข้อ
3. แบบสอบถามพฤติกรรมทางด้านเพศ มีข้อคำถาม 36 ข้อ

กรุณาดอบข้อมูลทั่วไปของนักเรียนดังข้อต่อไปนี้

1. นักเรียนอายุ ปี
2. อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐
 - ☐ อาชีพข้าราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ
 - ☐ อาชีพพนักงานบริษัท
 - ☐ อาชีพเจ้าของกิจการในร้านค้า
 - ☐ อาชีพเกษตรกร
 - ☐ อาชีพพ่อบ้านและแม่บ้าน
3. การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐
 - ☐ การศึกษาดำกว่าระดับประถมศึกษา
 - ☐ การศึกษาระดับประถมศึกษา
 - ☐ การศึกษาระดับมัธยมศึกษา
 - ☐ การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวช./ปวส.)
 - ☐ การศึกษาระดับปริญญาตรี
 - ☐ การศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี
4. รายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐
 - ☐ รายได้น้อยกว่า 10,000 บาท/เดือน
 - ☐ รายได้ตั้งแต่ 10,000 – 20,000 บาท/เดือน
 - ☐ รายได้ตั้งแต่ 20,001 – 30,000 บาท/เดือน
 - ☐ รายได้ตั้งแต่ 30,001 – 40,000 บาท/เดือน
 - ☐ รายได้มากกว่า 40,000 บาท/เดือน

แบบสอบถามพฤติกรรมทางด้านเพศ

คำชี้แจง

ขอให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามซึ่งเป็นการแสดงออกทางด้านเพศของวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นแต่ละคนจะมีการแสดงออกที่แตกต่างกัน แล้วพิจารณาว่านักเรียนได้แสดงพฤติกรรมตามข้อความดังกล่าวบ่อยครั้งเพียงใด และเลือกคำตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความถี่ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

คำตอบทุกข้อของนักเรียนจะถือเป็นความลับ และไม่มีการนำเสนอเป็นรายบุคคล แต่จะนำมาประมวลเพื่อเสนอเป็นภาพรวม

ตัวอย่างการตอบแบบสอบถาม

พฤติกรรมทางด้านเพศ	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
	ไม่เคย	นานๆ ครั้ง	ทำพอสมควร	บ่อยครั้ง
0) ฉันเคยเล่าเรื่องทะเลาะวิวาทให้เพื่อนผู้หญิงฟัง				
00) ฉันเคยเดินตามคนที่ฉันแอบชอบแม้ว่าเขาไม่พอใจ				

ไม่เคย หมายถึง ท่านไม่เคยทำพฤติกรรมเช่นนี้เลย

นานๆ ครั้ง หมายถึง ท่านทำพฤติกรรมเช่นนี้นานๆ ครั้ง (อย่างน้อยที่สุดเคยทำ)

ทำพอสมควร หมายถึง ท่านทำพฤติกรรมทางด้านเพศเช่นนี้ แต่ไม่ถึงกับเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน

บ่อยครั้ง หมายถึง ท่านทำพฤติกรรมนี้เป็นประจำ

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของนักเรียนทุกคน)

พฤติกรรมทางด้านเพศ	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
	ไม่เคย	นานๆ ครั้ง	ทำพอสมควร	บ่อยครั้ง
1. ฉันเข้าไปพูดคุยหยอกล้อเพื่อนผู้หญิงที่ฉันรู้สึกชอบ		✓		
2. ฉันพยายามโทรศัพท์ไปหาหญิงสาวที่ฉันชอบ แม้ว่าเธอจะไม่อยากคุยกับฉันก็ตาม	✓			
3. ฉันกับเพื่อนสนิทเคยวิจารณ์ถึงรูปร่างหน้าตาของเพื่อนผู้หญิง				✓
4. ฉันเคยเล่าเรื่องทะเลาะวิวาททางเพศ ให้เพื่อนผู้หญิงฟัง ไม่ว่าพวกเขาจะชอบหรือไม่ก็ตาม		✓		
5. ฉันเคยชวนหญิงสาวที่ฉันเพิ่งจะรู้จักไปเที่ยวสองต่อสอง	✓			
6. ฉันเคยพูดชักจูงหรืออ้อนวอนให้ผู้หญิงที่ฉันชอบยอมมีเพศสัมพันธ์กับฉัน	✓			
7. ฉันเคยแกล้งจับต้องแขนขา จับต้องรูปร่าง หรือแอบลูบไล้เนื้อตัวของผู้หญิงที่ฉันกำลังพูดคุยด้วย	✓			
8. ฉันแสดงความรักกับหญิงที่ฉันชอบหรือคบหาโดยการจูบ หอมแก้ม หรือจับมือแม้ว่าเธอจะไม่เต็มใจ	✓			
9. ฉันขู่แกมบังคับเพื่อให้เพื่อนหญิงหรือผู้หญิงที่ฉันชอบ มีกิจกรรมร่วมกัน เช่น การนัดเที่ยว หรือเพื่อมีเพศสัมพันธ์				
10. ฉันแกล้งเบียดเสียดร่างกาย จงใจประชิดตัวเพื่อนหญิงหรือหญิงสาวที่ฉันชอบ		✓		
11. ฉันเคยแอบไปซั้วยั่วเพศผู้ในสาธารณะ	✓			
12. ฉันใช้กำลังบังคับผู้อื่นเพื่อมีเพศสัมพันธ์	✓			
13. ฉันใช้อาวุธบังคับผู้อื่นเพื่อให้มีเพศสัมพันธ์	✓			
14. ฉันจ้องมองส่วนต่างๆ ของรูปร่างผู้หญิงเป็นระยะเวลานานๆ		✓		
15. ฉันแอบมองผู้หญิงเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือเปลือยกาย	✓			
16. ฉันแสดงท่าทางหรือแสดงสัญลักษณ์ทางเพศให้ผู้หญิงดู	✓			
17. ฉันส่งจดหมาย ข้อความ ภาพโป๊ให้ผู้หญิง	✓			

พฤติกรรมทางด้านเพศ	ความถี่ของการแสดงพฤติกรรม			
	ไม่เคย	นานๆ ครั้ง	ทำพอ สมควร	บ่อย ครั้ง
18. ฉันตามตื้อหญิงสาวที่ฉันชอบไปสถานที่ต่างๆ				
19. ฉันขอความช่วยเหลือเพศหรือการสำเร็จความใคร่ให้ผู้อื่นดู				

แบบสอบถามปริมาณการรับสื่อ

คำชี้แจง

ขอให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามนี้ คำตอบที่ตรงกับตัวนักเรียนมากที่สุด ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบนั้น ไม่มีคำตอบใด “ถูก” หรือ “ผิด” กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เพื่อเป็นประโยชน์ในการค้นคว้าต่อไป คำตอบทุกข้อของนักเรียนจะถือเป็นความลับ

ตัวอย่างการตอบ

ตอนที่ 1

ข้อ 0) ที่บ้านท่านมีสื่อเหล่านี้หรือไม่

สื่อโทรทัศน์ ☒ มี ☐ ไม่มี
สื่อวิทยุ ☐ มี ☐ ไม่มี

ตอนที่ 2

ข้อ 0) ท่านได้บริโภคสื่อต่างๆ มากน้อยเพียงใด

ประเภทสื่อ	เฉลี่ยกี่วันต่อสัปดาห์	เฉลี่ยกี่ครั้งต่อวัน	เฉลี่ยระยะเวลาที่บริโภคต่อครั้ง	
			ชั่วโมง	นาที
<u>ตัวอย่างการตอบ</u> สื่อตัวอย่าง	4	1	2	30

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของนักเรียนทุกคน)

ตอนที่ 1 ลักษณะการรับสื่อ

1. ที่บ้านท่านมีสื่อเหล่านี้หรือไม่ (โปรดตอบทุกข้อ)

1.1	สื่อโทรทัศน์	☒ มี	☐ ไม่มี
1.2	สื่อวิทยุ	☐ มี	☐ ไม่มี
1.3	สื่อหนังสือพิมพ์	☒ มี	☐ ไม่มี
1.4	สื่อภาพยนตร์	☐ มี	☒ ไม่มี
1.5	สื่อนิตยสาร	☐ มี	☒ ไม่มี
1.6	สื่อการ์ตูน	☐ มี	☒ ไม่มี
1.7	สื่ออินเทอร์เน็ต	☒ มี	☐ ไม่มี

2. ท่านคิดว่าสื่อดังต่อไปนี้มีการเผยแพร่เรื่องราวแสดงออกทางเพศหรือไม่ (โปรดตอบทุกข้อ)

2.1	สื่อโทรทัศน์	☒ มี	☐ ไม่มี
2.2	สื่อวิทยุ	☐ มี	☒ ไม่มี
2.3	สื่อหนังสือพิมพ์	☒ มี	☐ ไม่มี
2.4	สื่อภาพยนตร์	☒ มี	☐ ไม่มี
2.5	สื่อนิตยสาร	☐ มี	☐ ไม่มี
2.6	สื่อการ์ตูน	☐ มี	☐ ไม่มี
2.7	สื่ออินเทอร์เน็ต	☐ มี	☐ ไม่มี

3. ท่านรับสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศจากแหล่งใดมากที่สุด (เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว)

- ☐ สื่อโทรทัศน์
☐ สื่อวิทยุ
☒ สื่อหนังสือพิมพ์
☐ สื่อภาพยนตร์
☐ สื่อนิตยสาร
☐ สื่อการ์ตูน
☐ สื่ออินเทอร์เน็ต

4. ท่านคิดว่าท่านสามารถหลีกเลี่ยงจากสื่อที่เผยแพร่การแสดงออกทางเพศได้มากน้อยเพียงใด (เลือกเพียงคำตอบเดียว)

- ☐ มากที่สุด
☐ มาก
☐ น้อย
☐ น้อยที่สุด

5. ท่านคิดว่าสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศเป็นตัวผลักดันให้เกิดปัญหาการคุกคามทางเพศเพียงใด (เลือกเพียงคำตอบเดียว)
- ☒ มากที่สุด
- ☐ มาก
- ☐ น้อย
- ☐ น้อยที่สุด
6. ท่านคิดว่าสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศควรได้รับการควบคุมอย่างน้อยเพียงใด (เลือกเพียงคำตอบเดียว)
- ☐ มากที่สุด
- ☐ มาก
- ☐ น้อย
- ☐ น้อยที่สุด
7. ท่านคิดว่าสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศ ทำให้ท่านรู้สึกเช่นใด (เลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ)
- ☐ การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดา
- ☐ อยากลอกทำบ้าง
- ☒ สนใจติดตามศึกษาเพิ่มเติม
- ☐ เป็นเรื่องที่ต้องได้รับการห้ามไม่ให้พูดถึง
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 2 เนื้อหาสื่อที่ท่านบริโภค

8. ท่านบริโภคสื่อต่างๆ มากน้อยเพียงใด (โปรดตอบทุกข้อ)

ประเภทสื่อ	เฉลี่ยกี่วัน ต่อ สัปดาห์	เฉลี่ย กี่ครั้ง ต่อวัน	เฉลี่ยระยะเวลาที่ บริโภคต่อครั้ง	
			ชั่วโมง	นาที
<u>ตัวอย่างการตอบ</u> สื่อตัวอย่าง	4	1	2	30
1. โทรทัศน์				
2. วิทยุ				
3. หนังสือพิมพ์				
4. ภาพยนตร์				
5. นิตยสาร				
6. การ์ตูน				
7. อินเทอร์เน็ต				

9. สื่อโทรทัศน์ที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปาน กลาง	น้อย
9.1 การแสดงบทรัก กอด จูบ สัมผัส หรือลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์			
9.2 การใช้คำพูด บทสนทนา หรือเสียงประกอบในลักษณะเล้าโลม เกี้ยวพาราสี หรือวาจก้าวร้ายทางเพศ			
9.3 การใช้สายตาหรือแสดงภาษากายที่ยั่ววนของนักแสดง			
9.4 รูปร่าง หน้าตา และ/หรือการแต่งกายที่เปิดเผยและรัดสัดส่วน ของบุคคลหรือนักแสดง			
9.5 การมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทางผิดศีลธรรม หรือผิดประเพณี			

10. สื่อวิทยุที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปานกลาง	น้อย
10.1 การพูดเล่าเรื่องตลกหรือพาดพิงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องทางเพศอย่างโจ่งแจ้งหรือไม่โจ่งแจ้ง		✓	
10.2 การใช้ข้อความ บทสนทนา รวมทั้งเสียงประกอบในลักษณะเล่าโลม เกี้ยวพาราสี หรือก้าวร้าวทางเพศ	✓		
10.3 การวิจารณ์หรือบรรยายถึงรูปร่างสัดส่วนของบุคคลอื่น	✓		
10.4 การมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทางผิดศีลธรรมหรือผิดประเพณี		✓	

11. สื่อหนังสือพิมพ์ที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปานกลาง	น้อย
11.1 การเสนอภาพถ่ายบทรัก กอด จูบ สัมผัส หรือลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์	✓		
11.2 การใช้ตัวหนังสือ ข้อความ บทสนทนา หรือคำแสดงเสียงประกอบในลักษณะเล่าโลม เกี้ยวพาราสี หรือก้าวร้าวทางเพศ	✓		
11.3 การใช้สายตาหรือแสดงภาษากายที่ยั่วยวนของผู้เป็นแบบ	✓		
11.4 ภาพถ่ายรูปร่าง หน้าตา และ/หรือการแต่งกายที่เปิดเผยและวัดสัดส่วนของบุคคลหรือนักแสดง	✓		
11.5 การมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทางผิดศีลธรรมหรือประเพณี			

12. สื่อภาพยนตร์ที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปานกลาง	น้อย
12.1 การแสดงบทรัก กอด จูบ สัมผัส หรือลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์	✓		
12.2 การใช้คำพูด บทสนทนา หรือเสียงประกอบที่เล้าโลมในลักษณะเกี่ยวพาราสี ใช้น้ำจากาวร้ายทางเพศ			
12.3 การใช้สายตาหรือแสดงภาษากายที่ยั่วยวนของนักแสดง			
12.4 รูปร่าง หน้าตา และ/หรือการแต่งกายที่เปิดเผยและรัดสัดส่วนของนักแสดง			
12.5 การมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทางผิดศีลธรรมหรือผิดประเพณี	✓		

13. สื่อนิตยสารที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปานกลาง	น้อย
13.1 การแสดงภาพถ่ายบทรัก กอด จูบ สัมผัส หรือลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์	✓		
13.2 การใช้ตัวหนังสือ ข้อความ บทสนทนา หรือคำแสดงเสียงประกอบในลักษณะเล้าโลม เกี่ยวพาราสี หรือก้าวร้าวทางเพศ			
13.3 การใช้สายตาหรือแสดงภาษากายที่ยั่วยวนของผู้เป็นแบบหรือลงภาพถ่าย			
13.4 ภาพถ่ายรูปร่าง หน้าตา และ/หรือการแต่งกายที่เปิดเผยและรัดสัดส่วนของบุคคลหรือนักแสดง			
13.5 การมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทางผิดศีลธรรมหรือผิดประเพณี			

14. สื่อหนังสือการ์ตูนที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปานกลาง	น้อย
14.1 การแสดงภาพการ์ตูนบทรัก กอด จูบ สัมผัส หรือลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์			✓
14.2 การใช้ตัวหนังสือ ข้อความ บทสนทนา หรือคำแสดงเสียงประกอบในลักษณะเล่าโลม เกี้ยวพาราสี หรือก้าวร้าวทางเพศ เพื่อแสดงเรื่องราวของการ์ตูน		✓	
14.3 การเสนอภาพวาดสยดสาหรืแสดงภาษากายที่ยั่วยวนของตัวการ์ตูน			✓
14.4 การเสนอภาพวาดเน้นรูปร่าง หน้าตา และ/หรือการแต่งกายที่เปิดเผยและรัดสัดส่วนของตัวการ์ตูน			
14.5 การมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทางผิดศีลธรรมหรือผิดประเพณี		✓	

15. สื่ออินเทอร์เน็ตที่ท่านบริโภคมีเนื้อหาดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

เนื้อหาสื่อ	มาก	ปานกลาง	น้อย
15.1 การแสดงภาพถ่ายบทรัก กอด จูบ สัมผัส หรือลีลาท่าทางการมีเพศสัมพันธ์			
15.2 การใช้ตัวหนังสือ ข้อความ บทสนทนา เสียงประกอบ หรือคำแสดงเสียงประกอบในลักษณะเล่าโลม เกี้ยวพาราสี หรือก้าวร้าวทางเพศ			
15.3 การใช้สยดสาหรืแสดงภาษากายที่ยั่วยวนของผู้เป็นแบบในลักษณะของภาพนิ่ง รวมทั้งภาพเคลื่อนไหว			
15.4 ภาพถ่ายรูปร่าง หน้าตา และ/หรือการแต่งกายที่เปิดเผยและรัดสัดส่วนของตัวแบบที่เป็นภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหว			
15.5 การมุ่งเสนอเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในทางผิดศีลธรรมหรือผิดประเพณี			

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของนักเรียนทุกคน)

แบบสอบถามวิถีชีวิตประจำวันของนักเรียน

คำชี้แจง

แบบสอบถามประกอบด้วยข้อความ 36 ข้อ ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อความ แล้วพิจารณาข้อความดังกล่าวว่าเป็นจริงสำหรับนักเรียนเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่างการตอบ

ข้อความถาม	ระดับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่จริงเลย
1. ฉันเป็นคนใจร้อน	✓				

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของนักเรียนทุกคน)

แบบสอบถามวิถีชีวิตประจำวันของนักเรียน

คำชี้แจง

แบบสอบถามประกอบด้วยข้อความ 36 ข้อ ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อความ แล้วพิจารณาข้อความดังกล่าวว่าเป็นจริงสำหรับนักเรียนเพียงใด โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความจริงของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่างการตอบ

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่จริงเลย
1. ฉันเป็นคนใจร้อน	✓				

(ขอขอบคุณในความร่วมมือของนักเรียนทุกคน)

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่จริงเลย
1. เมื่อฉันต้องทำงานที่น่าเบื่อ ฉันจะคิดถึงส่วนที่น่าเบื่อน้อยที่สุด และรางวัลที่ได้รับเมื่อทำงานนั้นเสร็จ					
2. เมื่อฉันทำงานที่ทำให้ฉันรู้สึกกังวล ฉันจะพยายามสร้างภาพในใจว่าจะเอาชนะความกังวลได้อย่างไรในขณะที่ทำงาน					
3. บ่อยครั้งเมื่อฉันเปลี่ยนความคิดของตนเอง ฉันก็สามารถเปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อสิ่งต่างๆ เกือบทุกครั้ง					
4. มันยากที่ฉันจะเอาชนะความรู้สึกกลัว และความตึงเครียดถ้าไม่มีคนช่วยเหลือ					
5. เมื่อฉันรู้สึกเศร้าหดหู่ใจ ฉันพยายามนึกถึงเหตุการณ์ที่น่ารื่นรมย์ใจ					
6. ฉันอดไม่ได้ที่จะคิดถึงความผิดพลาดที่ฉันทำไว้ในอดีต					
7. เมื่อฉันเผชิญกับปัญหายาก ฉันพยายามหาแนวทางแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ					
8. ฉันมักจะทำงานของฉันได้เร็วขึ้น เมื่อมีคนมีแรงจูงใจ					
9. เมื่อฉันต้องตัดสินใจในเรื่องที่ยาก ฉันมักจะเลื่อนการตัดสินใจไปก่อน แม้ว่าจะมีข้อมูลเรื่องนั้นอยู่ในมือแล้ว					
10. เมื่อฉันไม่มีสมาธิในการเรียน ฉันจะหาทางทำให้มีสมาธิเพิ่มมากขึ้น					
11. เมื่อฉันวางแผนทำงาน ฉันจะจัดทุกอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องออกไป					
12. เมื่อฉันพยายามแก้นิสัยไม่ดีของตนเอง ฉันจะเริ่มค้นหาว่าองค์ประกอบอะไรบางอย่างที่เป็นสาเหตุให้ฉันยังมีนิสัยนั้นอยู่					
13. เมื่อมีสิ่งไม่สบายใจมารบกวนฉัน ฉันจะพยายามคิดถึงสิ่งที่สบายใจ					
14. ถ้าฉันสูบบุหรี่วันละ 2 ซอง ฉันจะต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเพื่อจะเลิกบุหรี่					

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่จริงเลย
15. เมื่อฉันหดหู่ ฉันจะพยายามทำตัวว่าเรริงเพื่อให้อารมณ์ของฉันเปลี่ยนไป					
16. ถ้าฉันมีयाอยู่กััตัว พอรู้สึกเครียดและหงุดหงิด ฉันจะไ้ยากล่อัประสาทนั้น					
17. เมื่อฉันรู้สึกเศร้าหดหู่ ฉันจะพยายามทำตัวให้อยู่อยู่กับสิ่งที่ฉันชอบ					
18. ฉันมักจะเลื่อนงานที่ไม่ชอบออกไปก่อน แม้ว่าฉันจะทำในตอนนั้นได้					
19. ฉันต้องการความช่วยเหลือจากคนในการแก้ันิสัยที่ไม่ดีของฉัน					
20. เมื่อฉันพบว่าเป็นการยากที่จะปักหลักในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ฉันจะพยายามหาวิธีต่างๆ ที่ช่วยให้ฉันทำงานนั้นได้					
21. ฉันอดไม่ได้ที่จะคิดถึงสิ่งที่ไม่ดีที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต แม้ว่ามันจะทำให้ฉันรู้สึกแย่					
22. ฉันมักจะเร่งทำงานที่ฉันต้องทำให้เสร็จก่อนแล้วจึงจะเริ่มทำในสิ่งที่ฉันชอบ					
23. เมื่อฉันเจ็บป่วยที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย ฉันจะพยายามไม่คิดถึงมัน					
24. ฉันรู้สึกว่าดนเองมีค่ามากขึ้น เมื่อฉันสามารถทำงานสำเร็จได้					
25. ฉันเอาชนะความรู้สึกแย่เมื่อฉันล้มเหลวด้วยการบอกตัวเองว่าฉันไม่ได้เลวร้ายนักและฉันสามารถจัดการได้					
26. เมื่อฉันรู้สึกว่่าทำอะไรที่หุนหันเกินไป ฉันจะบอกกับตัวเองว่า "จงหยุด และคิดให้รอบคอบก่อนที่จะทำอะไรลงไป"					
27. แม้ว่าฉันกำลังโกรธใครบางคนอย่างมาก ฉันก็คิดไ้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบถึงการกระทำของตน					

ข้อคำถาม	ระดับความเป็นจริง				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	เล็กน้อย	ไม่จริงเลย
28. เมื่อนั้นต้องตัดสินใจ ฉันจะมองหาทางเลือกต่างๆ ที่เป็นไปได้แทนที่จะตัดสินใจอย่างรวดเร็วทันที					
29. ฉันจะทำในสิ่งที่ฉันชอบก่อนเสมอ แม้ว่าจะมีสิ่งอื่นเร่งด่วนกว่าที่ต้องทำ					
30. เมื่อฉันรู้ว่าฉันจะไปตามนัดสำคัญไม่ทันด้วยเหตุสุดวิสัย ฉันจะบอกกับตัวเองให้ใจเย็นๆ ไว้					
31. เมื่อฉันรู้สึกเจ็บป่วยที่ร่างกาย ฉันพยายามหันเหความคิดไปเรื่องอื่นแทน					
32. ฉันมักจะวางแผนการทำงานของฉันเมื่อมีสิ่งที่ต้องทำหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน					
33. เมื่อเงินไม่พอใช้ ฉันจะบันทึกรายรับ-รายจ่ายของฉันทั้งหมด เพื่อวางแผนการใช้จ่ายในอนาคตอย่างรอบคอบยิ่งขึ้น					
34. เมื่อฉันไม่มีสมาธิในการทำงานบางอย่าง ฉันจะแบ่งงานนั้นออกเป็นชิ้นงานย่อย					
35. บ่อยครั้งฉันไม่สามารถระงับความคิดที่ทำให้ไม่สบายใจที่กวนใจฉัน					
36. เมื่อฉันหิวและกินไม่ลง ฉันพยายามจะหันเหความคิดไปจากความหิว หรือพยายามใช้จินตนาการว่าฉันกำลังมีความสุข					

(ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวแสงทิพ อัสววิริยะกิจ
วัน เดือน ปีเกิด	26 สิงหาคม 2520
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	72/262 ถนนสามัคคี ตำบลท่าทราย อำเภอเมือง นนทบุรี 11000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	พนักงานบริษัทเอกชน
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2541	ศิลปศาสตรบัณฑิต (มนุษยศาสตร์ ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ
พ.ศ.2547	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร